

БЕИНСА ДУНО

**УЧИТЕЛЯТ
ГОВОРИ**

Издаелство
БЯЛО БРАТСТВО
София 2005

Книгата е съставена от Георги Радев (1900-1940) и е публикувана през 1939 г. Съдържа тематични извадки от Словото на Учителя Беинса Дуно (Петър Дънов) и е първият по рода си опит за представяне на основните принципи и категории в неговото учение. Преведена е на руски, немски, английски и френски.

© Георги Радев, съставител, 2005

© Даниела Тодорова, художник, 2005

© Издателство Бяло Братство, 2005

ISBN 954-744-066-7

Ние поднасяме Словото на Учителя на всички братя, чиито души са затрогнати от Любовта, чиито разум е озарен от Знанието и чиито Дух се радва на пълна Свобода.

Защото само онзи, казва Учителя, чиято душа е затрогната от Любовта, живее.

Само онзи, чиито разум е озарен от Знанието, носи Светлина.

И само онзи, чиито Дух се радва на съвършена Свобода, може да се нарече истински човек и брат на човечеството.

Живот

Извор на Живота е Любовта. Любовта носи пълния Живот.

Животът става реален, когато човек познае Любовта.

Ако човек не разбере Любовта, не може да разбере и Живота. Ако не разбере Живота, не може да разбере и времето, в което той протича като непрекъснат процес. Ако не разбере времето, той ще изгуби музикалния ритъм на Живота и ще изпадне в ред дисхармонични състояния, които ще го направят нещастен.

Най-великото нещо извън Любовта е Животът. Животът е плод на Любовта. Но Любовта и Животът не са едно и също нещо.

В Живота постоянно се извършват два процеса: единият процес е процес на съграждане, а другият – процес на рушене. В Любовта тези два процеса не съществуват. Тя е нещо чисто и единно. В Живота обаче има диференциране.

Животът без Любов няма никакъв смисъл. Такъв живот е върволица от страдания, от падания и ставания.

Животът не може да се прояви без Обич. Живот без Обич няма. Първият път, по който Животът тръгва, е Обичта. За да покажеш, че живееш, трябва да обичаш. Смисълът на Живота е в това – да обичаш и да те обичат.

Животът представлява усилие на Духа да се прояви във външния свят, към периферията. Когато Духът се прояви на периферията и започне своята работа, казваме, че Животът се изразява в своето елементарно състояние като временен живот. Временният живот обаче е само сянка на Живота или най-малката проекция на Целокупния живот. Вечният Живот съдържа безкрайни възможности. Той носи всички условия за разумно растене. А под *Целокупен живот* се разбира общата Мирова душа, която се проявява в цялата Жива Природа. Нашите души са части или удове на тази Велика душа.

За да се прояви великият принцип на Живота, той трябва да приеме каквато и да е форма, съответна на неговия стремеж и движение. Стремежът, това е разумния вътрешен подтик, а движението е физическият му израз.

Животът обаче не се проявява само в една форма – той се проявява в безкрайно много форми. Когато повече форми се съчетаят и образуват една по-голяма форма, казваме, че Животът е разумно организиран. Тогава всички форми имат стремеж да дадат израз на тази по-висока форма.

Животът никога не се прекъсва, той вечно продължава. Външните форми се разрушават, ала Животът вечно продължава. Нищо не е в състояние да го разруши – Животът е по-силен от смъртта. Той е свободен, неуловим, непреривен. Той не спира. Той непреривно се влива вътре и изтича навън. Защото, ако Животът не се влива вътре и не изтича навън, човек не може да се свърже с околната среда.

Животът, който е в нас, е съвършен. Удоволствията, страстите, неправилните мисли и чувства ограничават естествените прояви на Живота.

Животът може да бъде само добър. Лош Живот няма. И когато се казва, че Животът трябва да се подобри, това е погрешна идея. Сам по себе си Животът не е нито добър, нито лош. В Живота може да има примеси, но той нито се подобрява, нито се влошава. Животът излиза от Бога и се възвръща към Него. Затова той по същина е абсолютно чист. Измененията обаче, които се внасят в Живота, те именно докарват лошите последици. И тогава се говори за светски живот, за духовен Живот, за временен и Вечен живот. Ала Животът сам по себе си не е ни светски, ни духовен. Когато животинското живее в човека, Животът става светски, а когато разумното живее в него, той става духовен.

Защото животът на човека се различава от живота на останалите същества по своята разумност. Думата *Живот* всъщност подразбира разумност. Където няма разумност, няма и Живот. Където има разумност, даже и най-слабо проявена, там има и Живот.

Разумният Живот е живот на безсмъртие, живот без страдания и мъчения. Този именно Живот е дял на човешката душа. В него всичко се проявява на своето време. В този Живот няма смущения, а постоянна работа.

Животът сам по себе си е един. Физическият живот, духовният живот и Божественият живот са три велики прояви на целокупния, единния Живот. Те се различават по своите начала, по своите обекти и по своите цели. Физическият живот постоянно се изменя и променя. Той е живот на повърхността на водата, на морските вълни. Духовният Живот се променя, без да се изменя. Той е Живот на морските дълбини, на вътрешността на морето. А Божественият живот нито се изменя, нито се променя. Ала всички тези прояви на Живота са тясно свързани. Те са части на едно цяло – на целокупния безграничен Живот.

За да разбере човек Живота и да бъде полезен на себе си и на другите, трябва да започне от физическия живот и постепенно да отива към духовния и Божествения живот.

Който не обича физическия живот, не може да има никакво отношение към Светлината. Защото във физическия свят е складирана енергията на Светлината – в растенията, в плодовете. И хигиената на физическия живот започва с правилно използване на Светлината, складирана в растенията и плодовете. С други думи, тя започва с правилното ядене. А яденето е предговор на физическия живот. Тъй както предговор на духовния Живот е музиката, а предговор на Божествения живот е молитвата.

Животът е съкровище, което трябва да се пази. Пази го чрез Мъдростта и нека истинското Знание, което произтича от нея, да му бъде охрана. Остави го да тече свободно от великия извор – Любовта. Освети го чрез Истината, света на абсолютната разумност. Освети го чрез Истината, която дава Свобода на Живота във всички направления.

Защото и Животът си има своето зазоряване, своя изгрев и своето пладне.

Зазоряване на Живота, това е Любовта.

Изгрев на Живота, това е Мъдростта.

Пладне на Живота, това е Истината.

Зазори се в Живота! Напъпи! Стани, изправи се на нозете си и почувствай, че си свързан с всички същества на Земята и Небето.

Изгрей в Живота! Разцъфти се и вържи плод!

Достигни неговото пладне! Узрей!

И когато се издигнеш до пладнето на Живота, ти ще опиташ великия му смисъл, благия му плод.

Душа

Отделянето на човешката душа от Бога съставя един от най-великите моменти в Битието. Това отделяне е известно в Ангелския свят под названието *зазоряване на човешката душа*.

Душата излиза от своя Първоизточник като Божествен лъч и влиза в необятната Вселена, за да извърши работата, която ѝ предстои.

Душата е вечна. Тя е така вечна, както Бог е вечен. Но докато Бог е абсолютно неизменен, душата непрекъснато се изменя, като по такъв начин се развива и добива нови качества.

Човешките души живеят и се движат в Бога. Те съществуват у Него във вечността, макар и да са се проявили в различни моменти. Те съществуват заедно, макар и да не са излезли едновременно от Бога; живеят един и същ живот, макар и да се различават. А различават се, защото всяка душа представлява едно състояние на Божественото съзнание.

Душите – това са различни състояния, в които Божественото съзнание се е проявило във време и пространство. Затова ние казваме: има само една Велика, Божествена душа, а всички други души са само нейни прояви. Всичко може да изчезне в света, но душите – никога. Те не могат да изчезнат, защото не може да изчезне и Божествената душа, Божественото съзнание.

Днес хората не познават душата. Те не съзнават себе си като души, а като личности. Личността, това е физическият човек, а не истинското Себе – душата. Те познават и личностите на другите, а не душите им, които са истинските им ближни.

Но ако хората не вложат в съзнанието си идеята, че са живи, разумни души, ако те се съзнават все още като личности, като умове и сърца, като мъже и жени, няма нищо да постигнат. Всички тези форми на съзнанието са вече опитани.

Вложат ли обаче в съзнанието си, че са живи, разумни души, ще внесат нещо ново в живота си, ще му дадат нова насока. Защото при сегашното развитие на човека, няма високо състояние от състоянието на душата. То носи в себе си всички условия, всички възможности на Божествената Любов.

Само в душата може Бог да се изяви в Своята пълнота. Любовта може да се изрази напълно само чрез душата. Ако вие изразите Любовта си чрез сърцето, тя ще бъде само наполовина изразена. Ако я изразите чрез ума си, тя ще бъде пак наполовина изразена. А всички слабости в света произтичат от половините.

Досега човешката душа е напъпвала, тя е достигнала да стане пъпка. Но в нашата епоха тази пъпка започва да се разтваря. Туй разтваряне на пъпката-душа е един от най-великите моменти в Космоса и се нарича *разцъфтяване на човешката душа*. И всички Възвишени същества в Божествения свят очакват с трепет разцъфтяването на човешката душа. Те знаят, че в нея са написани всички прояви на Бога, че в нея е вложено всичко онова, което е станало преди тях, което сега става и което ще стане в бъдеще. Те знаят, че човешката душа е една свещена книга, в която Бог по един особен начин, непознат за тях, е написал развитието на цялото Битие.

Затова с такъв свещен трепет очакват те разцъфтяването на човешката душа. Цветът, в който ще се разцъфне тази душа, ще блесне във всичката си красота, и Бог ще влее в него Своята Светлина и Своята Любов.

А в човешката душа има такава красота, както в никое друго същество на света. Тази красота с нищо не може да се сравни. Дори когато Бог погледне формата на човешката душа, и Той се весели.

Щом се разцъфти човешката душа, тогава всички Ангели, всички служители на Бога ще дойдат. Те от незапомнени времена очакват разцъфтяването ѝ, за да вкусят от нейния нектар. А със своето идване те ще донесат Новата култура, която аз наричам *култура на Любовта*.

Когато Христос слезе на Земята, Той слезе да помогне именно на човешките души. Защото всяка душа, която е слязла на Земята, има една съществена задача, която сама трябва да разреши.

В света има разумни души, които искат да се повдигнат и да живеят съзнателно. За тях слизат на Земята Великите учители, на тях помагат и всички любещи и светещи души, които работят в света. Защото само души, които любят и които светят, могат да помагат на другите души. Те са завършили своите изпити на Земята. В тях Божественото съзнание е пробудено. Ето защо те не искат да напуснат Земята. Те казват: “Сега ние ще живеем на Земята при всички условия, ще живеем така, както Бог иска. Ние разбираме сега как трябва да се живее.”

За човешката душа, която иска да се повдигне, няма нищо невъзможно. Тя е силна благодарение на своята връзка с другите души, които са истинските ѝ близки.

И колкото по-голям е броят на душите, с които човешката душа е свързана, толкова тя е по-силна и по-неуязвима. Успехът на душата зависи от броя на душите, с които тя е свързана. Съзнанието на ония души, които взимат участие в земния живот на една душа, е постоянно съсредоточено в Любовта, и затова те ѝ помагат безкористно и самоотвержено. Ето защо изкуството на земния живот се състои в това: докато човек е на Земята в тази малка форма, да влезе във връзка с душите на другите хора. Там е ключът на успеха. Дори

една душа да ви обича, тя е в състояние да ви помогне в мъчнотиите на Живота. А когато много души насочат Любовта си към един човек, той може всичко да стане – поет, художник, музикант, учен. Велика сила е Любовта.

Пътят на всяка душа е строго определен и никой не е в състояние да я отклони от него. Невъзможно е една душа да отклони друга от нейния път, защото Бог зорко бди над душите и направлява тяхното движение в необятната Вселена. Сама по себе си всяка душа е една малка вселена, която се движи по свой път в голямата Вселена. Но едно велико свойство на душата е да се смалява – да става безкрайно малка и да се разширява – да става необятна като Вселената.

Излезли последователно от Бога, душите се намират помежду си в такива отношения, в каквито се намират тоновете един към друг. В своите отношения душите съставят хармонични групи.

Те образуват отделни системи, които се движат спираловидно в безграничното пространство. При своето инволюционно движение те слизат на групи, но остават в различни по гъстота среди, защото не всички могат да преодолеят тяхната съпротива. Само част от тях достигат до най-гъстата материя. Така душите са свързани във вид на верига, която минава през различни полета. При еволюцията си душите възлизат по същия закон – различните души възлизат в различно редки среди.

Да възлюбиш душата на човека – в това се състои истинският морал. Ала който иска да борави с човешката душа, трябва да има велик ум. Той трябва да разбира дълбоките процеси, които се извършват в нея.

Дълбочина има в човешката душа, дълбочина и необятност. Защото човешката душа живее извън нашия свят, в един свят с много повече измерения. Тя има само една малка проекция на Земята. Явява се само временно като гостенка на ума и сърцето. И когато душата посети човека, той става велик, вдъхновен, благороден. Оттегли ли се душата, той пак става обикновен човек.

Всички велики мисли и желания изтичат от извора на душата. Душата пък се пои от друг извор – човешкия Дух. Човешкият Дух се пои от още по-велик извор – Божия Дух. А Божият Дух се пои от най-великия извор – абсолютния, незнайния Дух на Битието, за когото никой нищо не знае.

И тъй, помни:

Ти си душа, не тяло!

Ти си душа, зачената някога в Божествения Дух, зачената в Любов.

Сега душата ти е вече пъпка, която чака да се разцъфти. Съсредоточи съзнанието си в нея, защото това е един от най-великите моменти на живота ти! Тогава ти ще се разтвориш за Великото Слънце, което озарява целия Божествен свят.

Истина

За Бога ние имаме две понятия. Когато излизаме от Него, ние Го разбираме като нещо, което се ограничава сам^т в Себе Си. А като започнем развитието си, изхождайки от

крайното, граничното и отивайки към онова, което е без начало и без край, схващаме Бога като безграничен, безначален.

Истината, която е излязла от Безграничното, е направила нещата гранични. Тя е, която е извила Безграничното.

Бог като Истина ни привлича, а Христос показва истинския път на нашето вътрешно движение към Бога. И затова Истината е насока към Безграничното и Безначалното, което има връзка с ограниченото.

Казано е: “Глава на твоето Слово е истината.” А ние знаем, че всички движения изхождат от главата и се възвръщат пак към нея. Главата показва посоката. И когато кажем, че някой има глава, подразбираме, че той има посока и цел, към която се стреми. Само човек, който има Истината, знае посоката на своя Живот.

Във Вселената всичко се движи. Земята се движи около Слънцето, Слънцето се движи около друго слънце – движение в движение става. Но общата посока на всички тези движения се дава от Истината. Ала не само небесните тела се движат. Всички желания, чувства и мисли на човека образуват милиарди светове и системи, които се движат към великата цел – Истината.

Човек трябва да познава пътя на своето движение във всяко отношение. И той не трябва по никой начин да спира това движение. В Истината не се допуска нито за миг никакво колебание. Всичко у нея е строго определено. Всяко колебание е съдбоносно, защото и най-слабото движение на отделния човек така е свързано с други движения, че и при най-малкото поколебаване може да го сполети катастрофа – става пресичане на пътищата във Вселената.

Всички същества, които не живеят според Истината, имат желание да се движат безразборно. И затова Природата ги е ограничила. А Истината подразбира движение в определена посока – посоката, в която всичко във Вселената се движи – от граничното към Безграничното и Безначалното.

“Истината ще ви направи свободни.”

Стремеж и копнеж на човешката душа е да бъде свободна. Това е един велик подтик, но не в обикновения човек, а в човека, у когото съзнанието се е пробудило. Свободата е един велик подтик в човека, у когото се събужда Божественото. Истината подразбира висшето в човека.

“Възлюбил си Истината в човека.”

Целият живот на човека почива на Истината, която носи Свобода. Когато се говори за Свобода в абсолютния смисъл на думата, подразбира се Духът на човека – най-възвишеното у него, не умът. Чрез Истината ние можем да излезем от рамките на временния живот, на смъртта и да влезем във Вечната свобода.

Казват, че Истината е отвлечена. Не, Истината е реалното, което лежи в основата на нашия Живот. Тя е един свят на неописуема красота, който си има своите краски, тонове, музика. Тя е свят, който съществува и ще съществува винаги. В този свят нещата са строго, математически определени. Няма нищо непредвидено, нищо случайно.

Истината е независима от личните схващания на хората. Дали ще мислите по един или друг начин за нея, дали ще се приближавате или отдалечавате от нея, с това вие няма да измените нейните отношения.

Любовта всякога има стремеж към Истината. Истината е обект на Любовта. Без Истината като обект, Любовта не може да се прояви.

Красотата е също израз на Истината. Каквото е Красотата по отношение на човека, такава е Истината по отношение на Божествения свят. Истината е неговата Светлина.

Понеже Истината принадлежи към света на безсмъртието, за грешните хора тя е недостъпна. Да се говори на грешните хора за Истината е все едно някой математик да говори на един неук човек за висшите математически проблеми.

Любовта е снизходителна към грешките на хората, към техните слабости. Истината обаче е строга и неумолима. Истината не търпи невежеството, слабостта, нечистотата. В това се състои нейната съвършена Красота. Ето защо, който е слаб, да отиде при Любовта. Който е невежа, да отиде при Мъдростта. Който е онеправдан, да отиде при Правдата, а който иска да бъде съвършен, да отиде при Истината.

Мислите ли, че Истината е при богатите? – Не е. Мислите ли, че е при сиромасите? – Не е. Мислите ли, че е при учените, при философите, при вярващите, при окултистите? – Не е. Никъде я няма Истината. Защото този свят е свят на страдания и смърт, свят на непрекъснати промени. А в такъв свят Истината не може да дойде, тя не може да слезе до него.

Истината говори със слънцата. Мъдростта говори с планетите. А Любовта е толкова снизходителна, че говори и с най-малките, най-незначителните същества.

Понеже Истината говори със слънцата, възвишена и далечна е нейната цел. Ето защо, за Истината смъртните хора не могат да говорят. Те могат да изнесат един факт като истина, но за Истината сама по себе си, не могат да говорят.

Вложи Истината в душата си и свободата, която търсиш, ще я придобиеш!

Възлюби Истината! И когато си тъй сиромаш, че нямаш ни петак в джоба си, знай, че има нещо, което седи над всяка сиромашия – това е Истината. Има нещо, което седи над всяко богатство – това е Истината. Има нещо, което седи над всяка власт – това е Истината.

Тази Истина ще отвори пред теб велик простор и ти ще прогледнеш. Когато тя дойде у теб, ще направи ума ти светъл, в сърцето ти ще внесе Мир, а на тялото ти ще даде сила и здраве,

Герой в света може да бъде само онзи, в когото живее Истината. Само той може да се жертва, и когато се пожертва, ще влезе да живее в душите на хората. Затова ви казвам: преди всичко и над всичко – любов към Истината!

Любов

Любовта е свят, в който живее Божественият Дух. Най-великият свят, който познават мъдреците от всички времена и за който Христос говори, е светът на Любовта.

И когато казваме, че Бог е Любов, подразбираме същината, от която всичко произлиза. От извора на Любовта са произлезли и ще произлизат всички светове през всичките вечности.

Всичко в света живее в Любовта и чрез Любовта. Всичко, което виждаме – звездни вселени, слънца, планети, е проява на Любовта. Целият Космос в неговата целокупност, целият физически свят е проявена, материализирана Любов. Това е великото тяло на Бога.

Вън от Любовта ние не познаваме Бога. Любовта е свързана с всички органични същества. Няма живо същество, няма жива материя в света, която да не се влияе по един или друг начин от Любовта, да не е тясно свързана с нея.

Бог на Любовта не е само вън от нас, във Вселената, а и вътре в нас. Той е живата връзка на всичко, което е вън и вътре.

Любовта обема всичко в себе си. Сама по себе си тя е безконечна, а всички неща вън от нея са конечни.

И затова ние казваме:

Вечна е само Любовта – от нея изтича Животът. Любовта е, която носи пълния Живот. Доброто, като плод на Любовта, се съдържа в нея.

Мъдростта и тя се съдържа в нея, защото представлява формите, чрез които Божията Любов се изявява.

Истината също е включена в Любовта, тя е най-чистият образ на Любовта.

Правдата, и тя е включена в Любовта. Ето защо абсолютната Божия Любов подразбира абсолютна Правда. Където няма Правда, няма Любов. Физическата страна на Любовта е Правдата – за да се изяви Любовта на Земята, непременно трябва да има Правда. Любовта е дълготърпелива, милостива, но абсолютната Любов изисква абсолютна Правда. И само човек, който е просветнал в Правдата, може да възприеме Божествената Любов. Христос е изявената Любов в Правдата, която просветва у онези, които Го любя.

Любовта е само за великите, силните души. Грамадна енергия се крие в човека на Любовта. Помнете: Любовта не е за болни хора. Любовта е само за здрави хора. Болните, мъртвите хора не любя. Само живите хора, които са изпълнени с Божествения Дух, те са, на които сърцата трептят от Любов. Не се лъжете, болните, мъртвите духом хора не са озарени от Любовта.

И когато чуете някого да казва: “Аз съм човек на хладния разсъдък, аз не мога да любя, не мога да се занимавам с такива дребнавиности”, знайте, че този човек е глупав. Защото най-мъдрото, най-великото нещо в света е Любовта. Най-мъдрото Същество, за което се казва, че е Любов, люби. Онзи, Който е създал световите, Който е направил всичко, Който всичко е изпълнил с Живот, Който е дал всички жертви, люби, а този пигмей, със своя “хладен разсъдък”, не можел да люби! Христос слезе на Земята да изяви Любовта, а хората на “трезвия ум” не можели да любя!

Пропътувайте цялото Небе, цялата Вселена, обиколете всички светове, всички ще ви кажат, че Бог е Любов. И ако бихте запитали един Ангел: “Обича ли ни Бог?”, той ще ви каже: “Поискайте по-скоро от мен да изгубя всичкото си съзнание, всичко, което съм придобил през вековете, отколкото да ви отговоря на въпроса обича ли ви Бог!”

И наистина, Бог не може да измени на Себе Си. Ако приемем, че Бог може да измени на Себе Си, значи да допуснем, че има някаква външна сила, която Го ограничава. А това е немислимо. Любовта е неизменна. Тя всякога ни озарява.

Спомнете си думите от Писанието: “Бог толкова възлюби света, щото даде Своя единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него.” Значи Бог, като възлюбил

света, дал от Себе Си в жертва най-хубавото, най-възвишеното – своя единороден Син, за да повдигне ония души, които вярват в Любовта.

И наистина, може да се вярва само в едно – в Любовта. Всяко друго вярване е измама.

Любовта стои над всякакви народности. Любовта стои над всякакви религии, Любовта сама създава религиите. В Божествения свят религии няма, там съществува само Любов. Атмосферата на Божествения свят е Любов, там всичко диша Любов. Но понеже Любовта не може да се прояви на Земята, затова се явяват религиите.

Искате ли обаче да изпълните Волята Божия, трябва непременно да заместите религията с Любовта. Тогава всеки, който ви обича, ще бъде свещеник и служител във вашия храм.

Великото в света е да познаем Бога като Любов. Красотата в Живота е във връзката ни с Бога на Любовта.

Любовта съдържа в себе си всички условия, всички методи, всички възможности, чрез които човешката душа може да се развие в своята пълнота. Едничка тя може да пробуди в нея скритите възможности. Науката, изкуството не могат да бъдат стимули за пробуждането на човешката душа. Те са само временни занятия. Единствената истинска работа в света – това е науката за Любовта. Тя е великият обект на познание за душата.

Започне ли човек с Любовта като велика и мощна сила, душата и Духът му се пробуждат и той влиза в реална връзка с физическия, Духовния и Божествения свят. Само чрез Любовта може да разбере човек отношенията, които съществуват между тези светове, както и смисъла на Целокупния живот.

Но едно не забравяйте: в живота на човека има само десет възможности да започне с Любовта. През всеки десет години има възможност да заработи тази мощна сила. Останалото време от живота на човека е отредено за занимание. Улови ли човек една от тези възможности, един от лъчите на Великото Слънце, което озарява целия Космос, всичко възвишено и благородно в душата му ще започне да цъфти, да връзва и да зрее. Плодовете на душата узряват само под лъчите на това Слънце.

Когато проблесне първият лъч на Любовта, вие ще усетите в душата си толкова неопишуемо блаженство, такава Светлина, такъв мощен подтик във вашия ум, такъв стремеж във вашата воля, че всички пречки в света ще почнат да се топят.

Няколко мига, преживени в Божествената Любов, струват много повече от хиляди години обикновен човешки живот, прекаран всред най-големи удоволствия и наслади.

Като обичаме, ние търсим Бога. Ние трябва да любим Бога, за да Го възприемем и опитаем. А щом Го възприемем, ние опитваме Неговата Мъдрост.

Казано е в Писанието: “Да възлюбиш Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. И да възлюбиш ближния си като себе си”. Това е един едничък закон, който се проявява в три свята.

Любов към Бога – ти си в Божествения свят.

Любов към себе си, към своята душа – ти си в Духовния свят.

Любов към ближните си – ти си на физическия свят.

Приложи ли човек тези закони, няма да има сила в света, която да му се противи, няма да има мисъл, която да не му се подчини и да не дойде да послужи на неговия идеал.

Помнете обаче една велика истина: само Бог люби, защото Бог е Любов. Няма човек, който сам по себе си да може да люби. Човек може да бъде само проводник на Любовта, но

да люби от само себе си не може. Да искаш да те обича някой, ще рече да искаш Бог да те люби. Бог, за да прояви Любовта Си към теб на Земята, трябва да избере някой човек като проводник и чрез него да ти се изяви. Ако на Земята има само един човек, който те обича, то е достатъчно.

Любовта в Божествен смисъл е разумна проява между две възвишени души, които стоят на еднакво равнище и по ум, и по сърце, и по стремежи – души еднакво благородни, еднакво повдигнати духовно. Само такива две души могат да се разбират. И тогава Любовта между тези две души е като музика. Защото само двама истински виртуози могат да свирят заедно.

Вие често питате кой ни обича. В присъствието на онзи човек, който ви обича по Божествен начин, каквато и скръб да имате, каквото и разочарование да преживявате, те мигом ще изчезнат. На вас ще ви олекне и просветне.

Любовта се отличава със следното чувство: когато човек обикне някого, той му съчувства и се отнася с него така, както се отнася към себе си. Не се ли прояви това чувство, Любовта на дело не се проявява. От Любовта произтича и чувството на прощаването – само Любовта прощава.

Истинската Любов е по-силна от смъртта. Който люби, не умира. Любовта носи безсмъртие. Хората умират от безлюбие.

Ако една майка има силна и непоколебима Любов към децата си, смъртта не може да ѝ ги отнеме. Не само смъртта, никоя сила в света не е в състояние да разлъчи две същества, които Любовта е съединила. Любовта образува най-устойчивите съединения в Живота. И когато две души образуват едно такова устойчиво съединение чрез силата на Любовта, те образуват една двойно по-мощна и по-светла душа с две съзнания. Тези две души като срещнат други две души, съединени по този начин, се свързват с тях и образуват една още по-мощна душа. Така продължава този Божествен процес на Любовта, който единствен е в състояние да образува устойчиви, неразлъчни съединения между душите. По този начин в Божествената Любов всички души се съединяват в едно цяло, така мощно, така устойчиво, че никаква сила в света не е в състояние да разкъса неразривните му връзки. В това цяло всяка душа живее в другите души и те живеят в нея. Така се осъществява единството в множеството и множеството в единството.

Спасението на човека зависи изключително от Любовта. И когато Любовта се прояви в човека, той, даже да е паднал, може веднага да се повдигне над условията.

Щастието на човека зависи пак от нея. В щастието човек изпитва разширение и пълнота благодарение на Любовта, която го е посетила. Тогава човек чува гласа на всички живи същества и чувства пулса на общия Живот. Защото Любовта е колективна проява на всички Разумни същества, които са завършили своето развитие и са станали едно с Бога. Любовта на едно от тези Същества е колективната Любов на всички. И ако любовта на едно същество не е колективна проява на всички Разумни същества, тя не е Любов.

Ето защо висшата, идейна Любов се проявява в Любов към всички хора, без те да подозират нейния източник. Да любиш хората, дори и когато те ненавиждат и ти мислят злото, да им служиш постоянно, без те да знаят това – това ще рече идейна Любов, това ще рече служене на Бога. Защото това е една от основните черти на Божествената Любов – тя иде към нас независимо от това дали сме грешни, или не.

Магическа сила се крие в Любовта. Тя е ключ, с който всичко затворено се отваря. Любовта си има свое свещено име – загубената магическа дума, която търсят кабалистите от всички времена. Свещеното име на Любовта, това е магическият ключ на безсмъртния Живот. Чрез него всички отрицателни енергии се превръщат в положителни. С него човек може всичко да направи. Затова се казва, че за Любовта всичко е възможно.

Единствената Сила, която може магически да преустрои цялото същество на човека, е Любовта. И тя трябва да проникне навсякъде у него, да проникне в най-малките гънки на неговата душа, за да го преобрази. Любовта трябва да изпълни човешкия Дух. Тя трябва да се прояви пълно, съвършено, безгранично в човешката душа. Тя трябва да пребъдва и в сърцето по същина и съдържание. Тя трябва да действа и в ума като съкровена сила.

Четири са проявите на Любовта в човека. Тя действа като стремеж в сърцето, като чувство в душата, като сила в ума, като принцип в духа. А това е целият цикъл на развитие отначало докрай.

Любовта като стремеж се движи към центъра на Земята – това са корените на Любовта.

Любовта като чувство се движи към Слънцето – това са клонищата.

Любовта като сила се проявява само у гениите и светиите. Тя се проявява у всички онези, които се жертват за една Божествена кауза. Самопожертването спада към Любовта като сила. Само човек, който има ум, може да осъществи Любовта като сила.

Любовта като принцип сега влиза в света. Тя обгръща всичко. До Любовта като сила има и привличане, и отблъскване, има противоречия. В Любовта като принцип всички противоречия изчезват.

Човек трябва да мине през всички степени на Любовта. Той трябва да мине през Любовта като стремеж – през нейните корени, трябва да мине през Любовта като чувство – през нейните клони, трябва да мине през Любовта като сила – през нейните цветове и да влезе в Любовта като принцип – да опита Божествения плод на Любовта.

Докато Любовта не влезе в света, той няма да се преобрази. Тя е велик Огън, който внася Живот. Но няма по-страшна сила от Любовта за онези, които са в дисхармония с нея. За тях настъпват тогава адски терзания. Огънят на Любовта, като една велика вълна, идва сега в света. Той ще разтопи всичко онова, което не може да издържи висшите трептения на Любовта.

Когато Любовта не се възприеме правилно, нейните сладки сокове (от действието на един особен род астрални ферменти) се превръщат в особен род вино. От това вино хората се упояват, когато в тях се зароди стремежът на Любовта, и вършат хиляди грехове и престъпления. Но ти, който мислиш, различавай това вино на човешката любов, образувано отпосле, от сладките сокове на Любовта!

Спусни се смело в корените на Любовта!

Разпростри се широко в нейните клони!

Цъфни като цвят на Любовта!

Завържи като плод на Любовта!

И когато възлезеш в света, където зреят нейните плодове, ще запееш песента на човека, който е извървял великия кръг на Любовта – от корените до плода. Чуй тази песен!

*Бог е Любов,
вечна, безгранична,*

*пълна с живот –
живот на благия Божи Дух,
Дух на святостта,
Дух на благостта,
Дух на пълен мир и радост
за всяка душа.*

И ще чуеш отзива на любещите души:

*Ний ще ходим в тоя път
на Светлината,
в която царува
Божията Любов.*

Душа

Отделянето на човешката душа от Бога съставя един от най-великите моменти в Битието. Това отделяне е известно в Ангелския свят под названието *ззоряване на човешката душа*.

Душата излиза от своя Първоизточник като Божествен лъч и влиза в необятната Вселена, за да извърши работата, която ѝ предстои.

Душата е вечна. Тя е така вечна, както Бог е вечен. Но докато Бог е абсолютно неизменен, душата непрекъснато се изменя, като по такъв начин се развива и добива нови качества.

Човешките души живеят и се движат в Бога. Те съществуват у Него във вечността, макар и да са се проявили в различни моменти. Те съществуват заедно, макар и да не са излезли едновременно от Бога; живеят един и същ живот, макар и да се различават. А различават се, защото всяка душа представлява едно състояние на Божественото съзнание.

Душите – това са различни състояния, в които Божественото съзнание се е проявило във време и пространство. Затова ние казваме: има само една Велика, Божествена душа, а всички други души са само нейни прояви. Всичко може да изчезне в света, но душите – никога. Те не могат да изчезнат, защото не може да изчезне и Божествената душа, Божественото съзнание.

Днес хората не познават душата. Те не съзнават себе си като души, а като личности. Личността, това е физическият човек, а не истинското Себе – душата. Те познават и личностите на другите, а не душите им, които са истинските им близки.

Но ако хората не вложат в съзнанието си идеята, че са живи, разумни души, ако те се съзнават все още като личности, като умове и сърца, като мъже и жени, няма нищо да постигнат. Всички тези форми на съзнанието са вече опитани.

Вложат ли обаче в съзнанието си, че са живи, разумни души, ще внесат нещо ново в живота си, ще му дадат нова насока. Защото при сегашното развитие на човека, няма по-високо състояние от състоянието на душата. То носи в себе си всички условия, всички възможности на Божествената Любов.

Само в душата може Бог да се изяви в Своята пълнота. Любовта може да се изрази напълно само чрез душата. Ако вие изразите Любовта си чрез сърцето, тя ще бъде само наполовина изразена. Ако я изразите чрез ума си, тя ще бъде пак наполовина изразена. А всички слабости в света произтичат от половините.

Досега човешката душа е напъпвала, тя е достигнала да стане пъпка. Но в нашата епоха тази пъпка започва да се разтваря. Туй разтваряне на пъпката-душа е един от най-великите моменти в Космоса и се нарича *разцъфтяване на човешката душа*. И всички Възвишени същества в Божествения свят очакват с трепет разцъфтяването на човешката душа. Те знаят, че в нея са написани всички прояви на Бога, че в нея е вложено всичко онова, което е станало преди тях, което сега става и което ще стане в бъдеще. Те знаят, че

човешката душа е една свещена книга, в която Бог по един особен начин, непознат за тях, е написал развитието на цялото Битие.

Затова с такъв свещен трепет очакват те разцъфтяването на човешката душа. Цветът, в който ще се разцъфне тази душа, ще блесне във всичката си красота, и Бог ще влее в него Своята Светлина и Своята Любов.

А в човешката душа има такава красота, както в никое друго същество на света. Тази красота с нищо не може да се сравни. Дори когато Бог погледне формата на човешката душа, и Той се весели.

Щом се разцъфти човешката душа, тогава всички Ангели, всички служители на Бога ще дойдат. Те от незапомнени времена очакват разцъфтяването ѝ, за да вкусят от нейния нектар. А със своето идване те ще донесат Новата култура, която аз наричам *култура на Любовта*.

Когато Христос слезе на Земята, Той слезе да помогне именно на човешките души. Защото всяка душа, която е слязла на Земята, има една съществена задача, която сама трябва да разреши.

В света има разумни души, които искат да се повдигнат и да живеят съзнателно. За тях слизат на Земята Великите учители, на тях помагат и всички любещи и светещи души, които работят в света. Защото само души, които любят и които светят, могат да помагат на другите души. Те са завършили своите изпити на Земята. В тях Божественото съзнание е пробудено. Ето защо те не искат да напуснат Земята. Те казват: “Сега ние ще живеем на Земята при всички условия, ще живеем така, както Бог иска. Ние разбираме сега как трябва да се живее.”

За човешката душа, която иска да се повдигне, няма нищо невъзможно. Тя е силна благодарение на своята връзка с другите души, които са истинските ѝ близки.

И колкото по-голям е броят на душите, с които човешката душа е свързана, толкова тя е по-силна и по-неуязвима. Успехът на душата зависи от броя на душите, с които тя е свързана. Съзнанието на ония души, които взимат участие в земния живот на една душа, е постоянно съсредоточено в Любовта, и затова те ѝ помагат безкористно и самоотвержено. Ето защо изкуството на земния живот се състои в това: докато човек е на Земята в тази малка форма, да влезе във връзка с душите на другите хора. Там е ключът на успеха. Дори една душа да ви обича, тя е в състояние да ви помогне в мъчнотиите на Живота. А когато много души насочат Любовта си към един човек, той може всичко да стане – поет, художник, музикант, учен. Велика сила е Любовта.

Пътят на всяка душа е строго определен и никой не е в състояние да я отклони от него. Невъзможно е една душа да отклони друга от нейния път, защото Бог зорко бди над душите и направлява тяхното движение в необятната Вселена. Сама по себе си всяка душа е една малка вселена, която се движи по свой път в голямата Вселена. Но едно велико свойство на душата е да се смалнява – да става безкрайно малка и да се разширява – да става необятна като Вселената.

Излезли последователно от Бога, душите се намират помежду си в такива отношения, в каквито се намират тоновете един към друг. В своите отношения душите съставят хармонични групи.

Те образуват отделни системи, които се движат спираловидно в безграничното пространство. При своето инволюционно движение те слизат на групи, но остават в

различни по гъстота среди, защото не всички могат да преодолеят тяхната съпротива. Само част от тях достигат до най-гъстата материя. Така душите са свързани във вид на верига, която минава през различни полета. При еволюцията си душите възлизат по същия закон – различните души възлизат в различно редки среди.

Да възлюбиш душата на човека – в това се състои истинският морал. Ала който иска да борави с човешката душа, трябва да има велик ум. Той трябва да разбира дълбоките процеси, които се извършват в нея.

Дълбочина има в човешката душа, дълбочина и необятност. Защото човешката душа живее извън нашия свят, в един свят с много повече измерения. Тя има само една малка проекция на Земята. Явява се само временно като гостенка на ума и сърцето. И когато душата посети човека, той става велик, вдъхновен, благороден. Оттегли ли се душата, той пак става обикновен човек.

Всички велики мисли и желания изтичат от извора на душата. Душата пък се пои от друг извор – човешкия Дух. Човешкият Дух се пои от още по-велик извор – Божия Дух. А Божият Дух се пои от най-великия извор – абсолютния, незнайния Дух на Битието, за когото никой нищо не знае.

И тъй, помни:

Ти си душа, не тяло!

Ти си душа, зачената някога в Божествения Дух, зачената в Любов.

Сега душата ти е вече пъпка, която чака да се разцъфти. Съсредоточи съзнанието си в нея, защото това е един от най-великите моменти на живота ти! Тогава ти ще се разтвориш за Великото Слънце, което озарява целия Божествен свят.

Истина

За Бога ние имаме две понятия. Когато излизаме от Него, ние Го разбираме като нещо, което се ограничава сам^т в Себе Си. А като започнем развитието си, изхождайки от крайното, граничното и отивайки към онова, което е без начало и без край, схващаме Бога като безграничен, безначален.

Истината, която е излязла от Безграничното, е направила нещата гранични. Тя е, която е изявила Безграничното.

Бог като Истина ни привлича, а Христос показва истинския път на нашето вътрешно движение към Бога. И затова Истината е насока към Безграничното и Безначалното, което има връзка с ограниченото.

Казано е: “Глава на твоето Слово е истината.” А ние знаем, че всички движения изхождат от главата и се възвръщат пак към нея. Главата показва посоката. И когато кажем, че някой има глава, подразбираме, че той има посока и цел, към която се стреми. Само човек, който има Истината, знае посоката на своя Живот.

Във Вселената всичко се движи. Земята се движи около Слънцето, Слънцето се движи около друго слънце – движение в движение става. Но общата посока на всички тези движения се дава от Истината. Ала не само небесните тела се движат. Всички желания,

чувства и мисли на човека образуват милиарди светове и системи, които се движат към великата цел – Истината.

Човек трябва да познава пътя на своето движение във всяко отношение. И той не трябва по никой начин да спира това движение. В Истината не се допуска нито за миг никакво колебание. Всичко у нея е строго определено. Всяко колебание е съдбоносно, защото и най-слабото движение на отделния човек така е свързано с други движения, че и при най-малкото поколебаване може да го сполети катастрофа – става пресичане на пътищата във Вселената.

Всички същества, които не живеят според Истината, имат желание да се движат безразборно. И затова Природата ги е ограничила. А Истината подразбира движение в определена посока – посоката, в която всичко във Вселената се движи – от граничното към Безграничното и Безначалното.

“Истината ще ви направи свободни.”

Стремеж и копнеж на човешката душа е да бъде свободна. Това е един велик подтик, но не в обикновения човек, а в човека, у когото съзнанието се е пробудило. Свободата е един велик подтик в човека, у когото се събужда Божественото. Истината подразбира висшето в човека.

“Възлюбил си Истината в човека.”

Целият живот на човека почива на Истината, която носи Свобода. Когато се говори за Свобода в абсолютния смисъл на думата, подразбира се Духът на човека – най-възвишеното у него, не умът. Чрез Истината ние можем да излезем от рамките на временния живот, на смъртта и да влезем във Вечната свобода.

Казват, че Истината е отвличена. Не, Истината е реалното, което лежи в основата на нашия Живот. Тя е един свят на неопикуема красота, който си има своите краски, тонове, музика. Тя е свят, който съществува и ще съществува винаги. В този свят нещата са строго, математически определени. Няма нищо непредвидено, нищо случайно.

Истината е независима от личните схващания на хората. Дали ще мислите по един или друг начин за нея, дали ще се приближавате или отдалечавате от нея, с това вие няма да измените нейните отношения.

Любовта всякога има стремеж към Истината. Истината е обект на Любовта. Без Истината като обект, Любовта не може да се прояви.

Красотата е също израз на Истината. Каквото е Красотата по отношение на човека, такова е Истината по отношение на Божествения свят. Истината е неговата Светлина.

Понеже Истината принадлежи към света на безсмъртието, за грешните хора тя е недостъпна. Да се говори на грешните хора за Истината е все едно някой математик да говори на един неук човек за висшите математически проблеми.

Любовта е снизходителна към грешките на хората, към техните слабости. Истината обаче е строга и неумолима. Истината не търпи невежеството, слабостта, нечистотата. В това се състои нейната съвършена Красота. Ето защо, който е слаб, да отиде при Любовта. Който е невежа, да отиде при Мъдростта. Който е онеправдан, да отиде при Правдата, а който иска да бъде съвършен, да отиде при Истината.

Мислите ли, че Истината е при богатите? – Не е. Мислите ли, че е при сиромасите? – Не е. Мислите ли, че е при учените, при философите, при вярващите, при окултистите? – Не е. Никъде я няма Истината. Защото този свят е свят на страдания и смърт, свят на

непрекъснати промени. А в такъв свят Истината не може да дойде, тя не може да слезе до него.

Истината говори със слънцата. Мъдростта говори с планетите. А Любовта е толкова снизходителна, че говори и с най-малките, най-незначителните същества.

Понеже Истината говори със слънцата, възвишена и далечна е нейната цел. Ето защо, за Истината смъртните хора не могат да говорят. Те могат да изнесат един факт като истина, но за Истината сама по себе си, не могат да говорят.

Вложи Истината в душата си и свободата, която търсиш, ще я придобиеш!

Възлюби Истината! И когато си тъй сиромаш, че нямаш ни петак в джоба си, знай, че има нещо, което седи над всяка сиромашия – това е Истината. Има нещо, което седи над всяко богатство – това е Истината. Има нещо, което седи над всяка власт – това е Истината.

Тази Истина ще отвори пред теб велик простор и ти ще прогледнеш. Когато тя дойде у теб, ще направи ума ти светъл, в сърцето ти ще внесе Мир, а на тялото ти ще даде сила и здраве,

Герой в света може да бъде само онзи, в когото живее Истината. Само той може да се жертва, и когато се пожертва, ще влезе да живее в душите на хората. Затова ви казвам: преди всичко и над всичко – любов към Истината!

Любов

Любовта е свят, в който живее Божественият Дух. Най-великият свят, който познават мъдреците от всички времена и за който Христос говори, е светът на Любовта.

И когато казваме, че Бог е Любов, подразбираме същината, от която всичко произлиза. От извора на Любовта са произлезли и ще произлизат всички светове през всичките вечности.

Всичко в света живее в Любовта и чрез Любовта. Всичко, което виждаме – звездни вселени, слънца, планети, е проява на Любовта. Целият Космос в неговата целокупност, целият физически свят е проявена, материализирана Любов. Това е великото тяло на Бога.

Вън от Любовта ние не познаваме Бога. Любовта е свързана с всички органични същества. Няма живо същество, няма жива материя в света, която да не се влияе по един или друг начин от Любовта, да не е тясно свързана с нея.

Бог на Любовта не е само вън от нас, във Вселената, а и вътре в нас. Той е живата връзка на всичко, което е вън и вътре.

Любовта обема всичко в себе си. Сама по себе си тя е безконечна, а всички неща вън от нея са конечни.

И затова ние казваме:

Вечна е само Любовта – от нея изтича Животът. Любовта е, която носи пълния Живот. Доброто, като плод на Любовта, се съдържа в нея.

Мъдростта и тя се съдържа в нея, защото представлява формите, чрез които Божията Любов се изявява.

Истината също е включена в Любовта, тя е най-чистият образ на Любовта.

Правдата, и тя е включена в Любовта. Ето защо абсолютната Божия Любов подразбира абсолютна Правда. Където няма Правда, няма Любов. Физическата страна на Любовта е Правдата – за да се изяви Любовта на Земята, непременно трябва да има Правда. Любовта е дълготърпелива, милостива, но абсолютната Любов изисква абсолютна Правда. И само човек, който е просветнал в Правдата, може да възприеме Божествената Любов. Христос е изявената Любов в Правдата, която просветва у онези, които Го любя.

Любовта е само за великите, силните души. Грамадна енергия се крие в човека на Любовта. Помнете: Любовта не е за болни хора. Любовта е само за здрави хора. Болните, мъртвите хора не любя. Само живите хора, които са изпълнени с Божествения Дух, те са, на които сърцата трептят от Любов. Не се лъжете, болните, мъртвите духом хора не са озарени от Любовта.

И когато чуете някого да казва: “Аз съм човек на хладния разсъдък, аз не мога да любя, не мога да се занимавам с такива дребнавиности”, знайте, че този човек е глупав. Защото най-мъдрото, най-великото нещо в света е Любовта. Най-мъдрото Същество, за Коего се казва, че е Любов, любя. Онзи, Който е създал световите, Който е направил всичко, Който всичко е изпълнил с Живот, Който е дал всички жертви, любя, а този пигмей, със своя “хладен разсъдък”, не можел да любя! Христос слезе на Земята да изяви Любовта, а хората на “трезвия ум” не можели да любя!

Пропътувайте цялото Небе, цялата Вселена, обиколете всички светове, всички ще ви кажат, че Бог е Любов. И ако бихте запитали един Ангел: “Обича ли ни Бог?”, той ще ви каже: “Поискайте по-скоро от мен да изгубя всичкото си съзнание, всичко, което съм придобил през вековете, отколкото да ви отговоря на въпроса обича ли ви Бог!”

И наистина, Бог не може да измени на Себе Си. Ако приемем, че Бог може да измени на Себе Си, значи да допуснем, че има някаква външна сила, която Го ограничава. А това е немислимо. Любовта е неизменна. Тя всякога ни озарява.

Спомнете си думите от Писанието: “Бог толкова възлюби света, щото даде Своя единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него.” Значи Бог, като възлюбил света, дал от Себе Си в жертва най-хубавото, най-възвишеното – своя единороден Син, за да повдигне ония души, които вярват в Любовта.

И наистина, може да се вярва само в едно – в Любовта. Всяко друго вярване е измама.

Любовта стои над всякакви народности. Любовта стои над всякакви религии, Любовта сама създава религиите. В Божествения свят религии няма, там съществува само Любов. Атмосферата на Божествения свят е Любов, там всичко диша Любов. Но понеже Любовта не може да се прояви на Земята, затова се явяват религиите.

Искате ли обаче да изпълните Волята Божия, трябва непременно да заместите религията с Любовта. Тогава всеки, който ви обича, ще бъде свещеник и служител във вашия храм.

Великото в света е да познаем Бога като Любов. Красотата в Живота е във връзката ни с Бога на Любовта.

Любовта съдържа в себе си всички условия, всички методи, всички възможности, чрез които човешката душа може да се развие в своята пълнота. Едничка тя може да пробуди в нея скритите възможности. Науката, изкуството не могат да бъдат стимули за пробуждането на човешката душа. Те са само временни занятия. Единствената истинска работа в света – това е науката за Любовта. Тя е великият обект на познание за душата.

Започне ли човек с Любовта като велика и мощна сила, душата и Духът му се пробуждат и той влиза в реална връзка с физическия, Духовния и Божествения свят. Само чрез Любовта може да разбере човек отношенията, които съществуват между тези светове, както и смисъла на Целокупния живот.

Но едно не забравяйте: в живота на човека има само десет възможности да започне с Любовта. През всеки десет години има възможност да заработи тази мощна сила. Останалото време от живота на човека е отредено за занимание. Улови ли човек една от тези възможности, един от лъчите на Великото Слънце, което озарява целия Космос, всичко възвишено и благородно в душата му ще започне да цъфти, да връзва и да зрее. Плодовете на душата узряват само под лъчите на това Слънце.

Когато проблесне първият лъч на Любовта, вие ще усетите в душата си такава неописуемо блаженство, такава Светлина, такъв мощен подтик във вашия ум, такъв стремеж във вашата воля, че всички пречки в света ще почнат да се топят.

Няколко мига, преживени в Божествената Любов, струват много повече от хиляди години обикновен човешки живот, прекаран сред най-големи удоволствия и наслади.

Като обичаме, ние търсим Бога. Ние трябва да любим Бога, за да Го възприемем и опитаем. А щом Го възприемем, ние опитваме Неговата Мъдрост.

Казано е в Писанието: “Да възлюбиш Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. И да възлюбиш ближния си като себе си”. Това е един единичък закон, който се проявява в три свята.

Любов към Бога – ти си в Божествения свят.

Любов към себе си, към своята душа – ти си в Духовния свят.

Любов към ближните си – ти си на физическия свят.

Приложи ли човек тези закони, няма да има сила в света, която да му се противи, няма да има мисъл, която да не му се подчини и да не дойде да послужи на неговия идеал.

Помнете обаче една велика истина: само Бог люби, защото Бог е Любов. Няма човек, който сам по себе си да може да люби. Човек може да бъде само проводник на Любовта, но да люби от само себе си не може. Да искаш да те обича някой, ще рече да искаш Бог да те люби. Бог, за да прояви Любовта Си към теб на Земята, трябва да избере някой човек като проводник и чрез него да ти се изяви. Ако на Земята има само един човек, който те обича, то е достатъчно.

Любовта в Божествен смисъл е разумна проява между две възвишени души, които стоят на еднакво равнище и по ум, и по сърце, и по стремежи – души еднакво благородни, еднакво повдигнати духовно. Само такива две души могат да се разбират. И тогава Любовта между тези две души е като музика. Защото само двама истински виртуози могат да свирят заедно.

Вие често питате кой ни обича. В присъствието на онзи човек, който ви обича по Божествен начин, каквато и скръб да имате, каквото и разочарование да преживявате, те мигом ще изчезнат. На вас ще ви олекне и просветне.

Любовта се отличава със следното чувство: когато човек обикне някого, той му съчувства и се отнася с него така, както се отнася към себе си. Не се ли прояви това чувство, Любовта на дело не се проявява. От Любовта произтича и чувството на прощаването – само Любовта прощава.

Истинската Любов е по-силна от смъртта. Който люби, не умира. Любовта носи безсмъртие. Хората умират от безлюбие.

Ако една майка има силна и непоколебима Любов към децата си, смъртта не може да ѝ ги отнеме. Не само смъртта, никоя сила в света не е в състояние да разлъчи две същества, които Любовта е съединила. Любовта образува най-устойчивите съединения в Живота. И когато две души образуват едно такова устойчиво съединение чрез силата на Любовта, те образуват една двойно по-мощна и по-светла душа с две съзнания. Тези две души като срещнат други две души, съединени по този начин, се свързват с тях и образуват една още по-мощна душа. Така продължава този Божествен процес на Любовта, който единствен е в състояние да образува устойчиви, неразлъчни съединения между душите. По този начин в Божествената Любов всички души се съединяват в едно цяло, така мощно, така устойчиво, че никаква сила в света не е в състояние да разкъса неразривните му връзки. В това цяло всяка душа живее в другите души и те живеят в нея. Така се осъществява единството в множеството и множеството в единството.

Спасението на човека зависи изключително от Любовта. И когато Любовта се прояви в човека, той, даже да е паднал, може веднага да се повдигне над условията.

Щастието на човека зависи пак от нея. В щастието човек изпитва разширение и пълнота благодарение на Любовта, която го е посетила. Тогава човек чува гласа на всички живи същества и чувства пулса на общия Живот. Защото Любовта е колективна проява на всички Разумни същества, които са завършили своето развитие и са станали едно с Бога. Любовта на едно от тези Същества е колективната Любов на всички. И ако любовта на едно същество не е колективна проява на всички Разумни същества, тя не е Любов.

Ето защо висшата, идейна Любов се проявява в Любов към всички хора, без те да подозират нейния източник. Да любиш хората, дори и когато те ненавиждат и ти мислят злото, да им служиш постоянно, без те да знаят това – това ще рече идейна Любов, това ще рече служене на Бога. Защото това е една от основните черти на Божествената Любов – тя иде към нас независимо от това дали сме грешни, или не.

Магическа сила се крие в Любовта. Тя е ключ, с който всичко затворено се отваря. Любовта си има свое свещено име – загубената магическа дума, която търсят кабалистите от всички времена. Свещеното име на Любовта, това е магическият ключ на безсмъртния Живот. Чрез него всички отрицателни енергии се превръщат в положителни. С него човек може всичко да направи. Затова се казва, че за Любовта всичко е възможно.

Единствената Сила, която може магически да преустрои цялото същество на човека, е Любовта. И тя трябва да проникне навсякъде у него, да проникне в най-малките гънки на неговата душа, за да го преобрази. Любовта трябва да изпълни човешкия Дух. Тя трябва да се прояви пълно, съвършено, безгранично в човешката душа. Тя трябва да пребъдва и в сърцето по същина и съдържание. Тя трябва да действа и в ума като съкровена сила.

Четири са проявите на Любовта в човека. Тя действа като стремеж в сърцето, като чувство в душата, като сила в ума, като принцип в духа. А това е целият цикъл на развитие отначало докрай.

Любовта като стремеж се движи към центъра на Земята – това са корените на Любовта.

Любовта като чувство се движи към Слънцето – това са клонищата.

Любовта като сила се проявява само у гениите и светиите. Тя се проявява у всички онези, които се жертват за една Божествена кауза. Самопожертването спада към Любовта като сила. Само човек, който има ум, може да осъществи Любовта като сила.

Любовта като принцип сега влиза в света. Тя обгръща всичко. До Любовта като сила има и привличане, и отблъскване, има противоречия. В Любовта като принцип всички противоречия изчезват.

Човек трябва да мине през всички степени на Любовта. Той трябва да мине през Любовта като стремеж – през нейните корени, трябва да мине през Любовта като чувство – през нейните клони, трябва да мине през Любовта като сила – през нейните цветове и да влезе в Любовта като принцип – да опита Божествения плод на Любовта.

Докато Любовта не влезе в света, той няма да се преобрази. Тя е велик Огън, който внася Живот. Но няма по-страшна сила от Любовта за онези, които са в дисхармония с нея. За тях настъпват тогава адски терзания. Огънят на Любовта, като една велика вълна, идва сега в света. Той ще разтопи всичко онова, което не може да издържи висшите трептения на Любовта.

Когато Любовта не се възприеме правилно, нейните сладки сокове (от действието на един особен род астрални ферменти) се превръщат в особен род вино. От това вино хората се упояват, когато в тях се зароди стремежът на Любовта, и вършат хиляди грехове и престъпления. Но ти, който мислиш, различавай това вино на човешката любов, образувано отпосле, от сладките сокове на Любовта!

Спусни се смело в корените на Любовта!

Разпростри се широко в нейните клони!

Цъфни като цвят на Любовта!

Завържи като плод на Любовта!

И когато възлезеш в света, където зреят нейните плодове, ще запееш песента на човека, който е извървял великия кръг на Любовта – от корените до плода. Чуй тази песен!

*Бог е Любов,
вечна, безгранична,
пълна с живот –
живот на благия Божи Дух,
Дух на святостта,
Дух на благостта,
Дух на пълен мир и радост
за всяка душа.*

И ще чуеш отзива на любещите души:

*Ний ще ходим в тоя път
на Светлината,
в която царува
Божията Любов.*

Мъдрост

Бог е Любов, Мъдрост и Истина – три велики свята, за изучаването на които е нужна цялата вечност.

Три неща има, по които можем да познаем Бога. Те са Божията Любов, която носи пълния Живот, Божията Мъдрост, която носи пълната Светлина и хармония в света, и Божията Истина, която носи съвършената Свобода.

И когато се говори за трите лица на Бога, ние подразбираме: първото лице на Бога е Любовта, проявена в Живота; второто лице на Бога е Мъдростта, изявена в Светлината на Знанието; третото лице на Бога е Истината, проявена в Свободата.

Ето защо три са допирните точки на човешкия Дух с Божия Дух: първата е Любовта, втората е Мъдростта, третата – Истината.

От първото докосване на човека с Бога, у него се явява един изблик на Любов – той се превръща в извор на Живот, който постоянно блика. И понеже този извор трябва да намери своя път на движение, явява се второто докосване на Бога – Мъдростта, за да очертае пътя на това движение.

И затова първият стремеж на човешкия Дух е Животът. Вторият стремеж на човешкия Дух е Знанието. Третият стремеж на човешкия Дух е Свободата.

Когато Духът придобива Знание, Светлината се появява като резултат. И когато говорим за Божествената Мъдрост, ние подразбираме всичката Светлина на безпределното пространство, която никога не угасва.

Светлината е дреха на Мъдростта. Физическата светлина, от която ние се ползваме, е резултат от излишната енергия, която Космичният човек произвежда при своята умствена дейност. Космичният човек е придобил толкова знания, че има излишък от Светлина.

Мъдростта – това е светът на вечните Божествени форми, изтъкани от Любовта. Любовта е самата същина, а Мъдростта представлява формите на хармонията, които се изливат в музика и поезия.

Мъдростта е свят, в който се крият от незапомнени времена всички неща, които Бог е създал, всички неща, които Възвишените духове са създали, и всички неща, които хората са създали на Земята. Затова този свят е достъпен и за нас. От този свят изтича истинското, съществено Знание. И когато това Знание премине през трите свята – Божествен, Духовен и физически – и даде плод в тях, тогава то става реално за нас.

Щом като Мъдростта изгрее в човешката душа, всяко нещо в ума на човека отива на своето място. Всички идеи стават ясни, определени и идват в пълна хармония. Умът на човека се отваря и той вижда, че този велик Божествен свят е красив, че в него царува хармония и ред, и че когато Мъдростта управлява, редът не се нарушава. Той вижда да се разкрива пред неговия Дух необятно поле за работа. И тогава той започва да гради. Защото право е – само Божията Мъдрост задоволява Духа на човека. Ала пътят на Мъдростта е най-труден. Той е път за Учителите. Само съвършеният човек, само Учителят може да прояви Мъдростта.

Да влезе човек в Царството Божие, това зависи от неговото Знание и Мъдрост, а не от неговата Любов. В Царството Божие по благодат не се влиза. Да влезе човек в Царството Божие и да му дадат там почтено място, това зависи от неговата Мъдрост.

Мъдростта е най-голямото Добро на Небето. Тя е най-голямото и нетленно богатство, с което човешкият Дух може да разполага. Мъдър ли е човек, той притежава най-голямото Божие благо.

Когато човек има Мъдрост, той е умен, силен и Светлината му винаги изгрява. Човек без Мъдрост не е още истински човек. И когато ние говорим за човека, подразбираме същество на Мъдростта. Човекът е наречен *син на Мъдростта*. Казано е в Писанието: “И веселях се в Неговата обитаема земя, и наслаждението ми беше с човеческите синове”. Това са разумните човешки синове, в които Мъдростта се е веселяла.

Бог чрез Мъдростта е създал Вселената. Създал я е заради Синовете на Мъдростта. Бог пребъдва в тях, те разбират Неговата Мъдрост и Го славят. Защото Славата Божия се открива само по закона на Мъдростта.

Затова само мъдрецът може да слави. Мъдрият човек е опитал и проверил всичко, което знае. У мъдрия човек има непреодолим стремеж към Любовта. В него има желание и най-малкото същество, което види, да го обикне, да му направи някаква услуга. Защото мъдрецът еднакво цени и големите, и малките неща.

Мъдрецът живее без закон. Глупецът трябва да живее със закон и под закон. Ако мъдрецът живее със закон, той е нещастен; ако глупецът живее без закон, и той е нещастен. Мъдрецът живее според онзи жив закон, който Бог е написал в душата му. Той се намира извън условията на временния живот.

Ти, който се стремиш към Светлината, чуй думите на Мъдростта:

Искаш ли да усвоиш Божествената Мъдрост и тайните на Живата Природа, казвам ти, няма друг път освен страданието. Докато седиш, докато роптаеш, докато се оплакваш, ти си далеч от Мъдростта. Престанеш ли да седиш, ти си близо до Мъдростта.

Докато философстваш, ти си далеч от Мъдростта, от своя Учител. Престанеш ли да философстваш, ти си близо до Мъдростта, ти си при нозете на своя Учител.

Когато изгубиш смисъла на Живота, търси това, което свети. Учи се при този, който носи Светлина.

Помни: Добродетелта живее само при това, което никога не потъмнява. Дружи с това, което не потъмнява.

Стреми се към Светлината и не забравяй: Знанието от едно място не идва и Светлината през един прозорец не влиза. Неизброими са пътищата на Знанието. Неизброими са прозорците на Светлината.

Вложи Мъдростта в ума си – Светлината ще дойде и Знанието ще ти даде своята помощ.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Правда

“Тогава праведните ще просветнат в царството на Отца си.”

Не на Земята, нито на Небето, а в Царството на Отца си. Това Царство не е царство на Природата – царството на Природата е дом за възпитание на малките деца. И тези праведни не са обикновените праведници на Земята. Нито Правдата, за която ви говоря, е обикновената правда.

Говоря за онази Правда, в която има Светлина. “Тогава праведните ще просветнат в царството на Отца си.” Ако издаваш Светлината на това Царство, праведен си, ако не излъчваш тая Светлина, никаква Правда няма в теб. Всред обикновените праведници на Земята, които са без Светлина, всеки може да мине за праведен.

“Праведните ще просветнат в царството на Отца си.” Мнозина може би ще кажат: “Какво ни интересува нас, че праведните щели да просветнат в някакво си царство?” Много е важно това. Без Светлина в света не може да има никакъв напредък и развитие. Преди милиарди и милиарди години тези същества – Праведните – са влезли в Царството на Отца си и са придобили тази Светлина. Благодарение на нея, сега светът вижда. Светлината, в която живеем, е Светлина на Праведните. Тя е един изблик на тяхната Правда.

Кои са Праведните, които са просветнали? Светлите Ангели, служителите на Бога. И ако те престанеха да светят, да живеят в Правда, с нас на Земята всичко би се свършило. И ако ме питате защо има нужда от Правда, ще ви отговоря: за да могат бъдещите поколения да живеят във вашата Светлина.

Светлината, която произтича от Правдата, е есенцията на онази Светлина, която дава Живот, която носи в себе си Живота.

Любовта се изявява само на онези, които са праведни и са просветнали в Царството на Отца си – онзи велик, разумен Божествен свят, където Праведните схващат дълбокия смисъл на нещата.

Правдата, това е едно качество на човешката душа. Всяка душа е родена да бъде праведна. И отначало тя е била праведна. Придобийте това качество, това наследство, което ви е дадено – да бъдете праведни.

Всяка душа трябва да бъде праведна. Защо? – За да излезе от нея Великата светлина. А в Светлината, която изтича от Правдата, Любовта ще ϕ се изяви. Правдата, това е основата, на която Любовта се изявява и осиява човешката душа. Всички души могат да бъдат праведни и да издават Светлина. Души, които не искат да светят, са души, които се борят с Бога.

Не се бори с Бога! Влез в Светлината на Правдата и съзнай, че не живееш както трябва!

Не се бори с Великия Баща на Любовта, който обединява цялата Вселена, всички същества в Своята хармония! Освети Името Му, защото Той е, който се е жертвал безброй пъти за всички същества. Чуеш ли веднъж гласа Му, в теб ще се зароди желание и ти да се жертваш за Него. В теб ще се зароди готовност всичко да дадеш, без капка съжаление. Ти ще си кажеш: “Много малко съм дал, желал бих още милиони години да живея, за да давам”.

Абсолютната Божия Любов изисква абсолютна Правда. Там, където няма Правда, няма Любов. Физическата страна на Любовта е Правдата. За да се изяви Любовта във физическия свят, непременно трябва да има Правда. Няма ли Правда, всички сладки думи са празни.

На хората им трябва абсолютната Божия Правда – онази Правда, която да се приложи еднакво към всички, без никакво изключение, която има предвид не само хората, но и всички живи същества, от най-малкото до най-голямото.

Според Великата Правда, законът трябва да бъде еднакъв спрямо всички – и спрямо вола, и спрямо човека; и спрямо простия, и спрямо учения; и спрямо обикновения гражданин, и спрямо царя. Когато дойдем до този свещен закон, всички трябва да имаме благоговеен трепет пред него. Защото и простият гражданин като направи грешка, и царят като направи грешка, тя си е все грешка пред закона на Правдата.

Правдата е, която създава истинските отношения между човешките души. Дойде ли тя, ще се изяви онова истинско уважение, което трябва да имат човеците един към друг. Тогава няма да гледаме с презрение на никого, а ще бъдем свещени един за друг.

Ето защо, за да постигнете съвършенство, като първо стъпало на вашия живот поставете Божествената Правда, чрез която се извява Любовта към всички същества – човеци, животни, растения. Придобие ли това, където и да погледнете, ще виждате само Доброто. Виждате ли Доброто, то ще произведе в душата ви свещен трепет.

Правдата е нещо вътрешно. Да бъдеш справедлив, това значи да знаеш как да постъпиш при всяка твоя мисъл, при всяко твое чувство, при всяко твое действие. Да бъдеш справедлив, ще рече да знаеш как да постъпиш като мислещо същество, като разумен, истински културен човек. Искаш ли да имаш прави отношения към всички същества, бъди справедлив към тях.

Правдата е един велик вътрешен процес за разпределяне на всички Божествени блага по всички части на организма, бил той организъм на индивид, общество, народ или на цялото човечество. Тя е кръвообращението, което разнася кръвта навред, за да може всяка клетка да приеме всичко, от което има нужда, и да изпълни службата си. Така, благодарение на Правдата, на това велико кръвообращение, и най-малката клетчица, и най-малкото същество в света приемат своята храна.

Правдата, от друга страна, може да се оприличи на водата. Каквото е водата по отношение на твърдата почва, това е Правдата по отношение на човешкия Живот, защото тя е, която смекчава твърдите тела. Хората, които са се озлобили, са се втвърдили, защото нямат Правда. А онези, които са станали меки, имат Правда. Дайте на един човек правото и той ще омекне. Същото действие оказва на растенията и водата.

Трябва да отдаваме на всеки човек правото, защото, както водата е необходима за растежа на растенията, така и Правдата е необходима за растежа на нашите умове и сърца. Без нея растене не може да има. Искате ли да се развивате правилно, непременно трябва да вършите Правдата.

И когато трябва да извършите Правдата, извършете я, ако ще и светът да се обърне с главата надолу. Страхливите хора не могат да бъдат справедливи. Човекът на Правдата предполага абсолютно безстрашие.

За да има мир в която и да е държава, трябва да има Правда. Има ли безправие, в нея ще настъпи безредие. Отворете страниците на историята в миналото, взрете се в настоящето и ще видите, че безправие винаги е било причина на всяко безредие. Навсякъде законът е един и същ – щом има безправие, веднага ще се яви безредие.

Правдата е, която определя отношенията между хората. Тя е, която разпределя Божиите блага – кръвта на Живота в общочовешкия организъм.

Правдата трябва да се приложи в света така, че да не остане нито един беден човек, който да въздиша и да възкликва: “Няма ли Господ на този свят?” Ето защо истинският праведник на Земята, когато се моли, трябва да иска от Бога да му покаже някоя страдаща душа, за да ѝ помогне.

Божествената Правда изключва всякакви почести и слава, всякакви богатства и знания заради лични облаги. Докато човек търси нещата вън от себе си, той ще бъде в преходния свят и всеки може да му отнеме богатата, които има. Влязат ли тези блага в сърцето му, той вече е намерил своя възлюбен – Божествената Правда, която прави човека непоколебим и неуязвим.

От пълнотата на сърцето, от изобилието на тези блага, раздават истинските праведници. Те са богати. Те са дошли на Земята да извършат някоя специална работа и да придобият опит. Те са дошли от друга система и разполагат с цялата Земя. Те могат да живеят тук колкото искат. Като завършат работата си, ще си отидат, откъдето са дошли.

Праведните хора са богати. Те са Синове Божии. А всеки човек, който е Син Божи, разполага с капитала на цялата Слънчева система.

Божествената Правда, на която те са носители и която иде сега в света, ще стопли човешките сърца. И в бъдеще, в Новата култура, в културата на Светещите, светът ще се отоплява и осветлява от човешките сърца, в които Правдата обитава.

От тези бѣднини сега Христос изпраща вест – Христос на Любовта, изявена в Правдата, която просветва у онези, които Го любяат.

Бог

Има Един, който се проявява като Любов, като Мъдрост и като Истина.

Има Един! И цялата Жива Природа говори за този Единия, Великия.

Наричат го Бог, Господ, Отец.

Той изпълва всичко, изпълва цялото Битие, всички светове, всички слънчеви системи и все пак остава непроявен. И в цялата вечност Той не може напълно да се прояви. В нея няма всички форми, чрез които Той би могъл напълно да се прояви.

Сам по Себе Си Абсолютният, Непостижимият е без форма. Той е Нищо. Но това Нищо съдържа всичко в Себе Си. Ограничава се, без да се ограничи. Смалява се, без да се смали. Създава, но никога не се изтощава.

Проявява се във всичко, но сам Той не е в проявеното. Крепи всичко – и отвътре, и отвън, но сам Той не взема участие в нищо.

Уподобяваме Го на Светлина, на Разум – Логос. Но сам по Себе Си Той не е ни Светлина, ни Разум. Светлина, Разум – това са Негови прояви.

Бог не присъства по един материален начин в света. И наистина, когато един художник рисува една картина, той в картината ли е? Когато един ваятел извае една статуя, той в статуята ли е?

Ала когато Великият Непознат ни се изявява, Той ни се изявява като Светлина без сенки, Живот без прекъсване, Любов без промени, Знание без грешки, Свобода без ограничения.

И когато казваме, че Бог е Любов, ние подразбираме едно изявление на Бога. Затова, където е Любовта, където е Доброто, което е неин плод, там Бог се проявява.

Говорим ли за Бога като Любов, ние подразбираме онова Същество, от което произтича всичкият Живот във Вселената и което свързва всички живи души в едно цяло, без То да се измени.

Има само едно Същество в света, Абсолютно добро в пълния смисъл на думата – това е Бог. Той всякога е благ. В това състояние на благост, у Бога няма абсолютно никакво желание да стори и най-малкото зло комуто и да е. И покрай най-малката мушица да мине Господ, Той ще ϕ се усмихне и ще ϕ даде всички условия за Живот и развитие.

Бог никого не съди. Той никого не възпира, никого не ограничава. Красивото у Бога е това, че Той помни само доброто, което сме направили. Злото Той не помни.

Бог оставя всички същества абсолютно свободни. Той никога досега не е казал на никое същество във Вселената, колкото и малко да е то: “Направи това!” или “Служи Ми!” Той му показва пътя, но го оставя свободно, сам да направи своя избор – да извърши онова, което то счита за добро.

И наистина, какво се ползва Бог, ако Го почитаме, ако Му служим? Той ползва ли се от това? Знание можем ли да Му дадем? – Не, Той всичко знае. Сила можем ли да Му дадем? – Не, Той е най-силният. Всичко може да премине, всичко може да се разклати, но Той никога не се поколебава. Единственото нещо, с което ние привличаме Бога, то е нашата немощ, нашата нищета. Когато Той ни гледа така дребни, така страдащи и невежи,

у Него, във величието Му се заражда едно желание да спусне ръката Си и да ни каже: “Нагоре сега!”

Стремежът на Бога е да ни освободи, да ни очисти, да просвети умовете ни, да облагороди сърцата ни, да внесе в душите ни онази Светлина, чрез която да познаем, че Той е Любов.

В Божието сърце има нещо велико. Той е, Който въздига цели народи, както и отделни индивиди. Всички блага се дължат на Него – и Знание, и Мъдрост, и Истина, и Свобода. Всички велики хора, Той ги е въздигнал. И те представляват един подтик на Божия Дух. Бог е, Който иска чрез тях да внесе Любовта, Мъдростта и Истината в света.

А в Божията Любов, Мъдрост и Истина се заключава Целокупния живот през цялата Вечност, както и благо на всички души. Щом Любовта, Мъдростта и Истината се проявят, Божият Дух присъства между хората и тогава Животът се проявява в своята реална същина.

Човек трябва да знае, че има само един Бог и една Любов, една Мъдрост и едно Знание, една Истина и една Свобода, една Правда и една абсолютна мярка, една Добродетел и един извор на блага за всички. Вън от тези единици мерки, няма друго мерило за Великата реалност. А реално е само това, което принадлежи на Единия, живия Бог.

Мнозина обаче питат съществува ли Бог и ако съществува, къде е Той. – Цялата Вселена представлява Градът Божи, където Бог обитава. Неговото съзнание, Неговият ум е тъй велик, че обхваща и най-малките същества и урежда живота им.

Всички Ангели, всички Велики същества, които са живели милиони години преди нас на Земята, знаят що е Бог. Те застават със свещен трепет пред това велико Същество, от чието сърце изтича Любовта, която повдига и крепи целия Космос. И ако ги попитате къде е и що е Бог, те ще ви отговорят на ваш език: “Няма същество, което да е по-близо до вас от Бога. Няма същество, което да има по-буден ум, по-отзивчиво сърце и по-мощна воля, за която няма нищо невъзможно. Няма същество по-благородно, по-свято, по-чисто, по-мъдро, по-силно, по-могъщо от Бога. Навсякъде е Той. И на Небето – във всичките Слънца, и на Земята, зад всичко – и зад въздуха, и зад водата, и зад камъните, и зад растенията, и зад животните, и зад човеците. Няма нищо на света, зад което да не е Бог.”

Всичко, което е в нас и вън от нас, всичко, което ни заобикаля, представлява фон, зад който се крие Бог като Велик художник. Той е дълбоко скрит, защото иска да ни остави свободни. И понеже Бог е така дълбоко скрит, затова хората постоянно Го търсят отвън и искат по външен път да се доберат до Него, да докажат съществуването му.

Бог обаче не е една същина, която може да се доказва. Да искаме да доказваме съществуването на Бога, значи всъщност да твърдим, че няма Бог. Всяко доказателство за съществуването на Бога е един механичен процес. Искан ли човек доказателства за съществуването на Бога, той е прекъснал в съзнанието си своята връзка с Него.

Възстанови ли се тази връзка, Животът започва непрекъснато да тече от Бога към човека и от човека към Бога. В ума, сърцето и волята на човека има тогава един непрестанен прилив от Божественото съзнание. И тогава престават всички онези празни и нелепи въпроси: “Има ли Бог, няма ли Бог? Обича ли ни Бог, или ни е забравил?”

Защото Любовта към Бога, от която произтича живата връзка между Него и човека, е мистичен, вътрешен опит, който се проявява в най-различни форми и степени. Магическата

сила на този опит се крие в онзи момент, когато човек отправи ума си, сърцето си, душата си и Духа си към това вечно Начало без никакво колебание, без никакво съмнение. Дойде ли до този момент, човек всичко може да постигне. Само тогава той може да разбере смисъла на Живота. Защото само Бог може да му разкрие този смисъл.

И тогава човек ще разбере, че той се е родил, за да люби Бога и да запечата Живота си с тази Любов, а не да бъде слуга на човешки разбирания. А това му нашепва и неговата душа. Защото, не забравяйте това, възлюбеният на човешката душа, това е само Бог. Ето защо аз наричам човек само онзи, който е възлюбил Бога. Моментът, в който той се е самоопределил и е възлюбил Бога, го определя като човек. Такъв човек привлича вниманието на всички добри и разумни хора и те казват: “Днес стана нещо Божествено”.

Да възлюби човек Бога, това е най-славният момент в неговия живот. Това значи да цъфне и да разнася надалеч своето благоухание. Това значи да блика постоянно като извор, който знае да дава. При това състояние всички разумни желания на човека са постижими. Само тогава човек става истински свободен – той има онази Свобода, която Истината носи. А под Истина ние подразбираме онази връзка, която Бог е създал между Себе Си и нас. Вън от това няма никаква Свобода.

Съвременните хора, които са изгубили връзката си с Бога, си въобразяват, че могат да вършат каквото искат; те дори си мислят, че имат право да критикуват и Бога. И с право би могло да се каже, че няма друго същество, което да е понесло по-големи поругания от Бога. Но Той, казано на човешки език, дори и веждите Си не е навъсил. Той гледа тихо и спокойно в сиянието на неизменната Си благост.

Само който живее в този съществен, неизменен свят, където Бог живее, само който служи на Бога и разбира неговите повеления и закони, само той е свободен и само той има свободна воля.

Едно помнете: единственото Същество, което ни люби, е Бог. И когато страдаме, и когато се радваме, Той е същият. И в страданията, и в радостите Бог е, който ни говори.

Не забравяйте: за да можете да попитате що е Бог, вие трябва да сте учили не една, а много вечности. И след като сте свършили всичките си науки на Небето и на Земята, само тогава ще имате право да зададете този въпрос. И знаете ли що ще ви отговорят? Ясно и просто: “Бог е Любов, която трябва да опитате вътре в себе си.”

Ала преди това, докато се лутате за доказателства на Великата Реалност, помнете тези прости истини:

Попитай ли се къде е Бог, знай – където има Живот, където има мисъл, където има чувство, там е Бог.

Усъмниш ли се в Бога, знай, че в себе си се усъмнил. Защото в Бога промени и измени няма, обратни процеси не съществуват. В Любовта на Бога не съществуват абсолютно никакви изключения.

Ето защо, където и да отидеш, в каквото и положение да изпаднеш, във всичко можеш да се усъмниш, но в Бога – никога! Знай, че Той е навсякъде и призовеш ли Го, ще ти помогне.

Чуеш ли хората да казват, че не вярват в Бога, взри се и ще видиш – те сами себе си смятат за божества. Не служи на такива божества!

Друго помни: където има смисъл, там е Бог. Където няма смисъл, там Бог отсъства. А където Бог отсъства, там е адът.

Питаш кога човек е добър? В момента, в който Бог се проявява у него, човекът е добър. В моментите, в които Бог не се проявява, човекът е лош. Дойде ли Бог в човека, той става радостен и весел, готов за всяко служение. Откаже ли се да служи на Бога, Той го напуска.

Питайте се не дали Бог ви люби (Той от първия до последния ден не е престанал да ви люби), а вие любите ли Бога? И опитвайте Любовта си с едничката сигурна мярка: що е по-силно у вас – вашите желания ли, или Любовта ви към Бога? Ако Любовта ви към Бога е по-силна, на прав път сте. Ако обаче Любовта ви към Бога е по-слаба, отколкото желанията ви, тогава страданията и противоречията в Живота ви няма да престанат.

Ако човек има Божията Любов в себе си, каквото и да му се случи, всичко ще се превърне в Добро. Няма ли тази Любов, тогава пътят му е дълъг, труден и желанията – непостижими.

Пътят към Бога се намира в съвършенството. Съвършеният човек има само една идея – към Бога. Без съвършенство, Бог остава непонятен за нас. Щом човек се стреми към съвършенство, той ще познае Бога като Любов. И тогава той ще чувства пулса на всички живи същества в света. А няма по-голямо блаженство от това да чувства човек този пулс.

Тогава човек ще разбере великия смисъл на онези върховни думи, които Христос е изрекъл: “Аз живея в Бога, и Бог живее в Мене.” “Аз живея в Бога” – това подразбира, че Бог е отвън. “Бог живее в Мене” – това подразбира, че Бог е вътре, а аз, човекът, съм отвън. Ето защо, когато Бог е вътре в теб, не Го ограничавай. Дай му Абсолютна свобода вътре в теб, за да ти даде и Той Абсолютна свобода у Себе Си.

Дяволът – това е същество, което е ограничило Бога в себе си, и затова Бог го е ограничил отвън.

Дай Абсолютна свобода на Бога в себе си. И тогава пред теб ще се разкрие един необятен свят.

Човек

Тогава Исус излезе с трънения венец и с багреницата. И рече им Пилат: “Ето човека!”

Могат ли хората, като излезете в света, да кажат и за вас: “Ето човека!”

За да се удостои човек с това име, той трябва да съдържа в себе си четири неща: той трябва да бъде богат, той трябва да бъде силен, той трябва да бъде умен, той трябва да бъде добър.

Богат човек е само онзи, който има богата душа, богат ум, богато сърце и силна воля. Само човек, който служи на Бога, е в пълния смисъл на думата богат.

Силен е само човекът на Любовта, човекът на Истината. Силният стои над всички условия. Аз не наричам *силен човек* онзи, който убива другите. Силен човек е онзи, който може да обръща своите неприятели в приятели. Ето защо той не се защитава, той не воюва за своите права. Само слабият воюва за своите права. И когато силният човек, човекът-

герой, бъде прикован на позорния стълб заради Истината, той с великодушие понася и позор, и хули, и злорадства, и обвинения.

Ето Човека! Ето *Исус*!

На първообразния език, на който това име е изречено, то означава човекът, който иде на Земята, брат на страдащите. Ето защо, в широк смисъл на думата, *Исус* е всеки, който страда и като герой носи своите страдания. *Исус* е всяка страдаща човешка душа, която изработва своето спасение.

Исус – това е едната опорна точка на човека. *Христос*, сиреч човекът, който е победил и възтържествувал над смъртта, който е възкръснал, който служи на Бога и е готов да положи душата си за другите – това е другата опорна точка на човека.

Човекът, като *Исус*, научава дълбокия смисъл на страданията – онзи Божествен процес, чрез който той изработва своя характер. Защото най-ценното у човека, това е неговият характер. Човек непременно трябва да мине през огъня на изпитанията и само когато мине през този огън и устои на всичко, само тогава ще придобие характер ценен, устойчив, непоколебим. Само тогава ще има вечен дом, в който може да живее. Под характер, в дълбок смисъл на думата, се подразбира всичко разумно, което човешкият Дух е написал, което дълбоко е внедрил в човешката душа.

Характерът е едно съчетание на добродетели. Едно помнете: онази естествена сила в човека, която може да го направи мощен, е силата на неговите добродетели. Добродетелите – това са един велик капитал, около който започват да циркулират великите Сили на Живата Природа. Ето защо под думата *човек* се разбира сбор от всички добродетели. Който не представлява такъв сбор от добродетели, не може да се нарече истински човек.

Днешният човек не е дошъл още до положението на истински човек. В него има по-голямо или по-малко надмощие на животинското естество. Истинският човек отсега нататък ще се прояви. Сегашният човек не може още да се обуздава, у него има още много животински прояви. Всички престъпления, които човек днес върши, се дължат на животинското у него. И той трябва да прави много усилия, за да се освободи от животинското, да го превъзмогне.

Човекът обаче е съчетание на добродетели, а не на престъпления. Човек сам по себе си, по своя произход, по своето естество е нещо велико.

Бог, като се е ограничил сам в Себе Си, е създал човека. Ала със създаването на човека, са се явили и страданията в Космоса. Защото там, където има ограничение, има и страдания.

Велико нещо е човекът! Ако вие разбрахте човека, ако вярвахте в него (ала не в това, което се вижда отвън, което отвън се проявява), щяхте да видите колко велик е той. Защото това, което отвън се вижда, е израз само на известни мисли, чувства и действия. Човекът не е онова, което днес се мисли за него. Той не е само едно материално същество, което изчезва със смъртта.

Това, което умира, не е човекът. Ако човек изчезваше със смъртта, тогава няма защо толкова да се философства за него. В такъв случай той е една вещ, един предмет, един автомат, който утре ще се разсипе в прах. Това, че човекът ще умре и ще изчезне, е първата лъжа, която е внесена в света.

Има нещо у човека, което не умира – и в този, и в онзи свят. Това, което не умира, това, което не се разлага, това, което не изчезва, то е човекът. То нито остарява, нито се подмладява.

Когато говорим за човека, ние разбираме душата. Ако има нещо Божествено у човека, то е Светлата душа, която мисли.

Отделете от човека разумната Светла душа и той става същинско животно. Той по нищо не се различава от него – яде, спи. Има, с една реч, всички нужди и слабости на животното.

Човек е жива душа, която има всички възможности на вечния, безсмъртен Живот. Тази душа притежава всички способности, всички методи за работа вътре в себе си и тя ги влага в мозъка и въобще – в цялото тяло, чрез което се проявява. Ето защо ние казваме: човек съдържа в себе си всички възможности на един разумен Живот. Човек съдържа в себе си всички възможности на един Живот на Любовта. Човек съдържа в себе си всички възможности на един Живот в Истината.

Когато човек започне да осъществява всички тези възможности, той постепенно се трансформира, постепенно преминава от едно състояние в друго. Той постепенно се изкачва стъпало след стъпало: от обикновен човек той става талантлив, после – гениален, след това – светия и най-после – Учител.

Има степени на човека. Под *човек* ние не разбираме само онова същество, което живее на Земята. Човекът съществува не само на Земята, не само в Слънчевата система. Той населява цялата звездна Вселена – всички слънца и планети. Планетите и слънцата са населени със същества от разни степени на интелигентност. Не е важно какви тела имат те. Те са разумни същества и принадлежат към една и съща човешка раса.

Тази раса постепенно се развива. Много от човешките същества по другите системи са далеч по-напреднали от човека, защото са излезли по-рано от великия първоизвор на Живота. Тяхната Мъдрост е толкова велика, че културата на хората, в сравнение с тази на Сириус например, е още в своите пелени. Съвременните хора пред съществата на Сириус не са даже и деца.

Но човекът е вечен пътешественик. Земята не е била и няма да бъде едничко негово жилище. Земния човек, след като завърши своето развитие на Земята, няма да отиде на Небето. Той ще странства от система в система на физическата Вселена, докато се развие в своята пълнота. Следната станция в неговото развитие ще бъде именно Сириус.

Човешкият Дух е слязъл на Земята от около двеста и петдесет милиарда години. Той не е бил в това състояние, в което днес се намира. През тези двеста и петдесет милиарда години той е минал през много форми и много фази на развитие. И целият почти безкраен ред от органични форми, които Природата е създала, представляват все стадии, през които човешкият Дух е минал. Те са едно велико училище, в което той се е учил.

Всички знания на човека, придобити в течение на тези двеста и петдесет милиарда години, са написани в неговата малка глава, в неговия мозък. От гледище на по-напредналите същества обаче, от гледище на Ангелите например, човек все още е едно малко дете. Тези двеста и петдесет милиарда години за тях са като две и половина години. От тяхно гледище човек е едно дете на две и половина години.

Много още има да учи човек. Затова той е минал и ще мине през безброй форми и степени на Живот. Хората, които имат жалка представа за Живота, мислят, че, веднъж като

се роди човек, и всичко е свършено. Не, раждането е един вечен, непрекъснат процес. Безброй пъти човек се ражда, като минава от една фаза на развитие в друга. Имайте предвид едно: въпросът за раждане и прераждане е въпрос за просветения човешки Дух, за просветената човешка душа, за просветения човешки ум – това не е въпрос за обикновени умове.

Човек се учи едновременно в три училища. На Земята се учи тялото – всички клетки в организма вършат известна служба, ала едновременно с това те се учат. В Духовния свят се учи душата, в Божествения свят се учи Духът. Ето защо идеалът на човека е да разбере себе си, да разбере Ангелите, които се проявяват у него като светла и чиста мисъл, да разбере най-после Бога, т.е. Любовта.

Понеже човек е свързан с Ангелите, които са създали мисълта, затова го наричат същество на мисълта – манас. Разумът е дар на човека от Ангелите. И това, което го отличава от животните, което го е изправило на два крака, то е неговият разум. Но аз ви казвам, че човек е нещо повече от това, което мисли. Великото в света не може да се определи напълно.

Едно помнете: първото качество на истинския човек е Любовта. Любовта е Божественото в човека. Без Любов човек се превръща в животно. Без Любов, той е изложен само на грехове и престъпления.

Който не е възлюбил Бога, той още не е истински човек. Той няма още образ и подобие Божие. Човекът днес няма образ и подобие Божие. И наистина онзи, който може да те обере, да те изнасили, да те охули, човек ли е? Човек ли е и онзи, който отначало ти е бил приятел, а после те злослови?

Впрочем, когато се говори за човека като образ и подобие Божие, подразбира се човекът в неговата първична проява, т.нар. Космичен човек. Всеки човек, всяка човешка душа е един първичен елемент от великия Космичен човек. Като такъв, той заема точно определено място в Живата Природа и играе определена роля. Без него Вселената не може да се прояви в пълнотата на своята хармония. Ето защо и всеки човек тук, на Земята, си има своя определена роля, без него Животът не може. Явяването на толкова милиони души в света не е нещо случайно.

И затова дръж постоянно в ума си мисълта:

Човек е най-великото създание на Земята.

Радвай се, че носиш името човек!

Стреми се да отговаряш на това име!

Не забравяй, че като Дух, като душа, като ум и като сърце, ти си важен елемент във Вселената – без теб тя не може да се прояви в своята хармония.

Ти все още не знаеш какво си.

В човека се крият сили, които са в спящо състояние и той трябва да работи за тяхното пробуждане и правилно използване. Когато човек се свърже с Бога, у него се пробуждат всички спящи сили и способности. По какво се познава човекът, който е свързан с Бога? По това, че той е готов всичко да жертва за Него.

Човек, който иска с достойнство да носи това име, трябва да бъде абсолютно честен, абсолютно добър, абсолютно интелигентен и разумен, абсолютно благороден. Честен, благороден човек е само онзи, който се радва на чуждото благо като на свое.

Истинският човек не се бори отвън да възстанови честта си. Той знае, че според великия морал в света честта отвън не се възстановява. Никакъв съд, никакво общество, никаква религия не са в състояние да възстановят честта на човека, освен той самият.

По какво се различава разумният човек? – Той никога не се занимава с миналото, нито пък се занимава с бъдещето. Той работи с настоящето. Под *настояще* аз разбирам вечно Божественото.

Разумният човек не мисли каквото му хрумне, а каквото е право. Само глупавият мисли каквото му дойде наум. У разумния човек има едно особено душевно разположение: той не мисли зло никому. Той мисли добро на всички хора и никога не си отмъщава. Защото знае, че човек не може да бъде абсолютно разумен, ако няма един абсолютен морал. Той знае, че моралът е устойчив, че той е онази опорна точка, от която разумът се проектира в света.

Разумният човек винаги се уповава на своя разум. Той го цени като велик дар, който му е даден от Ангелите в подкрепа на Живота. И знае, че само истински разумният може да бъде свободен.

Разумността, в дълбок смисъл на думата, е качество на светията, на гениалния човек. И затова помнете: умен човек може да бъде само добродетелният човек. А всички хора на Добродетелта са смирени хора (в онзи смисъл, в който Христос разбира тази дума) и тези хора са най-великите, най-силните.

Според мен, най-великото качество, което човек може да притежава, е смирението. То не е слабост. Смиреният човек е най-еластичният, най-пластичният човек в света. Той може всичко да издържа – и болести, и сиромашия, дори и смърт. Всъщност за смирения човек всичко това не съществува – каквото и да дойде, той е тих и спокоен. Той казва: “Бог, който живее в мен, не умира. Бог, който живее в мен, сиромаш не става.” Слабият, малодушният човек не е смирен. Само добродетелният човек е смирен. И той е истински силният човек. Смиреният човек, в истински смисъл на думата, е човек с мощен Дух.

Вие питате защо сте дошли на Земята? Казвам ви:

Да проявите Божията Любов.

Да проявите Божията Мъдрост.

Да проявите Божията Истина.

Да проявите Божията Правда.

Да проявите Божията Добродетел.

Дошли сте да проявите всички тези добродетели, да проявите всичко онова, което е вложено във вашите души от вечността.

И помнете, че велико е предназначението на човека. Човек е роден да управлява всички същества, да регулира всички елементи, да уреди Земята. Той трябва да стане един добър господар. А може да стане такъв, само когато разбере онова, което Бог е вложил в него. Той трябва да знае какви са неговите тела, неговите облекла. Той трябва да знае каква е онази първична материя, в която функционира неговата мисъл. Той трябва да владее всички елементи. Да владее земята, въздуха, водата, топлината, светлината. Той трябва да контролира всички лоши духове. А може да ги контролира само тогава, когато превъзмогне техните слабости.

И Христос иска сега да Му помагат такива човеци, които знаят да градят по всички правила на Божествената наука. Човеци, в умовете на които благото на Царството Божие седи на първи план.

Великият Живот има нужда от човеци, които са родени изново, които са видели Царството Божие. А не забравяйте, че който иска да види Царството Божие, очите му трябва да бъдат чисти. Чистите очи подразбират чисто сърце. Чистото сърце подразбира светъл ум. Светлият ум подразбира благородна душа. А благородната душа подразбира един любящ Дух, който е излязъл от Бога на Вечността.

Роденият изново е свързан с всички по-високи светове, с всички Същества от по-високи йерархии. Той е истинолюбив като самата Истина, умен като самата Мъдрост, любящ като самата Любов.

За този човек, за роденият от Бога, е казано в Писането, че грях не прави. И наистина, роденият от Бога има такава Любов в душата си, в нея блика такъв велик извор на Любовта, че никакви противоречия за него не съществуват. Били ли сте при такъв човек, да видите какъв Мир, каква тишина, каква Радост царуват в него? Сърцето, умът, душата и Духът на такъв човек са в пълна хармония с Бога. Такъв човек, дълбоко погледнато, е съвкупност от много разумни, гениални души.

Същото се отнася и до великите поети, музиканти, художници. За да се прояви един велик поет, за да се прояви един велик музикант или художник, трябва да се обединят хиляди разумни, гениални души.

Така човек от син на мисълта става възлюбен син на Любовта. Така той става Син Божи. А най-великото положение, което човек може да има по отношение на Бога, то е да бъде Син Божи.

Да бъде човек Син Божи, да бъде служител на Великия, който всичко е създал, ще рече да чувства пулса на цялата Вселена, да вижда всичката нейна красота, да чува нейната величествена хармония.

Ти, който се домогваш да станеш Син Божи, постави си като идеал да имаш:
сърце чисто като кристал,
ум светъл като Слънцето,
душа обширна като Вселената,
Дух мощен като Бога и едно с Бога!

Дух

Бог в Своето битие е Дух.

Духът е изявление на Бога. Той вечно е съществувал и вечно ще съществува. Духът е начало на всички неща.

Казано е: “В начало бе Словото.” Словото – това е първото проявление на Любовта в материалния свят. А Любовта – това е първият плод на Духа.

Глава на Словото е Истината. А глава на Истината е Божият Дух. Той е Начало на началото на всички неща.

Ето защо първото, с което човек трябва да започне, е Словото. И това, което по някой път говори на човека, не е още Духът Божи, то е Словото. После човек ще дойде до Истината. И най-после – до Божествения Дух.

Който не разбира Словото, не може да разбере Истината, а който не разбира Истината, не може да разбере и Духа. Защото Духът слиза в Истината, а Истината слиза в Словото.

И това Слово говори: “Духът е онова, което дава Живот.” Живот има, защото има Дух. Духът е внесъл Живота. Истински Живот е само онзи, който произтича от Духа. Защото има живот, който не произтича от Духа.

Животът, който произтича от Духа, е абсолютно разумен. В него нищо не умира. В него са изключени всички страдания, всички болести, всички противоречия, всеки недоимък. Духът е вечната, безсмъртна основа на този именно Живот. Той крие в Себе Си всички първични форми, в които Животът се проявява. А под *първични форми* се подразбират онези форми, които произтичат направо от Духа. Всяка форма на Духа е написан лист от великата книга на Живота.

Духът в Своята същина е един, но в проявите Си Той е множество. Единство и множество – това са свойства на Духа. Като проява, Духът е множество от единия Си полюс до другия. Затова казвам: един е Духът, много са духовете. Духовете – това са дихания, родени от едното Дихание.

В множеството на Духа се проявява неизчерпаемото Му разнообразие. И величието на Божия Дух се проявява в това разнообразие. Духът носи всичките неизброими богатства на видимите светове и разкрива какво е Бог.

Бог слиза при нас, като изпраща Духа Си, както Слънцето изпраща светлината си. Божият Дух всеки ден изгрява, всеки ден ни носи Своите блага, доброволно, без да Му искаме това и без Той да иска каквато и да било отплата от нас.

Всичко, което притежаваме, нему се дължи. Хората, повече или по-малко, винаги са съзнавали това. Те са определяли тази разумна Сила, която изтича от Бога и се проявява в света по различни начини; наричали са я с най-различни имена – първична субстанция, първична енергия, закони на Природата и прочее.

Ала законите Духът ги създава. Те имат отношение към онази велика енергия в света, която излиза от първичното си състояние, влиза в пътя на еволюцията, диференцира се, за

да се прояви в своето безкрайно разнообразие. И този път на развитие не е нищо друго, освен мировото движение на Духа при прилагане на един общ космичен план.

Духът е най-великата реалност. От гледище на физическия свят Той е невидим, но от гледище на Божествения свят Той е така обективен, както тялото във физическия свят и както душата в Духовния свят.

Всичко велико, възвишено, мощно в света се дължи на Духа. Духът е дал най-великите плодове в Живота. Тези плодове са:

Любов, Радост, Мир;
дълготърпение, благост, милосърдие;
вяра, кротост, въздържание.

Това са три велики триъгълника, които функционират в трите свята: Божествен, Ангелски и човешки.

Любов, Радост, Мир – това е Божественият триъгълник. Любовта е бащата, Радостта – майката, Мирът – тяхното дете.

В триъгълника на Ангелския свят дълготърпението е бащата, благостта – майката, а милосърдието – детето. Придобийте тези качества, и вие ще бъдете между Ангелите!

В третия триъгълник вярата – това е бащата, кротостта – майката, въздържанието – детето. Придобийте тези качества в техния дълбок, мистичен смисъл и вие ще влезете между светиите!

За да разбере човек какво нещо е Духът, душата му трябва да се пробуди. Защото само душата има пряко общение с Духа. Без душа ние нямаше да имаме никакво понятие за Духа. И може да се каже, че каквото е отношението на израстващото зрънце към Слънцето, такова е отношението на човешката душа към Божествения Дух. Човешката душа изпитва свещен трепет пред Божия Дух, защото Животът и растенето ϕ зависят от него.

Душата още не е завършила своето развитие, тя ще мине през още милиони форми. Когато завърши своето развитие, тя ще се слее с Духа и тогава няма да има отделно душа и Дух. Тогава Вечният живот ще се прояви. Духът може да живее само с душата. С нашия ум той не може да живее, защото мислите ни постоянно се менят.

Едно помнете: първичното в човека – това е неговият Дух. Първата проява на човека е проявата му като Дух. Духът е онази абсолютна точка, в която човек се явява в Битието. Душата – това са възможностите на Духа.

Духът на човека е вечен. Той непрекъснато слиза, проявява се и отново възлиза. Когато Божественият Дух слезе в Духа на човека, той се пробужда и се проявява. Той слиза и след това отново възлиза към Бога.

В това слизание и възлизане, човешкият Дух върви едновременно в три посоки, от които се пораждаат три стремежа.

Първият стремеж на Духа е стремеж към Живота.
Вторият стремеж на Духа е стремеж към Знание.
Третият стремеж на Духа е стремеж към Свобода.

Човешкият Дух учи човека на всичко. Той подтиква човешката душа към растеж и развитие. Душата е съкровищница на човешкия Дух. Тя носи всичко онова, което той е придобил от незапомнени времена до днес.

Човешкият Дух е автор на всички неща на Земята. Всички науки, всички изкуства, всички религии, всички епохи и култури, през които е минала Земята, са създадени все от

човешкия Дух, който още не се е проявил напълно. Самото физическо тяло на човека, с всичките му органи, с всичкото му устройство, е създадено от неговия Дух.

И когато тялото на един човек се съгражда в утробата на една майка, Духът на човека взема участие заедно с Духа на майката при изграждане на тялото. Защото всички енергии, всички сили, които действат в Космоса, са достойние на човешкия Дух. Той оперира свободно с материята – може да я сгъстява, да я разрежда, да я моделира. Така например, когато Духът иска да намали трептенията на светлината, Той сгъстява материята около Себе Си.

Материята постоянно заставя Духа да създава нови форми, все по-усъвършенствани. Духът създава формите, а материята индивидуализира Духа. И това, което наричаме борба между материята, която сама по себе си е безжизнена и инертна, и Духа, който е пълен с Живот, то е стремеж на последния да я направи по-пластична и по-податлива на Неговата творческа работа.

Човек търси в живота щастие, знание, богатство. Ала тези неща могат да се добият само от Духа. Само Духът е носител на всичките тези блага. Той е носител на всички дарби, на всички таланти, той е носител на интелигентността, на гениалността.

Когато Духът дойде, тогава се ражда всичко велико. Когато Духът дойде, той дава подтик на всичко онова, което е събрано от милиони години в човека. То се пробужда и започва да се разработва. Дойде ли Духът, у човека настъпва разширение, кръгзорът му се прояснява, противоречията изчезват и той започва да вижда ясно.

Ако човек иска да се прояви у него Божествената Любов, Духът трябва непременно да бъде у него. Но Духът е много деликатно същество. Той е много чувствителен към слабостите на хората и има свойството да влиза у онези, които са в пътя. Той не чука силно. Той ще почука много тихичко на вашето сърце и ако му отворите, веднага ще измени издъно вашия живот. Той ще ви покаже как трябва да живеете, какво да вършите и да го вършите съзнателно.

Божественият Дух слиза да работи в нас само тогава, когато сърцето и умът ни работят правилно. Той действа първо като интуиция, но когато човек напредне, Той му заговорва ясно и отривисто. Проявите му стават все по-ясни и по-конкретни.

Когато Духът проникне в човека, Той непременно ще се прояви. Няма сила в света, която може да попречи на Духа да се прояви. Но без Чистота, човешкият Дух не може да се прояви в силата си.

Слушай Духа си! И помни, че той е великият автор на всичко, което е на Земята. Науката, която хората понякога боготворят, е създаване на човешкия Дух. Ала човешкият Дух седи над всяка наука. Ето защо не се кланяй на онова, което човешкият Дух е създал, което ти си създал.

Почитай Духа си като велик творец, като велик тълкувател и изпълнител на Божията воля! Защото човешкият Дух винаги върши Божията воля. Той върши онова, което е научил от Бога.

Искаш ли да вървиш в пътя на Истината, дай свобода на Духа у себе си! Остави Той да те ръководи и упътва. Вън или вътре, Духът следи и наблюдава всичко, което ти вършиш.

И сега Духът води човечеството по нови пътища. Цялата Слънчева система е навлязла в една нова област. След време учените ще докажат, че и Земята е влязла в едно ново

съчетание със Слънцето. Ние влизаме в досег с една девствена материя и които са готови, ще възприемат Новия живот, който се крие в нея, и ще възкръснат. Които не са готови, ще чакат да бъдат подети в бъдеще от една нова вълна.

Пригответи се за идването на Духа!

И не забравяй, че когато Духът дойде, вратата на твоето сърце трябва да се отвори. Когато Духът влезе, вратата на твоето сърце трябва да се затвори.

Не отваряй вратата преди Духът да е дошъл! Не затваряй вратата преди Духът да е влязъл!

Работи там, където Духът работи!

Добро

Любовта ражда Доброто.

Доброто е основа на Живота. Доброто е почва на Живота и същевременно – негова храна. Само Доброто може да подкрепи Живота, само Доброто може да го подхрани.

Когато Бог се ограничава, ражда се Доброто в света. Когато човек се ограничава, злото се ражда. А когато се освобождава от ограниченията, явява се Доброто. С други думи казано, когато в човешката душа се зароди великото желание да служи на Бога, тогава се явяват условията за Доброто.

Човек иска да създаде Доброто в себе си. Доброто обаче не се създава, то се ражда. То е вложено отначало у всеки човек и той трябва само да го съзнае и прояви.

Човек трябва да бъде добър, защото Доброто е основа на Живота. Без Добро Животът на човека е без основа.

Не върши ли човек Добро, злото се ражда. Злото, което сега съществува в света, е неизползваното Добро в миналото. Злото произтича от един неустановен ред, то е един свят на произвол. В органическия свят то може да се определи като размножаване без закон. Злото обаче е една неизбежност в света на отношенията между сили и същества.

Зло и Добро в Живата Природа са сили, с които тя еднакво оперира. Зад Доброто и злото седи великата разумност, която всичко използва.

Човек не трябва да се бори със злото. Той трябва само да го избягва. Той не трябва да се бори със злото, а на злото да противопоставя Добро. Оня човек, който най-много се бори със злото, най-много греша. Единственото същество, което може да впрегне злото на работа, е Бог.

Трябва да знаете, че съществува колективно съзнание на Доброто и колективно съзнание на злото. Те образуват два велики полюса на Битието. Човешкият живот се движи между тези два полюса. Когато злото е отвътре и взема надмощие, а Доброто е отвън, тогава злото царува на Земята, с други думи – адът царува на Земята. Когато пък Доброто е отвътре и преодолява, а злото е отвън, тогава Небето управлява и Доброто царува.

Адът е място, където злото е и отвътре, и отвън. Небето е място, където Доброто е и отвътре, и отвън. А човешкият живот е място, където понякога отвътре е Доброто, а отвън злото, а понякога – обратно.

Всеки човек, според живота, който води, се намира или в полюса на Доброто, или в полюса на злото. Човек, у когото злото господарува, живее в непрестанно безпокойство. Отвън той може да разполага с големи богатства, може да има почитта на хората, но отвътре той е неспокоен. Него постоянно го тормозят зли предчувствия и страхове. Той постепенно започва да губи здравето си и силата си.

Когато пък Доброто е в сърцето на човека, той може да няма ни богатства, ни власт, но пак е спокоен и весел. Условията отвън са лоши, но отвътре са добри. Този човек има нещо мощно в себе си, заради което всички го обичат.

Добрите хора са истински силните хора в света. Ала хората мислят, че злото в света е силно. Злото е силно само затова, защото хората го обичат. Обичта към злото му придава сила. Злото черпи сила от Любавта.

Въпреки това обаче, стремежът към Доброто никога не може да спре. Процесът на Доброто е вечен. Той е творчески процес на Живота. Затова Доброто може да се нарече *път към Живота*. То е, което ни въвежда в Живота.

Злото е път към смъртта. То е осъдено на вечно безплодие.

При различаване на Доброто и злото, помнете следните неща:

Доброто и злото – това са Висшето и низшето в света. Злото – това са по възможност най-слабите трептения на Доброто. Ето защо Доброто е цена на разумното, а злото – цена на неразумното. Доброто повдига ценностите на човешкото съзнание, злото ги понижава. При Доброто дарбите се усилват, при злото те отслабват и се помрачават. Доброто започва с нищожните, с малките неща, но те постоянно растат, увеличават се, размножават се, организират се и се съединяват в едно цяло. В злото има винаги разпадане, разединение.

Доброто, изобщо, може да се уподоби на извор, който постоянно тече. Злото пък прилича на пресъхнал извор, който едва сълзи. Злото много обещава, ала нищо не върши. Доброто пък не обещава, но всичко върши. Изворът има ли нужда да обещава, че ще тече? Той си блика. Така е и с добрия човек – в него Доброто е като извор. Затова той всякога, при всички условия си остава добър. Заблуда е да се мисли, че условията можели да го променят. Преди всичко, Доброто прониква цялото му естество, то лежи в основата на целия му строеж.

Добрият човек по строеж коренно се отличава от лошия. Нервната система на добрия човек е по-сложно и по-fino устроена. Мозъкът му има повече клетки, повече гънки, той има по-друго устройство. Кръвоносната система също така образува по-богата и по-гъста мрежа. Кожата на добрия човек има повече клетки, тя е с по-фина направа, отколкото кожата на лошия човек. Добрият човек, изобщо, има по-съвършено устройство. Той е високо напреднало същество. Ето защо всеки човек, който закъснява в пътя на своето развитие, става лош.

В този смисъл казваме, че злото е неизползвано Добро. Злото не може да се изкорени от света. И когато Христос говори да не се бутат плевелите, докато не настъпи време за жътва – свършека на света, Той подразбира, че ще дойде в бъдеще една нова вълна и тогава това, което сега е зло в света, ще мине в една нова фаза на развитие.

Когато говорим за Добро, за добра постъпка, ние всякога подразбираме здрав човек. Болният човек не може да прави Добро. Очевидно, тук не става въпрос за обикновените добрини, така както хората ги разбират. Истинското Добро, от гледище на Божествената наука, се определя с три качества: то носи Живот, Светлина и Свобода. Няма ли ги тези три качества, то не е Добро. Животът идва чрез Любовта, Светлината идва чрез Мъдростта, а Свободата – чрез Истината. Който иска да прави Добро, той трябва да е свързан с тези три Божествени свята.

За да бъде една наша постъпка истински добра, тя трябва да бъде жива, да ходи след нас. Доброто трябва да ни придружава. Ако Доброто не може да дойде след нас, то не е Добро. Моето Добро трябва да дойде след мен. А за да дойде след мен, то трябва да носи Живот, Светлина и Свобода както за мен, така и за онзи, комуто правя Добро.

Понеже Божественият закон е колективен, той засяга изведнъж всички. Като направиш Добро на един човек, това Добро се отнася и за целия свят. Дали хората ще знаят това или не, за Божествения свят е безразлично. Факт е обаче, че от това Добро ще се ползват всички. Затова казвам: да правиш Добро, това е един свещен акт, защото по този начин ти предизвикваш Бога да се прояви чрез теб в Своята Доброта, в своята Любов, Мъдрост и Истина.

Няма по-велик акт от този да направиш едно добро. Колкото и да е микроскопично това добро, то е един благороден акт, за който всички от Небето стават на крака, понеже в Доброто е скрит Бог.

Природата е много внимателна и към най-малката придобивка. Когато един човек извърши едно Добро в света, когато извърши един разумен акт, в Невидимия свят става голямо тържество. И когато Христос препоръчва на хората да си събират съкровище на Небето, той подразбира Доброто. Съкровището – това е Доброто, което човек е извършил на Земята.

Да направиш Добро – това ще рече да призовеш Бога да действа чрез теб. А щом Бог действа, Той не прави това само са одного – Той действа за всички. Ето защо, когато се извършва едно Добро, всички Съвършени същества вземат участие. И тъй, всяка постъпка, в която Небето не взема участие, е човешка, а всяка постъпка, в която Небето взема участие, е Божествена.

Доброто трябва да се направи навреме. То няма да ти отнеме много време, но когато го вършиш, то изисква ума ти, сърцето ти, волята ти, душата ти и Духът ти да бъдат напълно съсредоточени през онези минути, когато правиш Доброто.

В Доброто не трябва да има отлагане. Щом намислиш да направиш едно добро, трябва да го направиш моментално, без отлагане. Отложиш ли, моментът е пропуснат.

Не мисли при това, че трябва да правиш Добро, само когато имаш добро разположение. Доброто може да се направи и при най-лошото разположение. Неразположението е нещо, което засяга плътта. То не засяга Духа на човека.

Хората мислят, че Доброто е нещо мъртво. Не е така. В онази свещена идея, която ти е дала подтик да направиш едно Добро, действа един възвишен и свят Дух, който ще освети това дело и ще покаже, че животът на онзи, който служи на Бога, всякога се реализира.

Доброто е първата връзка в Живота. Доброто е първата връзка между хората. То е единствената материална връзка, която истински свързва хората. Нещо повече – Доброто е

първата истинска връзка между душите на всички хора, все едно дали са те на Земята, или на Небето.

Без Добро, вие не можете да добиете никакво Знание. С познаването на Доброто започва Знанието.

Едно направено добро никога не се забравя. То е записано в Божествената книга, понеже е любовен акт и като такъв той се помни в Божествения свят за вечни времена.

Всеки, който прави Добро, става идеал за другите. Не мислете, че като правите Добро, това ще ви лиши от някакво благо. Напротив, Доброто ще ви повдигне в очите на хората.

Затова не отстъпвайте пред никакви мъчнотии, когато трябва да направите едно Добро. Бъдете смели, решителни, направете Доброто и това Добро да носи Живот, Светлина и Свобода за вашите ближни.

Всички можете да правите Добро, защото в сърцето на всички има Добро.

Всяко добро, което сте извършили, е една връзка, която постепенно се усилва. Постоянно трябва да правите такива връзки – не само веднъж. Не забравяйте при това, че човек трябва да остане неизвестен в Доброто, както се стреми да остане неизвестен в злото.

Не бързайте да станете добри. Доброто е необходимо условие за съвършенството на човека, ала човек за един ден добър не става. Щом обаче човек се стреми към съвършенство, Доброто ще му помогне.

За да бъдеш съвършен, ти трябва да бъдеш силен в Доброто.

Единственото нещо, което отличава човека като човек, това е Доброто, което живее в него.

Доброто е път за намиране на Божията Любов.

Свобода

Това, което носи Свобода за човешката душа, е Истината.

Стремеж и копнеж на човешката душа е да бъде свободна. Това е един велик вътрешен подтик – не на обикновения човек, а на човека, у когото се е пробудило Божественото съзнание.

Чували сте, че е казано: “Познайте истината и истината ще ви направи свободни”. Истината – това е Светлината на Божествения свят. Свободата е неговата безграничност. Ето защо, когато говорим за Божествената свобода, която произтича от Истината, подразбираме безграничност, т.е. стремеж на душата да живее в безграничното.

Свободата, в пълния смисъл на думата, принадлежи на Божествения свят. Само Бог е абсолютно свободен. Ето защо човешката душа, която живее в Истината, познава Бога като Свобода без ограничения.

И когато човек почувства тази Свобода, цялата тежест, всичките ограничения, които го гнетят, изчезват. Той изпитва Мир, простор, разширение. За неговото съзнание няма предели – той с един поглед прониква в нещата. Всичкият лед под него и около него се стапя. Слънцето възсиява и всички благородни зародиши, които са заложени дълбоко в душата му и чакат от хиляди години да поникнат, започват да се развиват и растат.

Свободата е необходима за постигане на онзи висш идеал, към който човек се стреми. Човек днес не е свободен. Той се стреми към Свобода, ала я търси по външен път. Свободата обаче не може да дойде отвън. Тя не се налага със закон. Всяка свобода – политическа или религиозна, която отвън се налага, е само сянка на Свободата.

Идеалната свобода, Свободата, която произтича от Истината, не е основана на никакво насилие. Тя не зависи ни от човешкото знание, ни от човешкия правов ред. Нея не я брани външен закон и сила. И наистина, свобода, която трябва да се брани с оръжие в ръка, Свобода ли е?

Хората днес са роби и за да се освободят, те трябва да се новородят. Новораждането е скъсване на онези връзки, които сега ни спъват. То означава освобождаване от веригите на съдбата и необходимостта. То означава възстановяване на онази първична връзка на човека с Бога, която съществува от самото му явяване в света. То означава възстановяване на неговата Свобода.

Защото първоначално всички същества са създадени свободни. И ако Свободата отпосле е изчезнала в света, причината е човекът. Той сам е нарушил своята първоначална връзка с Първичната Причина. Направил е много други връзки, които са го ограничили и заблудили. Божественото начало постоянно го освобождава от ограниченията на старото, ала той не след дълго време пак тръгва по стария път.

Ето защо, ако иска човек да бъде свободен, той трябва да има само една-едничка връзка – с Бога, а с всички други същества той трябва да има само отношения. Защото единственото Същество, което е свободно, това е Бог. И единственото Същество, което може да освободи напълно човека, е Бог. Бог иска всички същества да бъдат свободни като Него и те трябва да бъдат свободни, защото са части от Божествения организъм.

Ето защо, само когато живеят Бог на Истината дойде да живее в човека, когато в него започне да действа Божественият Дух и Сила, само тогава човек ще бъде истински свободен; само тогава той ще познава Бога и ще бъде познат от Него; само тогава ще му служи свободно в Дух и Истина. Защото Свободата изисква във всеки момент, човек да бъде готов да извърши онова, което Бог иска от него. А свободният човек може да го извърши, защото никаква друга връзка не го ограничава. В това именно седи неговата свобода.

Днес хората спорят има ли човек свободна воля. Само човек, който живее в този съществен, неизменен свят, в който Бог живее, само човек, който разбира Неговите закони и Му служи в Дух и Истина, само той е свободен, само той има свободна воля.

И наистина, Свободата седи във волята на човека. Затова Свободата винаги подразбира не своеволие, а разумна воля. Само разумният човек може да бъде свободен. И Живата Природа дава Свобода само на разумните. Неразумните, които нямат воля, а своеволие, тя ги е ограничила. Хиляди и милиони същества има в царството на Живата Природа, които са затворени и чакат своето освобождение. Защо? – Защото в тях има своеволното желание да се движат безразборно в каква да е посока. Свободата обаче подразбира движение само в една посока – Истината. Защото не забравяйте, че Истината е посоката, в която се движат всички неща в Битието.

И тъй, само в Истината човек може да бъде всякога свободен. Всичките ни ограничения и спънки произлизат от това, че ние не сме в досег с Истината. А нашата Свобода зависи от това – доколко сме в досег с Истината. Никаква друга мярка не

съществува. Ние може да си обясняваме нашите ограничения по един или друг начин – това са наши схващания. Едно е вярно – ограниченията ни, спънките ни и противоречията ни говорят, че в дадения случай ние не сме в досег с Истината. В Истината (така говори опитът на свободния човек) престават всички противоречия. Явят ли се известни противоречия, колкото и малки да са те, ние сме извън областта на Истината.

Друго не забравяйте: Свободата отвън не ще дойде. Всяка свобода, която отвън се налага, е сянка на Свободата. Не бягайте подир сенки. Истинската Свобода е свободата на Духа. Тя идва отвътре.

При вътрешната Свобода човек сам себе си преценява, при вътрешната Свобода човек сам себе си съди – такъв е законът. При вътрешната Свобода човек сам се ограничава – той самоволно се ограничава. Кога? Само когато прави Добро. Защото в пътя на Свободата се изпитва благородството на душата и милосърдието на човешкото сърце. Когато човек прави Добро, той винаги отпървом се ограничава. А ограничава се, защото дава. Направи ли обаче Доброто, той отново става свободен.

Ето защо всяко нещо, което в началото ограничава човека и го лишава от Свобода, а на края му възвръща Свободата, е Добро. А всяко нещо, което в началото дава на човека Свобода, а на края му отнема Свободата, е зло. Тук лежи дълбоката връзка между Доброто и Свободата, между злото и робството.

Искаш ли да имаш една сигурна мярка, помни:

Всяко нещо, в което човек губи Свободата си, е зло. Всяко нещо, в което човек придобива Свободата си, е Добро.

Вложи Истината в душата си и Свободата, която търсиш, ще я придобиеш!

Светлина

Светлината – това е творчески акт на Великата Природа. Тя разграничава битието от небитието, временното от вечното, реалното от преходното.

Светлината – това е първият акт на пробуждане в Живата Природа. А под *пробуждане* ние разбираме минаване от безграничното състояние на Природата към граничното.

Ако поискате мнението на съвременните физици върху светлината, те ще ви я определят като ред трептения, в които влизат седем цвята – от червения до виолетовия. Това са долната и горна граници, между които Светлината се проявява във физическия свят. Или по-точно, това са границите, в които човек възприема Светлината. Ала Светлината сама по себе си трептения ли е? Наистина, трептенията влизат като елемент в проявата на Светлината, но самата Светлина не е трептение.

Въпросът за Светлината е въпрос за високо напреднали човеци, които са по-иначе устроени от съвременните хора. Дълго време се изисква още, докато телата на хората дойдат до такова развитие, че да могат да възприемат живите явления в Природата в истинския им вид.

И ако попитате тези високо напреднали човеци за произхода на Светлината, която средно развитият човек възприема, те ще ви кажат, че от космичното пространство идват към Земята други светлинни вибрации, които, като дойдат до нея, се видоизменят така, че се образува обикновената светлина. Зад тази обикновена светлина обаче, която е само едно отражение, седят друг род енергии от по-висок ред, а зад последните седи нещо разумно.

За ония, които виждат, всичко в Живата Природа е Светлина. Всички предмети на Земята, всички минерали, растения, животни, както и телата на хората, не са нищо друго освен Светлина, видоизменена в своите най-разнообразни прояви.

За ония, които виждат, светлината не е мъртва, тя не се състои само от трептения, както днес се твърди. Светлината произтича от Живота. Щом се прояви Любовта, ражда се Животът. А щом Животът се яви, явява се и Светлината.

И тъй, великият принцип на Живота е, който е произвел Светлината. А Светлината, от своя страна, е произвела всички живи форми в Природата. Тя е най-великият деец в творческата ѝ работа.

И затова е казано: “Бог е светлина.” Бог сам по Себе Си не е Светлина, ала произвежда Светлината и се проявява в нея. Неговият Дух носи пълната Светлина.

Душата схваща Бога като необятна Светлина без сенки. Тя схваща Неговото единство в изявената Светлина. А тази Светлина има много степени на проява. Затова светлината, която възприемаме във физическия свят, се различава от Светлината, която озарява Духовния свят, както и от Светлината, която озарява Божествения свят.

За да може човек да възприеме и разбере духовната Светлина или Виделината, трябва да има духовно зрение. Тогавя пред него ще се открие един величествен свят, в който Виделината царува. Тази Виделина е жива и разумна и всички велики мистици, които имат тази Виделина вътре в себе си, виждат един необятен свят, трептящ от най-меки, най-нежни, най-красиви цветове, които изпълват душата им като живи струи. Ето защо за ония, които виждат, Виделината е хиляди пъти по-реална от този свят. Светлината, която възприемаме на физическия свят, е само едно отражение на Виделината.

Живата Светлина е онзи велик природен деец, който твори формите на човешката мисъл, на човешките желания и чувства. Тя е обвивка на човешкия Дух, на човешкия ум. Без нея никой не може да мисли и да чувства. Виделината е, която прояснява нещата. Тя е, която кара ума да мисли, да разсъждава логически. Тя е, която интуицията схваща непосредствено.

И затова никаква умствена дейност не може да се прояви, никакъв органически процес не може да се извърши без присъствие на Светлина. Степента на развитие на всички същества зависи от качеството и количеството на Светлината, която те притежават. Тази мярка се отнася и до човека – човек от човека се различава по степента на своята Светлина. За характера на човека, за неговата интелигентност, за неговата духовна висота се съди по качеството и количеството на Светлината, която той възприема и проявява.

Ето защо човек се познава по Светлината на своя Живот. Когато един човек влезе в Разумния свят, по Светлината му се познава откъде иде и какъв живот живее. Ако този човек е изпълнявал Волята Божия, когато влезе в Разумния свят, ще го обземе такава Светлина, такава Радост, такава блаженство, като че ли притежава целия свят. Накъдето и да погледне, навсякъде ще вижда само Светлина, необятна Светлина – никакъв друг обект. В тази непрекъсната Светлина няма никакви сенки. Тя е едно непрекъснато и безпределно сияние.

Проявите на Разумния живот се отличават всякога с появата на Светлина. И ние различаваме степента на разумността по степента на Светлината. Колкото Светлината, която изхожда от едно Разумно същество, е по-сияйна и по-интензивна, колкото е по-мека и по-нежна, колкото по-мощно осветява и осмисля Живота, толкова на по-висока интелигентност е носителка тя.

От това гледище, Светлината, която съществува в пространството, показва, че в Природата съществува разумност. Всичките светли тела, които виждаме в пространството, са живи Разумни същества, които изпращат своята Светлина. Светлината на Слънцето също е произведение на множество Разумни същества, които изпращат своята разумност във вид на Светлина.

Човек също така сам по себе си е Светлина. Всички добри хора са светещи, а всички зли хора, които са изгубили смисъла на Живота, са тъмни – от тях излиза мъжделива светлинка.

Всички добри хора имат звезди. И това не е само фигура на речта, а една реалност. Целият настоящ живот на човека, всичките му бъдещи съществувания са в зависимост от Светлината на неговата звезда. Тази звезда е съкровище на неговия Живот.

Когато Христос дойде на Земята, звездата му дойде заедно с него. Но нея видяха само тримата мъдрци от Изток. Когато Христос отново дойде на Земята, Неговата звезда ще бъде десет пъти по-ярка, отколкото преди две хиляди години. Но тя ще бъде видима само за онези, които са готови да възприемат Божествената светлина. Защото Христос ще дойде като вътрешна Светлина в умовете и сърцата на хората. Тази Светлина ще привлече човеците един към друг и ще ги обедини вътрешно. Тези човеци ще бъдат човеци на Светлината, човеци със звезди.

Такива човеци със звезди бяха едно време апостолите. Когато Христос възкръсна, явиха се много звезди. Това са онези огнени езици, за които твърде забулено се говори в Евангелието. Тези звезди излъчиха толкова много Светлина, че стана едно съединение между видимия и Невидимия свят, между апостолите и Разумните светещи същества – жители на Небето.

Когато тази Светлина обхване една душа, тя вече не се колебае, не се съмнява. Това е един от най-великите моменти, които може да преживее човек. В него се заражда и тихо, непрекъснато засиява едно благородно, нежно чувство. Това чувство е нежно и деликатно, но интензивно. То обладава такава вътрешна мощ и сила, че човек става непобедим.

И тъй, искаш ли да разбереш Светлината, ходи там, където Светлината ходи! Светлината само в царски дворци ли отива? Тя влиза в чисти и нечисти места – оцапани са ръцете на живата Светлина. Но ако Светлината, която стои толкова високо, слиза и си цапа ръцете с греховете на хората, колко повече хората на Земята трябва да сторят това?

Светлината пред нищо не се спира – тя прониква и в най-затънтените места, за да ги освети и оживотвори. Това е велико смирение. От Светлината трябва да се учи човек на смирение. Ако ти нямаш смирението на Светлината, нищо не може да стане от теб.

Бъди като Светлината! Светлината отива навсякъде, минава през всичко, но не остава там. Нито една частица от Светлината не остава там, където е влязла. Светлината постоянно обикаля света. Колко е велико сърцето на Светлината!

Ходи по пътя на Светлината! А пътят на Светлината е път, по който няма никакъв прах.

Още едно не забравяй: ако в пътя, по който си тръгнал, твоята звезда постоянно изгрява, ти си в пътя на Светлината. Ако в пътя, по който си тръгнал, твоята звезда постоянно залязва, ти си в пътя на тъмнината.

Когато изгубиш смисъла на Живота, търси това, което свети. А това, което вечно свети, без да угасва, е Мъдростта.

Дружи с това, което свети – Мъдростта! Тя ще ти даде Знание. Знанието ще те облече с най-красивата дреха – Светлината. Защото Светлината е дреха на Знанието.

Искаш ли да бъдеш неуловим, бъди като Светлината! Светлината е неуловимото.

Искаш ли да бъдеш силен, мисли за Светлината! Светлината е силна и жива.

Обичай Светлината и свободен бъди!

Ядка на Божественото учение

Питате ме кое съставя ядката на учението. Казал съм ви и пак ще ви кажа: ядка на Божественото учение е Любовта, Мъдростта и Истината.

Зная, че пак ще Ме попитате: “А що са те?”

Слушайте вие, които вече сте извършили непоправимата грешка – разчупили сте черупката на Живота, за да вкусите от неговата ядка – ядката, от която всички ядат, без да могат някога да я изядат. Продължете своята грешка – яжте от ядката, но не се спъвайте в черупките! И аз ви казвам: яжте от ядката, опитайте Истината, но не се препъвайте в черупките – не искайте доказателства.

И тъй, чуите отговор на вашия въпрос: Любовта е това, без което не може да съществува никакъв Живот; Мъдростта е това, без което никакво движение не съществува; Истината е това, без което никаква граница не съществува.

Любовта е начало на Живота, Истината е край на Живота – това са двата предела на Великото в света. Това, което се движи по средата и оформя нещата, е Мъдростта. Мъдростта не може да работи, ако няма едно начало и един край. Между тях работи Мъдростта – в междината, образувана от началото и края, която пълнят всички вечности, без да могат да я изпълнят. В тази междина се движи Мъдростта и изяснява, какво са Любовта и Истината.

Мъдростта говори: Аз, която се движа между началото и края, ви казвам:

Любовта е начало на всяко битие. Истината е крайният предел на Битието, върховната му цел. А зад Истината? – Зад Истината няма нищо, зад Истината не може да се отиде. Всяко нещо, което е сътворено, след като се движи, движи, най-после ще спре до Истината. То може да се движи милиони и милиарди години, но като дойде до Истината, там ще спре. И тогава едно от двете – или ще се съобрази със законите на Истината и ще живее според тях, или ще стане на прах и пепел.

Ти казваш: “Кажи ми Истината!” Истината не може да се каже. Тя се живее.

Истината представлява плод на Целокупния живот. Тя включва това, в което Бог се проявява. Тя включва това, в което всички съвършени Същества се проявяват. Тя включва цялата вечност, която е съставена от хиляди и милиони вечности. Защото има вечности, които са пределни. Има и вечности, които са безпределни.

И тъй помни: ако ти със своята Любов не можеш да преминеш от началото в края и да влезеш в Истината, и ако с твоята Истина не можеш пак да минеш от края в началото, ти никога не ще разбереш, какво нещо е Животът. Ти трябва да свържеш началото и края. Не можеш ли да сториш това, нищо не можеш да направиш, нито да разбереш.

А кое може да свърже началото и края? – Само Мъдростта.

Живата Природа

Живата Природа в своята целокупност е проява на разумни Сили, на Разумни същества от разни градации, които живеят в пълна хармония, общение и единение. Всички те имат една висша цел, която наричаме Бог, сиреч безграничното, безначалното, в което всичко съществува, движи се и се развива.

Очевидно под *Жива Природа* ние не подразбираме онова, което съвременните естественици подразбират. За нас Природата е нещо велико, не само по своето устройство, но и по онази интелигентност, по онази върховна разумност, която тя проявява.

Живата Природа е сбор от мислещи Същества, които представляват атомите на великия, големия свят. Цялото пространство, в което живеем и се движим, е пълно със същества от разни категории и култури. Така че, когато говорим за Вселена, ние подразбираме сбор от Разумни същества, отношенията между които са абсолютно хармонични. Тези именно Същества са, които придават ценност на целия Космос.

Ето защо за погледа на онези, които имат Космично съзнание, целият Космос с неговата Природа е едно живо същество, в което всичко се обединява. И този Космос може да бъде и безграничен, и граничен, и голям, и малък – едно велико свойство на Вечното е да приема каквито ще форми.

Пред духовния взор на Великите посветени от всички времена и епохи цялата Вселена, целият т.нар. в древността *макрокосмос* се явява във формата на човек – Великият Небесен човек. Съзерцавайки образа на този Космичен човек, те са открили съответствията, които съществуват между него и малкия човек – микрокосмоса. Затова ви казвам, че човек, у когото всяка клетка от тялото е будна и съзнателна, може да общува с цялата Жива Природа.

Вие виждате звездите като далечни, блестящи точки на небето. Ала всяка звезда от Млечния път или от коя да е галактическа система си има своите приемници в човешкия мозък. Човек може да приеме моментално трептенията, които идват от различните звезди. В този смисъл аз казвам, че човек може да разговаря с целия Космос.

Ако за хората на Земята звездите са само светли точки, за един Ангел те са цели светове, които са населени с милиони Същества. Тези Същества имат много по-висока култура от човешката.

И тъй, ние наричаме Разумна Жива Природа онова, което е проявено. А онова, което още не е проявено, ние наричаме идейна душа на Битието. Идейното, вечното, свещеното, непроявеното – това е Бог, това е великото Начало на Живота. То е свързано с проявеното. Затова някои наричат Природата *тяло на Бога*. Това обаче е само един образ. Ала мнозина дотам се увличат от този образ, та поддържат, че Природата и Бог са едно и също нещо. Но ако Природата и Бог са едно и също нещо, тогава Бог ще бъде едно ограничено същество. Едно знаем ние положително – че Природата е проявеното, а Бог е непроявеното, безграничното, което вечно се проявява и все непроявено остава.

Обикновените хора, които виждат едно малко сечение от света, мислят, че Природата е нещо механично, неразумно, в което царуват случайности. Очевидно те проектират себе си в Природата. Всъщност в Природата няма нищо случайно, нищо произволно. В нея

всичко се гради и устройва по законите на Божествената и неизменна математика. Ето защо всички нейни действия са строго и разумно определени.

Разумността в Живата Природа ясно се вижда навсякъде. Който и организъм да разгледаме, проучим ли дълбоко и проникновено неговото устройство, неговите функции, с всичката им закономерност и целесъобразност, ние ще се убедим във великата разумност на Природата, която всичко направлява. Разбира се, изисква се високо интелигентен и прозорлив ум, добре развити способности и дарба за тънко и проникновено наблюдение, за да се схванат тънкостите на разумното, което се проявява в Природата.

Живата Природа си има свой език и ако човек иска да я разбира добре, трябва да се стреми да научи нейния език. Природата всякога си служи с образи. Тя винаги говори с картини и символи. Нейният език не е като езика на съвременните хора – сухи понятия, голи логически форми на аналитичния интелект. Езикът ѝ е жив, картинен, символичен, език на великото и красиво разнообразие.

Изобщо Природата не търпи еднообразието и повторението. Тя обича разнообразието в прогресивна и възходяща степен. И затова, когато хората искат да сведат всичко в Живота към едно механично еднообразие, те произвеждат зло. Когато творят по законите на разнообразието и хармонията, както Природата, те вършат Добро.

Живата Природа обича разнообразието и изобилието, но не търпи излишъците. Не се ли използват нейните енергии разумно, спъват ли се в техния неспирен ход и превръщания, ограничат ли се в затворения кръг на еднообразието, тя веднага противодейства. Природата не обича застой. В нея има вечно движение, вечно творчество, което се направлява от разумни закони. В тези закони забелязваме един ритъм, една периодичност, която се таи дълбоко в самата същина на Битието, в начините на неговата проява.

На този космичен ритъм почиват онези два велики процеса в Живата Природа – инволюция, при която имаме едно движение от центъра към периферията, и еволюция, която представлява движение на Живота от периферията към центъра. В тези два процеса се създават условията, при които може да се прояви Мировият живот.

Има две велики течения: едното от безграничното, което постепенно се смалява и слиза към безкрайно малкото, към клетката; другото, което постоянно расте от безкрайно-малкото, от клетката към великото, безграничното. И когато тези две космични течения се срещнат у човека, зараждат се великите способности и добродетели на човешката душа.

Живата Природа обхваща всичко в своята аура. Тази аура е светла, чиста, разумна и блага. Живата Природа е вложила всичко у човека и всеки миг му съдейства за разработване на онези зародиши, които са всадени в неговата душа. Като грижлива майка тя постоянно държи будно съзнанието му, като му обръща внимание по разни пътища и начини на всичко, което става около него.

И съвременните хора са на погрешен път, като мислят, че могат да завладеят Природата. Ако те наистина биха успели да направят това, цялата Земя би се разрушила и на нея нямаше да остане нито едно живо същество. Живата Природа обаче не оставя да я владеят. Едничкото, което тя позволява, то е да се впрегнат нейните сили на работа. Ала само разумният човек, който се съобразява с нейните закони, може безнаказано да впрегне нейните сили на работа. Всеки, който не се съобразява с нейните закони, бива разрушен. И опитът показва, че всички онези, които са си въобразявали, че владеят Природата, са

бивали затрупвани под праха на своите рухнали фантазии. Хора, които са си мислили, че трябва да се борят с Природата, за да я покорят, винаги, когато са достигали върха на своето предприятие и са се готвили да вкусят от неговия плод, са бивали жестоко излъгвани в своите надежди. Природата ги е лишавала в последния миг от плода на техните усилия и ги е оставяла отново да работят и да се трудят, за да изправят всичките си грешки и заблуждения.

Човек не трябва да се бори с Природата, защото винаги ще претърпява поражение. И знаете ли какво е неговото поражение? – Смъртта. Причината за смъртта на човека е, че той се намира в постоянна борба с Живата Разумна Природа, която все се мъчи да покори.

Защото нека не се забравя, че Природата така лесно не прощава. Човек може десет пъти да се покае и пак греховете му да останат непростени. Природата прощава на човека, само когато той се съобрази с нейните закони и то не по един външен, механичен начин, а съзнателно. Всички, които се стремят да владеят Природата, всички които се борят с нея, които ѝ се противят, дълбоко погледнато, са вън от нея. Говорим алегорично. Природата е заключена за тях, тя си остава за тях един затворен свят. А знаете ли какви красоти има в този свят, какви същества живеят в него?

Хората, които днес пълпят по Земята, могат да се нарекат пропаднали ученици на Природата, затворници. В този смисъл на думата, те действително са вън от нея. За тези хора, Природата си има своите изправителни домове. И тя често влиза там със своята пръчица. Ала за разумните човеци Живата Природа е прекрасно уреден свят – свят на хармония, музика и красота.

И когато един ден ушите на хората се отворят, те ще чуят навред по света великата музика на Природата. Има една особена музика в Природата. Защото тя не винаги пее. Понякога и тя мълчи. В нейните недра тогава цари неизразимо мълчание. Но в това мълчание има дълбок смисъл – дълбоко в нейните недра се заражда една велика идея и докато тя се оформи и роди, Великата Природа мълчи. Родил се, тя пак запява нова песен. И ако вие водите съзнателен живот, ако душата ви е будна и е настроена любовно към всички живи същества, вие ще възприемете Божествената музика на Природата, която ще се разлее като жив трепет по цялото ви естество. Чрез тази музика ще ви се предават мислите на всички Разумни същества. Животът на всички Разумни същества в Живата Природа ще ви се предава с бързина много по-голяма от тази на светлината и вие ще се чувствате гражданин на нейното велико царство.

Великото Всемирно Братство

Има на Земята една ложа от учени, които се събират да разискват разни научни въпроси само един път в годината. Тези посветени хора знаят за Земята, за нейното минало и настояще много повече от всички съвременни учени, представители на официалната наука. Ала що се отнася до бъдещето на Земята, и те не го знаят положително, и те правят предположения за него.

Освен тази ложа от посветени на Земята, има на Слънцето друга една ложа от велики Посветени, които знаят положително не само миналото на нашата планета, но и нейното бъдеще.

Но и едната, и другата ложи са само органи на онзи велик всемирен организъм от съвършени, високо напреднали Същества, които образуват Великото Всемирно Братство. Тези съвършени Същества са несравнено по-напреднали и от най-гениалните човечи на Земята, защото са излезли много по-рано от хората от Първото Начало. Всички те са минали по известен път на развитие под ръководството на Божия Дух и са достигнали до тази степен на развой, на която сега се намират.

И когато ние говорим за Великото Всемирно Братство, подразбираме онази йерархия от Разумни същества, които са завършили своята еволюция милиони и милиарди години преди хората и сега направляват целия Космос. Те го направляват, защото сами са взели участие в неговото създаване под прямото ръководство на Великия Божи Дух.

И като се има предвид разумното устройство на цялата Вселена – с всичките нейни галактически системи, с всичките ϕ безбройни Слънца и планети, като се има предвид дори само онази висша механика и техническо съвършенство, с които Земята е построена, може да се съди какъв мощен ум, какъв мощен Дух са имали тези гениални творци, които са работили за осъществяване на Божествения план на мирозданието.

Според степента на знание и развитие и според службата, която изпълняват, тези същества са наредени в една йерархична стълба, в едно органично чиноначалие, чиито степени са познати под имената: Серафими – Братя на Любовта; Херувими – Братя на хармонията; Престоли – Братя на волята; Господства – Братя на интелигентността и радостта; Сили – Братя на движението и растенето; Власти – Братя на външните форми и изкуствата; Началства – Братя на времето, състоянието и такта; Архангели – Братя на огъня и топлината; Ангели – носители на Живота и растителността. Последният, десети, чин ще заемат напредналите човешки души. Всички вкупом представляват великият Космичен човек.

Дейността на тези същества е така хармонично разпределена, че всяко от тях знае кога, как и какво да работи. Те направляват функциите на великия миров организъм, който включва в себе си всички слънчеви системи.

А според нас, има три вида слънчеви системи. Първите, които са органи на цели звездни вселени, образуват материалния физически свят, изтъкан от най-плътната материя, макар и тя да е на степени. Вторите са направени от по-фина материя, от материята на Духовния мир и спадат към Ангелския свят. Третият вид слънчеви системи образуват в своята съвкупност Божествения свят и са направени от най-фината, най-висша материя.

И Небето, за което се говори в свещените писания, не е онзи син свод над нас, зад който се губи мировото пространство, и на който светят нощно време звездите. Небето е организирано от Висши същества, от велики души и затова то е велико в своите действия. Ангелите, които населяват Небето, са велики души, които постоянно изпращат Светлината си по целия свят. Енергията на тяхната мощна мисъл се разпределя из целия Космос и движи като една колективна сила всичко в света.

Не мислете, че Ангелите са някакви невеществени същества, някакви призрачни духове. Те са Същества, чиито тела са високо организирани, образувани от чиста, лъчиста материя. Един Ангел може така да владее тялото си, че да става видим и невидим. Той

може свободно да пътува в безпределното пространство със скорост, много по-голяма от тази на светлината. Той може да преброди цели слънчеви системи, цели звездни вселени.

Ангелите също се намират на разни степени на развитие, но те се делят изобщо на две велики царства. Тези от по-високото царство рядко слизат на Земята, а принадлежащите към по-долното царство слизат по-често да помагат за духовното повдигане на хората. Тези Велики Братя на човечеството са произлезли все от човешката раса, но са минали по свой път на развитие милиарди години преди земния човек, при условия много по-благоприятни, които са използвали разумно.

И ако животът на човечеството върви по известен план, ако на Земята процъфтяват култури с техните науки, религии, изкуства, ако хората имат един вечен стремеж към развитие и съвършенство, това се дължи на тези Разумни същества, които са тясно свързани с хората и постоянно работят и се грижат за тях. От техните сърца блика Любов, Радост и Живот. И благодарение на този техен импулс хората живеят и се стремят. Тяхното желание е човечеството да добие онази Светлина, която те имат, онази Свобода, на която те се радват. Те искат да научат човеците да живеят съобразно с онези велики закони, по които те живеят. А те прилагат най-разумните закони в света. Те водят най-чистия и възвишен живот, живот на абсолютно безкористие.

В своята велика самоотверженост тези любящи служители на Бога сами слизат на Земята в човешка форма, за да помагат на хората. Те постоянно изпращат свои посланици на Земята в една или друга форма. Всички гении на човечеството, всички велики хора, светии, адепти, всички учени, писатели, държавници, които помагат за развитието на човечеството в едно или друго направление, са все служители на Великото Всемирно Братство. То избира изсред човечеството най-напредналите души и ги подготвя за духовна работа сред техните братя.

В съвременното човечество има хора, които притежават по-тънки духовни сили, които имат по-фино устройство. Те се отличават с високо организирани, пластични тела, защото водят абсолютно чист и свят живот. Тяхното изключително развитие тъкмо ги прави годни да бъдат духовни помагачи на човечеството. Най-високо напредналите измежду тях са завършили своето развитие на Земята и имат обширни познания. Те знаят много неща от онази положителна, абсолютна, Божествена наука, която е съществувала още от създаването на света. Много от тях живеят на Земята с хиляди години. Минали през процеса на Възкресението, за тях не съществува ни смърт, ни прераждане.

Тези човеци, наречени *Синове Божи*, в чиито духове и души Бог живее, които са свързани с целия разумен свят, с всички Напреднали същества във всички слънчеви системи, са онези именно велики души, Учители на човечеството, които са достигнали най-високите прояви в мисъл и дело – във всички направления. Те са онези мощни духове, които явно или скрито за нас подтикват човечеството напред. Зад всяка духовна дейност на Земята, зад всяка духовна проява стоят тези Братя. Зад всеки велик човек, зад всеки велик поет, музикант или художник стоят пак те. Защото, за да се прояви един гениален човек на Земята, трябва хиляди гениални души да се обединят и да се изразят чрез него. За да се прояви един Учител, трябва всички разумни души да се обединят в него.

Що е Христос? – Христос е колективен дух. Той е сбор от всички Синове Божи, чиито души и сърца бликат от Любов и Живот. Всички Синове Божи, съединени в едно, всички разумни души, които живеят в Божествено единение – това е Христос. В този смисъл той е Глава

на Великото Всемирно Братство. И звездата, за която се говори в Евангелието, че се явила при раждането на Христа, е била нещо живо – тя е представлявала сбор от живи Същества, слезли отгоре, за да оповестят идването на Христа. Ала само тримата мъдреци от Изток – Велики Посветени – видяха и познаха тази звезда. А тези трима мъдреци бяха също служители на Великото Всемирно Братство.

И така, помнете: единствената велика Общност, която сега съществува в света, това е Великото Всемирно Братство.

Ония членове от Великото Всемирно Братство, които ръководят развитието на човечеството и го водят към светли бъднини, не образуват някакво видимо за хората общество или организация. Те съставят един жив колективитет, една разумна общност, съществуваща извън покварените условия, сред които хората живеят. И затова е смешно да се говори, че седалището на това Братство е тук или там, сред този или онзи народ.

Всички тези Велики Братя, които работят в духовните сфери на Земята, са от седем йерархии, от седем категории. Едни от тях принадлежат на Любовта и се наричат *Братя на Любовта*. Други принадлежат на Мъдростта и се наричат *Братя на Мъдростта* – те поддържат науките и изкуствата и носят Знание на човечеството. Трети от тях се наричат *Братя на Истината* – те внасят Свобода в човешките умове и сърца; те внасят онази Свобода, която прави човешкия Дух, човешката душа, човешкият ум и сърце свободни – свободни в пълния смисъл на думата. Други се наричат *Братя на Справедливостта* – те носят Правда на човечеството и се разпореждат с онези невидими блага, от които съвременните хора имат нужда. Пети се наричат *Братя на Добродетелта*, шести – *Братя на Красотата*, и най-после идват онези, които носят името *Йеховисти*. Това обаче не са същинските имена на тези Братя. Аз не мога да ги произнеса, защото те са свещени.

Тези Братя не са така обикновени, както хората си мислят. Всеки един от тях може да вдигне Земята на ръката си и да я метне като топка в пространството. А те могат да направят това, защото зад тях стои нещо още по-мощно, по-велико, на което те са служители. И когато някои мислят, че могат да се противопоставят на тези Братя, това показва, че те не разбират дълбокия смисъл, който се съдържа в понятието *Бял Брат*. Ако е въпрос за сила, тези Братя разполагат с най-мощната сила. Те така добре познават функциите на човешкия мозък, че в един ден могат да приспят цялото човечество. Какво представляват и най-мощните съвременни оръдия пред силата на тези Велики Братя? Ала те не искат да си служат с крути мерки – те оставят хората сами да опитат нещата, макар с цената на хиляди страдания, защото само страданията са в сила да ги облагородят и изправят.

И хората ще разберат един ден, че в света има една велика правова държава, чиито граждани – Синове Божии – са най-разумните същества, които живеят според Божия закон и вършат Неговата воля. Няма да остане народ в света, който да не изпита силата и могъществото на тази правова държава.

Но ако хората днес не вървят в правия път, причината е, че в противовес на Великото Бяло Братство, работи друга една ложа от интелигентни Същества, които не са разбрали дълбокия смисъл на Живота и имат диаметрално противоположни разбирания за него. Те образуват т.нар. Черно братство. Черното братство е една йерархия от Същества, които заемат различни степени, в зависимост от тяхната интелигентност. За да дам една ясна представа за тяхната функция, ще кажа, че докато Бялото Братство работи в клоните и

цветовете на Живота и по методите на клоните и цветовете, Черното братство работи в корените на Живота. Докато Бялото Братство работи в главата и гърдите на Космичния човек, Черното братство работи в стомаха, черния дроб и червата. Бялото Братство следователно е свързано с положителните сили, с Доброто, а Черното братство – с отрицателните сили, със злото, в най-широк смисъл на думата. И едните, и другите сили обаче са нужни засега за проявата на Живота. Службата им е строго разпределена.

Освен тези две школи, има една трета школа – школата на Великите Учители, които са от по-висока йерархия и направляват дейността на първите две. Те си служат с методите и на едните, и на другите за своите велики цели, но не спадат нито към едната, нито към другата школа. Те са онези Велики Учители на Всемирното Братство, които направляват целия Космос и които след завършване на всяка еволюция, създават нови еволюционни вълни, следващи друг план и друг ритъм.

Под ръководството на техния мощен Дух са слезли някога от високите върхове на Битието онези възвишени Духове, които са създали Слънчевите системи – в това число и нашата. Те са създали и устроили първичната, космична Земя, някогашния Рай. На тази космична Земя и досега живеят онези съвършени прачовеци, които са завършили своето развитие. Те са великите предци на човечеството.

Тези творци на миналото, тези велики предци и днес пак слизат на нашата Земя. И те ще я превърнат в Рай. С тях ще дойдат и онези сто четиридесет и четири хиляди души, за които се говори в Откровението и между които има представители от всички народи на миналото и настоящето. Ще дойдат всички светии, адепти и Учители от паметивека. Те ще впрегнат с мощния си дух всички пробудени души от четирите краища на Земята и всички заедно ще въведат истински ред и порядък в света. След свършване на своята работа те ще се оттеглят и ще оставят хората да живеят и да работят при новите условия. Така ще се възстанови съобщението между видимия и Невидим свят.

Така е работило, работи и ще работи Великото Всемирно Братство в света. И то ще работи дотогава, докогато единната Любов, единната Мъдрост и единната Истина обхванат цялото Битие. Тогава всяко дихание ще хвали Бога в свещен Мир и хармония.

Четирите неща

Четири неща има, които човек трябва постоянно да държи в ума си:

Бог създаде земята, за да бъдат хората добри.

Бог създаде водата, за да бъдат хората чисти.

Бог създаде въздуха, за да мислят хората право.

Бог създаде светлината, за да ходят хората по правия път.

По четири пътя идва човек до истинския Живот: по пътя на Земята, по пътя на Водата, по пътя на Въздуха и по пътя на Светлината.

Човек не може да дойде до истинския Живот, ако не е добър. Ще кажете: “Как да бъде добър, как да прави добро?” – Доброто не се прави. Човек трябва да ходи в пътя на Доброто. Всякога да ходи.

Човек не може да дойде до истинския Живот, ако не е чист. Водата ще го направи чист – Водата, която е добър проводник на Живота. А като диша въздуха, ще се научи да мисли право. Като ходи в пътя на Светлината, ще се научи да чете Великата книга на Бога.

Но не е достатъчно човек само да ходи по този път. Той трябва да се научи и да чете – да знае какво му носи Светлината. Светлината – това е писмо, изпратено от Бога. Хората гледат света, но нищо не разбират. Писмо е той. Има какво да се чете всеки ден. И ако човек не чете, остава прост.

Напреднала душа е душата, която е добра – тя знае защо е създадена Земята. Напреднала душа е душата, която е чиста – тя знае защо е създадена Водата. Напреднала душа е душата, която мисли право – тя знае защо е създаден Въздухът. Напреднала душа е душата, която ходи в правия Път – тя знае защо е създадена Светлината.

И ако хората са лоши, то е задето не знаят защо Земята е създадена. Те са лоши, понеже не знаят защо Водата е създадена. Лоши са, понеже не знаят защо Въздухът е създаден. Лоши са, понеже не знаят защо Светлината е създадена.

На Земята живеят, а добри не са. Вода пият, а чисти не са. Въздух дишат, а не мислят право. Светлина имат, а не ходят в правия Път.

И тогава хората питат: “Защо Бог създаде света?” или “Какво да правим?” Попита ли те някой така, кажи му: “Бъди добър!” – А после? – “Бъди чист!” – А след това? – “Мисли право!” Най-последно: “Ходи в правия Път и се научи да четеш!”

Ако си добър, Земята е твоя. Ако си чист, Водата е твоя. Ако мислиш право, Въздухът е твой. Ако ходиш в правия Път, Светлината е твоя. Питам тогава човек, който има всичките тези неща, може ли да бъде сиромах?

Земята ще остане само за добрите хора. Лошите хора ще отпаднат и ще се изтощат. Те не ще могат да използват ни Земята, ни Водата, ни Въздуха, ни Светлината. И наистина, може ли един болен, немощен човек да работи? Може да работи само добрият човек, чистият човек, човекът, който мисли право, който ходи в правия Път.

Засега още лошите хора управляват Земята. Но и това е до време. Било е време, когато животните са я владеели и управлявали. Сега я управлява човекът-животно. Но иде време и дошло е, когато кротките ще наследят Земята и ще я управляват.

Истинският човек е добрият човек. А добрият човек, чистият човек, човекът, който мисли право и ходи в правия Път, е силният човек. Той е човекът, роден от Бога. А може ли да бъде слаб човекът, който е роден от Бога и живее в Него?

Трябва да бъде човек роден от Бога. Не само да вярва в Него. Вярата е само един път към Любовта. А Любовта е вътрешна връзка с Оногова, който те е родил.

Искаш ли да станеш силен, служи на Бога! Чрез служене на Бога човек придобива Сила в Живота. Само така можеш да станеш истински силен човек в света.

Питат хората има ли Бог, или не. Щом ядеш хляб, има Бог – Бог е вътре в хляба. Щом пиеш вода, има Бог – Бог е вътре във водата. Щом дишаш въздух, има Бог – Бог е вътре във въздуха. Щом възприемаш светлината, има Бог – Бог е вътре в светлината. Ако не вярваш в Божественото, което се крие в тези неща, с които имаш връзка, как ще намериш Бога другаде?

Помни: търсиш ли Бога отвън, ще намериш Земята; търсиш ли Бога отвън, ще намериш Водата, Въздуха, Светлината. И ако не ядеш хляба, който Земята ти дава, смърт те

чака; ако не пиеш Вода, от жажда ще умреш; ако не дишаш Въздух, ще се задушиш; ако не възприемаш Светлината, ще ослепееш и ще се спъваш в Живота.

Някои хора се оплакват, че не ги приемали техните братя. Знайте обаче, че има Братя в света, които представляват Доброто – ако не си добър, те няма да те приемат. Има Братя, които представляват Чистотата – ако не си чист, те няма да те приемат. Има Братя на правата мисъл – ако ти не мислиш право, те няма да те приемат. Има братя на Светлината – ако ти не разбираш Светлината, ако не учиш и те няма да те приемат.

Затова казвам: стани добър и ще те приемат, стани чист и ще те приемат, почни да мислиш право и ще те приемат, почни да учиш и ще те приемат. Кой няма да приеме богатия човек, чиято торба е пълна? Но който отива да проси тук и там, ще му дадат парче хляб и ще го изпъдят.

Не питай дали хората са добри. Важно е ти да си добър. Важно е дали Божиите дела са добри, дали онова, което Бог е създал, е Добро. А то е Добро.

Не питай дали хората са чисти. Важно е ти да си чист. Важно е онова, което Бог е създал – Водата, да е чиста. Говоря за живата Земя, за живата Вода – не за обикновената земя и вода.

Не питай дали хората мислят право. Важно е дали Въздухът, който дишаш, може да прояви Божията мисъл.

Не питай дали хората ходят по правия Път. Важно е ти да ходиш в Светлината по правия Път.

Понеже ние се движим и живеем в Бога, Той постоянно ни наблюдава. Тайно ни наблюдава доколко сме добри, доколко сме чисти, доколко мислим право и доколко ходим право. Няма нищо скрито от Неговото око, но Той всякога мълчи. А когато Бог мълчи, праща ни страдания. Когато Бог говори, създава ни радости. Щом страдаш, Бог мълчи; щом се радваш, Бог говори.

Който иска да служи на Бога, който иска да Го види на Земята, трябва, като вземе хляба, да знае, че се намира пред Него. До го обземе един свещен трепет, че хлябът е дошъл на трапезата му.

Само добрият човек има право да яде. Само чистият човек има право да пие Вода. Само онзи, който мисли, има право да диша Въздух. И само онзи, който ходи в правия Път, има право да възприема Светлината. Щом възприема тези неща, ще види, че всичко, което Бог е направил, е Добро и душата му ще се изпълни с Радост. А щом душата на човека се изпълни с Радост, той разбира вече Бога, той има общение с Него.

Пробудените души трябва да работят и да уповават на Бога, че Той ще благослови тяхното Добро на Земята, на която те живеят. Те трябва да вярват, че Бог ще им даде онази Чистота, която е скрита в живата Вода. Защото обикновената вода е само една дреха на живата Вода.

Ние сме дошли на Земята, за да изявим знанието, че Бог е винаги благ и добър, и че и ние трябва да бъдем като Него; че Той е чист и свят, и че и ние трябва да бъдем като Него; че Той всякога мисли право и че и ние трябва да мислим като Него; че Той постоянно се изявява чрез Светлината, за да ходим в правия Път.

Бъдете добри, бъдете чисти, мислете право, ходете в правия Път, учете Божиите пътища и ще имате Божието благословение!

Учител

Един Учител има в света.

Един е Учителят, който носи истинското Знание. Той има много проявления в Живота, но по същина е само един. Намери ли човек един от моментите на Неговата проява, едновременно с това ще намери и себе си.

Закон е: като намериш единия Учител, като намериш Бога, ще намериш и себе си. А да видиш Бога, да видиш и себе си, това е най-свещеният момент в Живота. За този именно момент човек живее.

Учител в света може да бъде само Бог. И когато Христос казва на учениците Си: “Един е вашият Отец”, той подразбира Великия, Единия Учител.

Учителят – това е Бащата. Бог се превръща в Баща и взема известно отношение към нас по закона на Мъдростта. Ето защо под *Учител*, в универсален смисъл на думата, ние подразбираме великата Божия Мъдрост, която внася истинското Знание в света, която внася всички нови идеи, всички нови форми, всички нови чувства и импулси в Живота.

И така, един е Великият Учител в света, макар и много да са неговите проявления. Защото казал съм ви и пак ви казвам: едно е Знанието, една е Светлината. Но Знанието от едно място не идва и Светлината през един прозорец не влиза. Неизброими са пътищата на Знанието, неизброими са прозорците на Светлината.

Всеки, който е натоварен с мисията да изяви на хората Истината, не говори от свое име. Той говори от името на Единия Учител. Затова Христос казва: “Аз не дойдох в света да сторя Моята воля, а волята на Оногова, който Ме е проводил.” Всеки истински Учител, всеки Помазаник Божи е изпратен със специална мисия на Земята. И тъй както човешките закони, които са, в края на краищата, отражения на законите в Духовния свят, изискват от обикновените преподаватели известен ценз, за да могат да встъпят в длъжност, така е и в Духовния свят. Може да бъде Учител само онзи, който е осенен и помазан от Божия Дух. Който не е осенен от Божия Дух, няма право да учителства. Защото ще престъпи Божествения закон.

Не мислете, че Учителите не са се учили. Те са минали школите на физическия, Духовен и Божествен свят и са имали откровението на целия Космос. Те познават вътрешните закони на Природата, познават устройството на света, познават устройството на човека, неговия път на развитие и великото му предназначение. Те познават онези строго определени отношения между неговия Дух и душа, между неговия ум и сърце. И затова само те единички могат истински да го ръководят по пътя на неговото развитие.

Но вие ще попитате: “Как можем да познаем един Учител?” Познаването на Учителя е чисто духовен процес. Учителят не може да се яви на физическия свят като завършен акт. Той не може да дойде и като някакво външно явление в живота. Учителя идва като вътрешна, разумна проява в човека. Затова отвътре става познаването на Учителя – в душата на ученика. Мнозина възприемат известни мисли по внушение и мислят, че това е техният Учител, който им говори отвътре. Има обаче грамадна разлика между вътрешния

говор на Учителя и внушението. Внушението е един акт на насилие. Говорът на Учителя е свободен акт. И затова, когато Учителят говори отвътре, ученикът се вдъхновява. Ала и когато Учителят говори отвън, чрез думите на някой език, неговият говор има определени качества. Учителят употребява всяка дума на мястото ѝ. Той знае защо е употребил една дума и какво въздействие ще произведат нейните трептения.

Понятието за Учител е строго определено в Живата Природа. Учител е само онзи, у когото няма никакво насилие – той е силен, но не упражнява насилие. Учител е само онзи, у когото няма никаква лъжа – неговата възвишена разумност изключва всякаква лъжа. Учител е само онзи, у когото няма никакво зло – неговата доброта изключва всякаво зло. Щом у някой човек има насилие, лъжа и зло, той не е Учител, той е ученик. Това е най-простото и най-достъпно определение за Учител и ученик.

Присъствието на Учителя се познава по това, че той дава Живот, Светлина и Свобода. Защото Учител е само онзи, който живее и работи по законите на Любовта, Мъдростта и Истината. Който не спазва още напълно тези закони, той е ученик.

Любовта на Учителя е изпитана, тя няма защо да се изпитва. Знанието на Учителя е изпитано, то няма защо да се изпитва. Чистотата на Учителя е изпитана, тя няма защо да се изпитва.

Учителят, в истински смисъл на думата, е съвършен човек. В него няма нито сянка от колебание, двоумение или неверие.

Само Учителят може с право да се нарече велик и мощен човек, защото неговият живот има отражение в целия Космос. А щом животът и мисълта на един човек се отразяват в целия Космос, те са Божествени.

Учителстването подразбира един процес на висше самосъзнание. Трябва да се извърши един чисто духовен процес между Учителя и ученика. Необходимо е, при това, пълно съзнание за задачата, която те имат да изпълнят. В случая трябва да съществува такава пълна обмяна между Учител и ученик, каквато съществува между детето и майката в нейната утроба. И както човешкият Дух работи в утробата на майката, за да изгради тялото на детето, както той се учи при този процес, вземайки участие в работата, която върши Духът на майката, така и Учителят и ученикът трябва да работят едновременно с помощта на Божествения Дух, за да изградят Духовното тяло на ученика – неговото вечно жилище. Ето защо да бъдеш Учител, това ще рече да раждаш духовно.

В този смисъл на думата се говори в Писанието за раждане на мъже от мъже. Мъжът трябва да ражда, сиреч да бъде добър Учител. И първото нещо, което трябва да направи Учителят, е да разкрие на ученика Духовния, невидим дотогава за него свят, така както майката, след деветмесечно носене на детето в своята утроба, му разкрива един нов за него свят.

Ясно е тогава каква деликатна и отговорна работа е да бъдеш духовен Учител. Затова Христос се обръща към своите ученици и им казва: “Не се наричайте Учители!” Ако някой си позволи самоволно да учителства и осакати духовно някои души, ще отговаря пред великия закон. Великият закон е благ, но и справедлив. Всички самозвани учители биват хвърлени в затвор и след като излежат своето наказание, чак тогава ще поемат правия път на своето развитие. А знаете ли колко хиляди години са потребни за това?

Благ е великият Закон, но и справедлив. Да ви припомня ли случая с Мойсей? Мойсей се е учил при най-добрите учители в Египет. Учил е дълго време и е минал през известна

школа. И наистина чудесата, които той е направил пред фараона, показват, че той е имал известни знания. Но заради една постъпка (убийството на египтянина, абсолютно забранена за един ученик на Бялото Братство) той трябваше да отиде на уединение цели четиридесет години в пустинята, за да изкупи своя грях. За едно убийство той трябваше да учи и изкупва цели четиридесет години. Чак след това той получи ново посвещение.

Като ви напомням голямата отговорност, която има един посветен за една направена грешка, искам да ви наведе на мисълта колко голяма отговорност поемат онези самозвани учители, които осакатяват човешките души. Затова Христос с такава предупредителност наставя учениците Си: ”Не се наричайте Учители!”

Ще ме попитате сега как се познават истинските Учители от лъжеучителите, как се познават учителите на Бялото Братство от тези на Черното. Учителят на Черното братство не познава Истината и поради това обръща внимание на външността. Той се облича в най-хубави дрехи, носи най-скъпи украшения и накити и си слага пръстени, обсипани с брилянти. Той казва на учениците си: “Само мен ще слушате, само в мен ще намерите Истината.”

Учителят на Бялото Братство се облича скромно, но винаги чисто и спретнато. Той не носи пръстени и украшения. На учениците Си казва: “Не очаквайте много от мен!” За да не изпадне ученикът в заблуда, той иска да го накара сам да изпита чистотата на своя Учител, сам да намери неговите вътрешни богатства, да види не външния, а вътрешния му блясък. При това, Учителят на Бялото Братство не ограничава учениците си, а им дава пълна Свобода.

Учителят на Бялото Братство, Учителят на Истината носи със себе си три неща: Свобода за душата, Светлина за ума и Чистота за сърцето. Лъжеучителят носи със себе си робство за душата, тъмнина за ума и опорочаване за сърцето.

За да имате обаче пълна представа за Учителите, ще ви кажа, че има и друга една категория учители – Великите Учители на Всемирното Братство, които познават методите и на едните, и на другите и регулират тяхната дейност.

Идването на един Учител на Земята е разумен акт на цялата Жива Природа. За да се прояви един Велик Учител, трябва всички разумни души да се съберат на едно място. При това на Земята също трябва да се подготвят съответните условия за неговото идване.

Само за да набележа бегло пътя, по който тези условия се създават, ще кажа: трябва да се родят двама гениални хора, за да се роди един светия – в смисъла, който Живата Природа придава на тези думи. А за да се яви един Велик Учител, трябва да се родят десет светии. Ясно е тогава защо Учителят, който е една колективна единица, отразява живота на целия Космос и защо неговият живот, от своя страна, има отражение в целия Космос.

Учителят черпи своите знания и принципи от великата книга на Живота, в която всяко камъче, всяко клонче и цветче, всяко растение и животно, всяко човешко същество, всяка жива форма с една реч представлява написани слова. Когато той вземе един лист от някое дърво, разглежда го и чете кога, къде и при какви условия се е развил този растителен вид, какви са били хората тогава, какво е било състоянието на Слънчевата система. Той прочита и много събития от настоящия живот, на които този лист е бил свидетел. Защото всичко оставя следи и отпечатьци върху този лист. Листата на едно дърво хроникират всичко, което е станало в неговата околност. Те носят вест за това какви хора са минали, какви са

били техните мисли, желания и постъпки. За Учителя няма безсловесно същество в Природата – всичко му говори на свой език.

Преди две хиляди години един богат момък зададе на Христа следния въпрос: “Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?”

“Учителю благи!” На български език няма думи по-съдържателни, думи с по-голяма мелодичност и хармония от тези две думи. Много се изисква от един ученик, за да разбере дълбокия им смисъл. Думата *учител* на български е издържана във всяко отношение – и в математично, и в кабалистично, и в музикално.

“Учителю благи!” Тези думи съдържат в себе си всичките Божии блага. Те носят в себе си условия за осъществяване на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Те носят в себе си условията за осъществяване на всички добродетели. Тези думи са ключ, с който могат да се отворят вратите, затворени от векове насам. Те представляват магическа формула, силата на която може да се изпита и провери. Вяра се иска за това.

Преди две хиляди години един богат момък зададе на Великия Учител въпроса: “Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?” Но отговорът го накара да си отиде с приведена глава. Вдигнете сега главите си, обърнете се към Великия Учител и кажете: “Учителю благи, искам да изпълня закона Ти!”

Само така ще станете ученици на Великия Учител и служители на Живия Бог.

Ученик

Аз разделям хората на четири категории: старозаветни, новозаветни, праведни и ученици. Употребявам тези термини, защото липсват други, по-подходящи думи и най-вече, защото будят у хората познати образи и идеи. Тези думи изразяват четири големи епохи в развитието на човека, четири култури, четири общи, колективни течения в човешкото съзнание.

Какви са били възгледите на старозаветните хора – ще намерите това в Стария Завет. Какви са възгледите на новозаветните – ще намерите това в Новия Завет. Какви са възгледите на праведните – можете да узнаете това като проучите съвременната култура; праведните, това са хората на един установен правов ред. Но ако търсите пътя на ученика, не ще го намерите нито в Стария, нито в Новия Завет, нито в научните и етични системи на днешния свят. Пътят на ученика – това е новото, което днес влиза в живота на човечеството.

За да ви дам една представа за положението на тези четири категории хора в света, ще си послужа със следното изяснение. Първо, вие сте разумно същество, което Невидимият свят изпраща на Земята и ви дава тяло, без да ви пита искате ли това, или не искате – такава е положението на старозаветния. Второто положение: изпращат ви на Земята, дават ви тяло, като се ползвате с една малка свобода да кажете къде искате да дойдете – това е положението на новозаветния човек. Третото положение: изпращат ви от Невидимия свят на Земята при най-благоприятни условия да се учите, като се ползвате от сравнително по-голяма свобода – това е положението на праведния. В старозаветния живот вие ще

изкупвате греховете си и ще се мъчите, в новозаветния живот вие ще се самоусъвършенствате, в живота на праведния ще помагате на другите, а когато дойдете като ученик на Земята, ще започнете да изучавате великата наука на Любовта. При Любовта човек вече истински се самоопределя, той определя същевременно отношенията си към хората и към Съвършените същества.

Всичките противоречия, които съществуват в света, произтичат от тези четири вида Живот, от тези четири колективни течения, които действат в света. Отнесени към човешкия организъм, те показват следните съответствия: старозаветният живот тече в стомаха и червата, новозаветният живот тече в белите дробове и симпатиковата нервна система, животът на праведните тече в долните слоеве на мозъка, а животът на ученика тече в горните му слоеве. Последният заема най-хубавото място. Затова животът на ученика представлява идеалното в човека.

Мнозина са се мъчили да примирят тези течения в Живота, да отстранят противоречията, които възникват като естествена последица от тях. Обаче резултатите от тези четири живота са сами по себе си непримирими. Тези течения не могат да се изолират изведнъж. Тяхното изолиране или по-скоро – тяхното пълно овладяване става постепенно. То се постига едва, когато животът на ученика достигне своя завършек и постигне своите високи цели.

Животът на ученика включва ценностите на тези четири живота. Защото сами по себе си те са фази, през които човек по необходимост преминава. Старозаветните подготвят пътя на новозаветните, новозаветните подготвят пътя на праведните, праведните подготвят пътя на учениците, а учениците подготвят пътя за идването на Царството Божие на Земята. На тях предстои разрешаването на тази трудна задача. И когато човек минава от старозаветния в новозаветния живот, той пренася всичко ценно от първия във втория. Когато минава от новозаветния живот към живота на праведните, той пренася в последния ценностите на втория. Най-сетне, всички ценности от живота на праведния се пренасят в живота на ученика. По този начин се създава онази вътрешна връзка между всички хора, онова вътрешно единение – отвъд и свръх всички противоречия, които са присъщи на тези четири вида Живот.

Различни са изворите на тези четири живота и различни са условията, при които те се развиват. Ученикът, след като мине през всички школи на тези четири живота като през подготвителни училища, навлиза в съвсем нови условия и черпи Живот и Сила от един съвсем нов извор. За този извор загатва Христос, когато казва: “Когато дойде Духът на Истината, той ще ви научи на всичко.”

Влязъл в Пътя на ученика, човек има вече други схващания и възгледи за Живота, съвсем различни от схващанията на старозаветни, новозаветни и праведни. Всички тези три категории хора живеят все още в сферата на личния живот – те не живеят още за Цялото. Старозаветните търсят богатство и имот; от несгодите на живота те се озлобяват. Новозаветните търсят съчувствие и симпатия; от страданията и несгодите те се разколебават, обезсърчават и съблазняват. Праведните търсят почит и уважение; противоречията ги наскърбяват и накърняват тяхното достойнство. Те са се издигнали до най-високия връх на личния живот и затова така болезнено чувстват всяко накърняване на тяхното лично достойнство – за всичко, което вършат, те търсят признание, почит и уважение.

Единствен ученикът не търси ни външно богатство, ни съчувствие и подкрепа, ни почит и уважение. Едничък ученикът не се ни озлобява, ни съблазнява, ни наскърбява. Той се радва на противоречията, които среща в живота си, защото знае, че те неизбежно произтичат от четирите колективни течения, които циркулират в Живота. Той счита всяко противоречие за една велика задача, която трябва да разреши. Той мисли и постъпва така, защото е минал през самоотричането. Той е влязъл в Пътя на ученика, след като се е отрекъл от живота на старозаветните, от живота на новозаветните и от живота на праведните.

И затова ви казвам: само ученикът учи, а всички други се занимават. Обикновените хора се борят помежду си, критикуват се и се морализират. Ученикът абсолютно никого не критикува, нито морализира някого. Той съвсем не се занимава с грешките на хората, за него те не съществуват. За него съществува само правилният Живот – Животът на Любовта. За ученика Бог не е старозаветният Йехова, който съди и наказва хората. За него Бог е Бог на Любовта, на Светлината, на Мира и Радостта. Това са качества и на ученика.

И ако ме питате какъв е идеалът на ученика, ще ви кажа: Любов, Светлина, Мир и Радост за душите. Това не е един идеал за вечността. Той може да се постигне още сега. Не ви говоря за Мъдростта и Истината – за тях ще дойде друга епоха. Те не са за днешните времена. Сега на учениците им трябва Любов, но не без Светлина; Светлина, но не без Мир; Мир, но не без Радост. На тях им трябва Любов със Светлина, Светлина с Мир, Мир с Радост. Всички тези неща са свързани в едно.

Съвременните хора нямат в себе си ни Мир, ни Радост. Затова, когато религиозните или учени хора говорят за някоя своя опитност, техните изводи и заключения са обикновени, преходни.

Когато един ученик изнася една своя опитност, тя трябва да бъде опитност на Любовта, в която има Светлина; тя трябва да бъде опитност на Светлината, в която има Мир; тя трябва да бъде опитност на Мира, която носи Радост за душата.

Любовта, Светлината, Мирът и Радостта, за които аз говоря, в сегашния живот, в живота на обикновените хора, не се проявяват. Те са достойние само на учениците. Учениците са едничките проводници на техните сили, едничките техни изразители в Живота. Разбира се, аз само загатвам за тези велики области, в които ученикът навлиза. Те представляват една велика и обширна наука, за чието изучаване са нужни усилията на векове.

Любовта – това е един красив, необятен свят. Велико нещо е да опита човек Любовта в нейния развой и непрекъсната проява, като се почне от физическия свят, мине се през Духовния и се стигне до Божествения свят. Велико нещо е човек да опита Светлината във всичките форми, които тя създава. Велико нещо е да се опита Мира, да се опита Радостта. Това са области, които ученикът трябва да премине, да опита и проучи по своя път, докато стигне крайния предел на своя живот като ученик, след което той ще започне да изучава великия път на Учителя. Едва тогава той ще достигне до онова дълбоко разбиране на Живота, до онова дълбоко разбиране на Любовта, която действа в света, до разбиране на причините, които заставят Великите Учители да идват да работят между хората.

Любовта, Светлината, Мирът и Радостта са плодове на Божествения Дух. Ученикът трябва да се храни с тези плодове. Първият плод, който той вкухва, е Любовта. Ученикът трябва непременно да вкуси от този плод, защото той носи Вечния живот.

И който иска да намери Вечния живот – Живота, който произтича от Любовта, трябва отново да се върне към Дървото на Живота. Той трябва да напусне пътя на старозаветни, новозаветни и праведни и да тръгне по Пътя на ученика.

Знаете думите на Христа: “Иди продай всичко, раздай го на сиромасите и ела Ме последвай!” И аз ви казвам сега: идете и раздайте живота на старозаветните, раздайте живота на новозаветните, раздайте и живота на праведните, и тогава идете при вашия Учител! Той ще ви посрещне.

Учителят има в света четирима ученици, които обича. И ако тези четирима ученици ви препоръчат на него, той ще ви приеме в Школата. Ако Любовта ви препоръча на вашия Учител, ако Светлината ви препоръча, ако ви препоръчат Мирът и Радостта, той ще ви приеме. Ще отвори вратите на Школата, ще ви даде свободен вход, ще ви благослови, ще ви запознае с други ученици и от този момент вие ще бъдете ученик на своя Учител.

Ала пазете се да отидете при своя Учител, преди да сте раздали вашите богатства като старозаветни, като новозаветни и като праведни. Ако отидете при него с всичките труфила и накити на тези три живота, ако отидете с всичкото си достойнство на праведник, Великият Учител само ще се усмихне и ще ви затвори вратата на Школата.

Ученикът трябва да има за Живота само едно разбиране. Който иска да бъде ученик, трябва да има само едно схващане за нещата.

Ученикът може да има само един Учител в Живота. Помнете една велика истина:

В света има само един Учител и всички Учители са произлезли от него.

В света има само един Ученик, и всички ученици са произлезли от него.

Ученикът трябва да знае едно: може да го обича само онзи, който го учи – неговият Учител. И ученикът може да обича само оногова, който го учи. Обича се само онова, което е безсмъртно, което не губи своята красота, своята интелигентност, своята благост, своята доброта.

Питате кои са първите стъпки по пътя на ученика. Правило е: ученикът трябва да започне с Любовта. После ще мине към Светлината, след това – към Мира и най-после – към Радостта.

Ученикът ще носи Радостта в живота си като разрешение на своите задачи. Аз не говоря за радостта, която се мени, а за Радостта на ученика, която нищо в света не може да засенчи, която от нищо не отпада. Тя е най-високият връх в материалния свят – никакъв облак не може да го засегне, Божественото Слънце всякога го огрява. Никакви бури няма на този връх. Там царува Любов, там царува Светлина, там царува Мир.

Този е естественият път на ученика – Любов, Светлина, Мир и Радост. Човек може да обиколи целия свят, може да похлопа на вратите на всички школи, може да потърси всички Велики Учители, които носят Божието Слово – те всички ще му покажат този Път. Те всички имат само една определена, Божествена идея за Пътя на ученика, който не може да се измени. Навсякъде ще му кажат, че първата стъпка в живота на ученика, това е Любовта. Като започне да прилага Любовта, дверите на неговия ум ще се отворят и знанието на миналите векове, както и знанието на настоящето и бъдещето ще започне да се втича у него по един естествен начин.

Наистина, има и по-велик път от този на ученика, но само след като човек извърви този Път, пред него ще се открие великият Път на Учителите. Това е Пътят на Мъдростта, който е най-трудният.

Любов, Светлина, Мир и Радост – ето етапите в Пътя на ученика.

Като говоря за ученика, аз имам предвид преди всичко идейния ученик. Този ученик се учи и тук на Земята – в този свят, и горе – в Невидимия свят. Той никога не напуска Школата – денем се учи в лабораторията на Земята, а нощем отива горе, при своя Учител, който му преподава теория. На следния ден той пак се връща на Земята, за да продължи своите практически занятия в лабораторията.

Идейният ученик знае, че всякога е ученик – бил е, е и всякога ще бъде такъв. И след време, когато Земята, както и цялата Слънчева система, завършат своето развитие, той ще мине като ученик в една друга, по-велика школа. Тогава той ще носи друго име.

Думата *ученик* е слаба да изрази дълбоката идея, която е скрита в това понятие. В потесен смисъл на думата, под *ученик* се подразбира онзи, който учи тук на Земята, в този ограничен кръг на Живота. Той се учи тук и ще постигне толкова, колкото условията на земния живот позволяват. Той няма още съзнателна връзка с Невидимия свят – със заспиването си вечер неговото съзнателно ученичество се прекъсва. Ето защо под *ученик* в истински смисъл на думата се подразбира онзи, който има вече реален опит в Духовния свят, който има съзнателна връзка с него.

Животът на ученика след пробуждане на неговото съзнание е живот на творчество, на работа – не живот на благодат. Благодатта се отнася само до пособията на ученика. От него обаче се изисква труд, усилия, работа. Дълго време ще изпитват и претеглят ученика, докато го пуснат в Царството Божие. За най-малкия недостиг веднага ще го върнат назад. Влизането в Царството Божие зависи от Знанието и Мъдростта на ученика, а не от неговата Любов. В Царството Божие по благодат на се влиза.

Христос определя в един стих какво трябва да придобие ученикът, за да влезе в Царството Божие, за да придобие Вечния живот: “Това е живот вечен, да познаят Тебе, единаго истинаго Бога, и пратения от Тебе Исуса Христа.” Познаването на Бога и Христа е условие за придобиване на Вечния живот. Само чрез него се придобива Животът. Ако чрез Знанието не може да се придобие Животът, то е безполезно. Но за да достигне това, ученикът трябва да се научи да твори, тъй както Бог твори. Как? – В първа глава на *Битие* е дадена една символична картина на онзи процес на творчество, който започва у ученика след пробуждане на неговото съзнание.

Ала преди да настъпи то, ученикът ще влезе във великото безмълвие – там няма ни звук, ни светлина. И тогава от дълбините на своята душа ще призове той Невидимия, Незнайния Бог на вечността, Създателя на всичко. Ще го призове с всичката си душа, с всичкия си Дух, с всичкия си ум и с всичкото си сърце и ще каже: “Господи, искам да Те опитам. Един си Ти, Създателят на всичко, и освен Тебе няма друг Бог!” И ако ученикът може да призове Бога с тази пълнота, нейде в пространството ще блесне една малка, микроскопическа Светлина, която ще му причини такава Радост, че той изведнъж ще забрави всички скърби и страдания. Отдалеч някъде той ще чуе гласа на Бога, на своя Учител, който ще му каже: “Ти искаш да Ме познаеш и опиташ? Пригответи се тогава за работа! Настана първият ден на твоя Живот. Твоята земя е неустроена и пуста, тъмнина е върху бездната. Отдели тъмнината от Светлината и пристъпи да устроиш своята земя. Изречи: “Да бъде виделина!”

И ако ученикът е от избраните ученици, той ще произнесе: “Да бъде виделина!” – и в него ще настане Виделина.

Да бъде Виделина – това е великият стремеж в душата на ученика да учи. И тогава ще се заредят в битието на ученика великите дни на творението и той ще започне да строи своята вселена под вещото ръководство на своя Учител.

Да бъде Виделина!

Свещеният Огън

В света има един свещен Огън, който гори с пламъка на безсмъртието. В този свещен Огън древните мъдrecи и пророци са виждали върховното изявление на Бога.

“Нашият Бог е огън пояждащ” – се казва в Писанието. И наистина, този Огън пояжда, но какво? – Смъртното, тленното, греховното. Когато той действа в света, едни от хората изгарят, други се стопяват, а трети оживяват и възкръсват.

Всички велики, безсмъртни души, когато излизат от Бога, носят този свещен Огън в себе си. Където и да отидат в необятната Вселена, те работят с него. И всички тези души имат само едно понятие за него: свещеният Огън е огънят на Любовта. Любовта носи свещеният Огън, в който е скрит Животът. Ето защо, където гори свещеният Огън, там се проявява и Любовта, там се проявява безсмъртният Живот, там растат и зреят плодовете на Духа.

Този огън изпълва цялото пространство. Защото той е, който поддържа Живота. Той гори и в човека. И докато той гори, човек е здрав, бодър и весел. Всичко у него става хармонично – и хранене, и кръвообращение, и дишане. Чувствата са правилни, мисълта е правилна, постъпките са правилни. Свещеният Огън образува една приятна Топлина в човека. Когато той гори, човек се чувства добре разположен. В него царува едно състояние на хармония и пълен Мир. Изчезне ли този Мир в душата на човека, това показва, че той е изгубил свещения Огън и е влязъл в обикновения огън. А обикновеният огън гори и изгаря – той образува дим, сажди, пепел. В свещения Огън няма абсолютно никакъв дим. Той носи една приятна Топлина, от която лъха Живот. Ето защо, когато свещеният Огън гори в човека, у него изчезва всяко недоволство, съмнение и гнет. Яви ли се най-малкото недоволство и неразположение в човека, това е вече признак, че той е във от свещения Огън.

В свещения Огън абсолютно всички мисли, чувства и желания са хармонични. Човек тогава изпитва онова, което се нарича райско блаженство. И действително, немислим е Мира у човека без свещения Огън. Немислима е Разумността у човека без свещения Огън. Немислими са без него Любовта, Вярата, Надеждата, милосърдието, кротостта. Немислима е, с една реч, проявата на която и да било добродетел без свещения Огън. Всички тези добродетели растат и се развиват при свещения Огън. Без него всичко престава да расте. Ето защо човек не може да живее един добър живот, в който добродетелите се проявяват, ако в него не е запален свещеният Огън.

Човек няма защо да пали свещения огън. Той трябва да се научи само да го поддържа. Защото сам по себе си този огън никога не гасне. А онова, което най-добре поддържа свещения Огън в човека, то е Вярата, то е Любовта, то е Надеждата, то е Знанието, то е Мъдростта, то е Истината.

Невидимият свят сега действа чрез Огъня. Той употребява Огъня като най-мощно средство за пречистване на човека и Земята.

И Земята вече навлиза в една нова зона, в която материята е в девствено състояние. Тук всички неща ще се пречистят и преустроят. Огънят, който започва вече да действа на

Земята, ще възпламени материята, ще я пречисти и трансформира, за да стане тя годна да отговаря на по-интензивните трептения на Новия живот. Всичко, което устои на мощните токове на Божествения огън, ще остане за живот, а онова, което не може да издържи вибрациите на тази огнена вълна, ще бъде изхвърлено като ненужна сгур. Защото и в пространството има канали, по които се изхвърлят нечистотиите и отпадъците на Живота.

Разбира се, температурата на този Огън не може да се измери с никакъв уред. Тя е много по-висока от температурата на Слънцето. Само този Огън е в състояние да пречисти сърцата и умовете на хората и да подготви Земята за разцвета на една нова култура. Само след като Земята мине през този Огън (а това ще трае векове), тя ще навлезе в една нова епоха.

Което е вярно за Земята и човечеството като колективно цяло, е вярно и за отделния човек. Не може да дойде у него Новият живот, докато не се запали в душата му свещеният Огън. Но пламне ли у него свещеният Огън, той става магнетично привлекателен за всички и хората са готови да му услужват.

Мислете за свещения Огън, в който Бог се проявява! Мислете за свещения Огън, който носят всички съвършени души, и поддържайте го! Поддържайте го, защото с това ще поддържате и Живота си!

Тяло на Любовта

Съвременните хора виждат и съзнават само физическото си тяло. Те изучават неговият анатомичен строеж, физиологичните му функции и, поразени от сложното му и разумно устройство, започват да мислят, че както органическият, така и душевният живот на човека не са нищо друго, освен проява на тялото. Изчезне ли то, изчезва и човекът като отделно същество.

Че физическото тяло на човека се разрушава след смъртта, това е така. Но това, което се руши и изчезва, не може да бъде истинско жилище на човека, на неговата душа, на неговия Дух. Не са истински жилища на човека и онези по-тънки тела – Етерно, Астрално, Ментално, за които говори окултната наука. Последната, както е известно, твърди, че човек има седем тела. Разните им названия и класификации ще намерите в окултната литература.

Тези тела, чрез които функционира съвършеният човек, действително съществуват. Но не всички седем могат да се нарекат в истински смисъл на думата тела. Всъщност само три от тях са тела, а другите четири са обвивки.

Аз давам един нов превод на тези три съществени тела и ги наричам *Тяло на Любовта*, *Тяло на Мъдростта* и *Тяло на Истината*. Тялото на Любовта – истинското тяло на човека, което никога не умира, сега се гради. Сложени са само неговите основи. Що се отнася до другите две безсмъртни тела – Тялото на Мъдростта и Тялото на Истината, те съществуват още само като зародиши. За тяхното развитие ще дойдат специални епохи.

Целият живот на човека – във физическия, Астралния, Менталния и Причинния свят – има само една цел: да приготви материала за изграждане на Тялото на Любовта.

Любовта е проектирана в тези четири свята, в четирите обвивки на човека. Тези четири обвивки са лабораториите, в които се изработват материалите, нужни за изграждане на Тялото на Любовта. Те са само известни възможности на Любовта, чрез които тя се проявява. В тях стават непрекъснати промени – самите те се явяват и изчезват по известни периодични закони. Тези обвивки са променливи, но има нещо от тях, което не изчезва и което остава като постоянни зародиши – физически, астрални и ментални.

Причинното тяло е нещо като атмосфера на тези зародиши. То е свързано с един свят, който съдържа възможностите на физическия, Астралния и Ментален свят. И преди да влезе човек в света на Любовта, той трябва да мине през Причинния свят, където настъпва пълно примиряване на противоречията. Причинният свят е свят на примирение.

А светът на Любовта сам по себе си е онзи постоянен свят, където всичко се осъществява. Той е великият свят, където Животът истински се осъществява. Ето защо едва в света на Любовта се реализират всички желания на човека, които се явяват във физическия, Астрален и Умствен свят. Но те са осъществими само при едно напълно развито Тяло на Любовта.

И когато аз говоря за Любовта в човека, подразбирам изграждането на това тяло. Тогава едва човек ще възкръсне и ще заживее Вечния живот. Тогава той ще бъде свободен от всички ограничения и несгоди на временния живот. Той няма да бъде подложен вече на тези резки промени, които са свързани с периодичното раждане и смърт. Той няма постоянно да се ражда и умира, а ще живее във вечността. Той пак ще идва между хората, но не по принудата на кармичния закон, а по Свободата на Любовта. Ще идва между тях като Син Божи – да им помага.

Човек, който има това тяло, който се е сдобил с Възкресението, може да бъде видим и невидим. За него цялата Земя е отворена и граници не съществуват. Прегради – физически и духовни – за него няма. Цялата Жива Природа го познава и му се отзовава. Него го познават и най-лошите хора, и най-хищните зверове и му се покоряват. Човекът, който живее в Тялото на Любовта, неприятели не може да има, защото той носи Живот, Мир и осъществяване на всяко съкровено желание. Той носи задоволяване на всички нужди у всички същества.

Да имаш Тялото на Любовта, ще рече да проявяваш Любовта, да я живееш. А Любовта – това е Вечен живот и вечно подмладяване, вечно познаване на Бога, вечно разширение на Свободата.

Христос

Днес хората делят Христа на историчен, космичен, мистичен и т.н. Ала Христос сам по Себе Си е един и неделим. Има само един Христос – живият Христос, който е изявление на Бога, изявление на Любовта.

Христос – това е Бог, който се разкрива на света. Като проява на Бога, Христос не може да се отделя от Него, не може да се разглежда вън от Него. И когато аз говоря за Христа, считам Го не като отвлечен принцип, а като реално възплъщение на Любовта.

Любовта, това е най-великата реалност, а не нещо отвлечено. Тя има форма, съдържание и смисъл. Най-пълнен израз на Любовта е дал на Земята Христос, все едно как Го схващат хората – като историчен, като космичен или мистичен. Защото и като историческа личност, и като космическа същина, и като мистично преживяване, Христос е и си остава най-съвършеният израз на Любовта. И наистина, няма друг човек на Земята преди Христа, който да е имал по-голяма Любов от Него. Няма и в Космоса вън, и в мистичните дълбочини на душата вътре по-пълно изявление на Любовта от онова, което ние олицетворяваме в Христа.

И тогава как трябва да се схващат думите *историчен, космичен и мистичен Христос*?

Проявен на Земята в даден исторически момент като идеален човек, като образец на истински човек, Той е историчен. И времето тогава хроникира и свидетелства за Него: “Ето човека! Ето истинският човек, в когото живеят Любовта, Мъдростта и Истината, и който ги прилага.” Познат вътрешно, Той става мистичен, а схващан и познаван като проявения Бог в света, той става космичен.

И тогава физическата страна на Христа, това е цялото човечество, обединено в едно тяло. Всички човешки души, в които Христос живее, обединени в едно, това е физическата страна на Христа. Всички Ангели, събрани в сърцето на Христа, представляват духовната Му страна. А всички божества, събрани в ума на Христа, представляват Божествената Му страна. Това е Космичният Христос – проявеният Бог в света.

И затова мистикът вижда навсякъде Христа – Великия брат на човечеството, Първия образ на човека, Първородния в света – начало на човешкия род, начало на човешката еволюция. Първородният, Който е развил и проявил всички Божествени добродетели, Който е приложил всички Божествени закони. Първородният, Който е издържал сполучливо всички изпити и е пожертвал всичко за Своите братя. Планини, полета, извори, реки, морета, с всичките природни богатства, които се крият в тях – всичко това е израз на този Велик брат. Ала това е една дълбока тайна, за чието разбиране се изискват хиляди години усилена работа. Така трябва да се схваща Христос в неговата широта.

Един е Той, макар и да Го схващат хората ту като историчен, ту като космичен, ту като мистичен. Всички тези думи трябва да оживят в истинското познаване на Христа като изявена и проявена Любов на Бога, а не да останат сухи понятия, затвори за човешката мисъл.

И наистина, не е ли за мнозина християни историческият Христос, дошъл преди две хиляди години, един затвор за техния ум? Къде е говорил Христос преди две хиляди години за Себе Си като за историческа личност? Той говори за Себе Си като Дух, който ще пребъдва на Земята до скончание на века, т.е. до завършване на тази епоха на насилие и зло, която изживява последните си дни. “Идете и проповядвайте – казва Той на учениците Си, – и Аз ще бъда с вас до скончание века.”

Една от най-големите заблуди е да се мисли, че Христос е на Небето, че седи и чака Второто пришествие, за да започне да съди живите и мъртвите. Истината е, че Христос никога не е напуснал Земята. Спомнете си неговите думи: “Даде ми се всяка власт на небето и на земята”.

Христос е, Който е движил, движи и ще движи и историчния, и космичния, и мистичния живот на Земята и човечеството. Без Христа няма история. Без Христа няма Космос, сиреч организиран и устроен свят. Без Христа няма мистичен живот.

Той е великият вдъхновител на всички откровения във всички времена. Той е невидимият двигател на целия духовен живот на човечеството. За това свидетелства и Свещеното писание, в което Христос се явява централно лице. За това загатва и сам Христос в думите: “За Мене писаха Мойсей и пророците.”

Мойсей, в широк смисъл, представлява всички духовни водачи на човечеството, всички учени, философи, писатели, поети, художници, музиканти, които подготвят човешките умове за разбиране на Христа, на Божествената Истина. Колкото и преходни да изглеждат техните произведения, колкото и променливи да са техните теории, те не са произволни, те се създават под влияние на един всемирен закон на Духа, който работи у хората по един специален начин. Всички тези човеци следователно са работили за всестранното повдигане на човечеството, подготвяли са пътя за идването на Христа. Защото не е лесно един велик дух като Христа да дойде между човеците. Те трябва да работят усилено в течение на няколко хиляди години, за да дойде Христос между тях. Не се слиза лесно на Земята.

Ала със своето слизание на Земята Христос откри нова епоха в развитието на човечеството. Той очерта Пътя, по който единствено може да възлезе човешката душа към Бога. И затова Той казва: “Аз съм пътят, истината и животът.”

Пътят, разбран в широк смисъл на думата, това е движението на Духа в разумното прилагане законите на Природата. Животът – това е хармоничното организиране на елементите и развитие на силите в Божествената душа. Истината – това е проява на Единия Бог, който създава условия за развитие на всички живи същества.

Излязъл от Божествения свят на Истината и слязъл в материалния свят, Христос свързва човешките души със света на Истината, където се крият великите цели на всяко битие. Трябва да има една нишка, която да съедини човешките души, потънали в материята, с Бога. Само Христос е, който може да прокара тази нишка – да съедини човеците с Бога. Защото Той, който слезе от Божествения свят, носейки Живот от света на Истината, възлезе наново в него, като по такъв начин очерта Пътя, който води от временния живот към Вечния.

“А вечен живот е – казва Христос – да познаят Тебе, единаго истинаго Бога, и пратения от Тебе Исуса Христа.” Да познаят Бога – зародишите на Духа, условията, силите и законите, на които се крепи и по които се гради този величествен ред на нещата. И

Христа – Разумното Начало, което излиза от Единия Бог, носи Живот на всички същества, направлява ги и ги съхранява, като ги свързва с Първичния център на всичко, което е. Христос е пътят на онова разумно движение на душите, което ги води към Вечния живот в Истината.

И затова, когато запитват Христа защо е дошъл на Земята, той отговаря: “Аз затова се родих и затова дойдох в света, за да свидетелствам за Истината.” Тези думи обаче са една математическа формула. Въпросът за идването на Христа е един от най-дълбоките въпроси в човешкия живот. Ала мнозина смятат, че е лесно да се отговори на този въпрос. Те казват, че Христос дошъл на Земята, за да пострада и да спаси човечеството. Но идването на Христа на Земята не е въпрос на страдание. Страданието е вторично явление в живота на Христа – то далеч не е в състояние да определи този важен момент в историята на човечеството. Спасението, така както го схващат хората, също е едно частично разбиране на това велико събитие.

Днес обаче всички проповедници разправят, че Христос бил дошъл на Земята, за да спаси хората. Ако Христос бе спасил света по онзи механически начин, както хората го разбират, и ако те бяха действително спасени, нямаше да живеят така противно на духа на Христовото учение. Очевидно съвсем друг смисъл има идеята за Спасението. То не е там, където хората го търсят, нито идва така механично, както те си мислят.

Христос донесе на Земята науката за душата. Той показва Пътя, по който човешките души могат да познаят Бога, да добият Вечния живот. Врата на този път е Любовта. Който мине през тази врата, ще излезе на онзи царски път, по който го чакат велики подвизи.

Много велики души са слизали на Земята преди Христа, но те не са могли да се справят с мъчната задача за повдигане на човечеството. Трябваше да слезе Христос, за да разреши тази съществена и важна задача и да покаже на хората един опитен път, по който и те да я разрешат. Преди Христа Бог е праснал на Своята нива слугите Си – пророци, светии, но те не можаха да свършат работата както трябва. Когато Христос, Синът Божи, слезе на Земята, работниците от цялото Небе се съединиха в Неговото име, за да довършат започнатото дело.

В Евангелието се казва, че Бог толкова възлюбил света, щото изпратил Сина Своего Единороднаго, за да не погине всеки, който вярва в Него, а да има Живот вечен. Синът – това е Словото, разумното, Божественото, което единствено може да възстанови хармонията в света и връзката на човешките души с Бога. Христос можа да възстанови тази връзка и да упражни влияние върху човечеството като цяло, защото сам Той беше свързан с великото, мощно Цяло. И когато в Евангелието се говори за слизането на Духа върху Исуса, подразбира се онова съединение на Исуса с колективния Дух на Разумния свят, благодарение на което стана възможно осъществяването на една Божествена идея на Земята. Защото такъв е законът на Земята – за да се върши Божието дело, трябва един човек на Земята да се съедини с едно същество от Небето. В случая това Същество беше колективният Божи Дух.

От това гледище, Христос е колективен Дух. Той съществува като единица, но същевременно е колективен Дух. Той е сбор от всички Синове Божии, чиито души и сърца бликат от Живот и Любов. Всички Синове Божии, съединени в едно, всички разумни души, които живеят в Божествено единение, това е Христос.

Идването на Христа на Земята е най-важното събитие в историята на човечеството. То е едно изключително събитие, както по съдържание, така и по смисъл. С него е свързана основната идея на човешкия живот – идеята за безсмъртието, идеята за Вечния живот. И усилията на цялото човешко съществуване се свежда към това – да се постигне безсмъртието, да се влезе във Вечния живот.

“А вечен живот е – казва Христос – да познаят Тебе, единаго истинаго Бога и пратения от Тебе Исуса Христа.” Да познаят Бога, да познаят Христа. Познаха ли хората Христа, когато Той се яви преди две хиляди години? Познават ли Го и днес? Когато Истината се яви в света, тя няма да се облече в царски дрехи, а в скромна премяна. Така и Христос се яви преди две хиляди години в проста форма, в която хората не можаха да Го познаят. Ала такива са законите на този свят. В тази проста дреха – привидно човек като всички други хора, дори и учениците Му не Го познаваха напълно. Само трима от тях видяха при преобразението на Христа Неговото лице, т.е. Неговата вътрешна страна. В тази вътрешна Светлина те Го видяха и познаха такъв, какъвто беше между Ангелите.

За евреите Христос беше синът на Йосифа, синът на дърводелеца. За книжниците и фарисеите той беше богохулец, самозван месия, който сам Себе Си нарича син Божи. Той не изхождаше от техните среди, не беше се учил при тях.

Къде се беше учил Христос? Защото всичко, което Той е направил, свидетелства за Неговите обширни знания. И днес още има хора, които си мислят, че Христос е бил прост, неук човек. Това обаче съвсем не е така. Сам Христос, обръщайки се към своите слушатели, казва: “Ако не разбирате земните неща, за които ви говоря, как ще разберете небесните?” Като говори за небесните неща, Христос е подразбирал великите мистерии на Слънцето. Той обаче е разбирал и земните неща – бил е запознат с тогавашната Кабала, с философията на източните народи и на гърците, както и с тогавашните науки. Наистина Христос е нямал нужда да се учи в човешките училища. Още повече, че целият Му земен живот е бил сам по себе си предметно учение за Него. Той е бил извор на нов опит, поле за прилагане на онези велики принципи и закони, които Той е познавал в тяхното действие в Невидимия свят. Благодарение на Своето пробудено съзнание и на връзката Си с Невидимия свят, Той винаги е могъл да черпи познания направо от него.

И когато Христос се е молел, молитвата за Него е била разговор с Разумния свят. Чрез молитвата Христос е влизал в разговор с Невидимия свят, с всички йерархии в него, с Бога. Чрез молитвата Невидимият свят предаде на Христа онзи велик урок, който Той имаше да учи на Земята, разкри му онази задача, която имаше да разреши в обстановката на земния живот. Едва след разрешаването на своята трудна задача Христос е разбрал опитно, че единственият път за спасение на човечеството е Любовта. Тогава е разбрал и дълбокия смисъл на всичките Си страдания.

За хората обаче, каквото и да приказват, страданията на Христа, Неговото разпятие и позорна смърт си остават една от най-големите загадки. Защо Христос, най-великата душа, която някога е посещавала Земята, най-великият характер, който някога се е проявил, защо този добър, умен и силен човек е трябвало да умре така трагично? Свещената книга казва, че така било писано – и нищо повече. Други твърдят, че това трябвало да стане, за да се спаси света. А сам Христос казва, че дошъл в света да свидетелства за Истината.

Едно обаче може да се каже с увереност – Христос беше разпънат, защото Любовта не взе участие в Неговия живот отвън. А там, където Любовта не вземе участие, се явяват най-

големите страдания, най-големите драми и трагедии. Не Любовта ги създава, а състезанието за нея. Любовта сама по себе си носи навсякъде Светлина, Мир и Радост. Както и да е, но ние виждаме, че беше допуснато Христос да бъде разпънат.

На кръста Христос преживя онова, което може да се нарече идейно-мистични страдания – най-дълбоките и най-интензивни страдания, които може да преживее една човешка душа. Той трябваше да изпие да дъно чашата на страданията – онази чаша, в която бяха събрани всички горчиви утайки на миналото. Ала в тези кондензирани, интензивни страдания, Нему се разкриха всички тайни на миналото. И затова, съзнавайки важността на момента, след вътрешната драма, преживяна в Гетсиманската градина, Христос казва: “За този час Аз дойдох.” Чрез могъщата алхимия на Любовта, Христос претвори отровите, събрани в тази чаша, и по такъв начин ликвидира веднъж завинаги с насилието.

И наистина, не можеше ли Христос, който е бил силен, гениален човек, който е знаел Своя висок произход, който всичко е предвиждал, който е знаел какво ще стане, не можеше ли Той да предотврати страданията, които са Го чакали? Пред Него е стояла алтернативата – или да призове Ангелските легиони, с помощта на които да унищожи и еврейския народ, и Римската империя, сиреч да си послужи с методите на миналото, с Мойсеевско-Илиевския метод на силата и меча, с методите на древните магове и адепти, или да приеме чашата и кръста и да ги превъзмогне чрез силата на Любовта. Христос избра второто и това беше един пръв по рода си опит на Земята.

И наистина, ако Христос се беше уплашил от страданията, ако се бе уплашил от кръста, на който отпосле Го разпънаха, от гвоздеите, с които Го приковаха, от копието, с което Го пронизаха, Той нямаше да даде едно ново, съществено разрешение на трудната задача за повдигане на човешката душа. Той разтопи и поругания, и удари на бич, и кръст, и гвоздеи, и копия с огъня на Любовта – едничкият Огън, който може да разтопи оръжията на насилието. И опитът Му излезе сполучлив.

Така Христос разреши една задача, от която зависеше бъдещето на цялото човечество. Така Той откри пътя за спасението на онези страдащи души, за които бе дошъл. За тези именно прости, но възвишени души, които имаха смелостта да вложат вярата си в Него – не за учените, силните, религиозните хора на своя век – Христос положи живота Си, за да живеят те в онази Любов, която Той им даде.

В страданията на Христа се крие нещо велико. Те представляват скритата страна на Христовия живот, за която хората нищо не знаят. И все пак, когато аз говоря за страданията на Христа, в моя ум изпъкват две велики качества на Христа – Неговото безподобно търпение и Неговото смирение. Благодарение на тях Той понесе всички хули, поругания и обиди, които хората Му нанесоха. Пред всичко това Христос е останал тих, спокоен и невъзмутим, като че нищо не става. От очите Му не е капнала ни една сълза. Това е велико търпение, това е самообладание, това е Любов! Това е канара, която нищо не може да разбие.

Разпъването на Христа беше една трагедия, но тази трагедия имаше своето разрешение – Възкресението. Христос възкръсна и чрез Възкресението Си победи смъртта. И тъй, както в страданията Нему се разкриха тайните на миналото, така във Възкресението Той получи откровение за бъдещето.

В лицето на Христа ние имаме един истински силен човек, един мощен Дух, един герой. Той всичко преодоля – и мъчения, и кръст, и гроб.

Христос не носи докрай дървения кръст. Той го носи само до известно място и после го хвърли на Земята. Хората мислят, че Той го е хвърлил, защото изнемогвал под неговата тежест. Не, Христос не беше слаб човек. Той можеше да носи кръста, но го остави, за да покаже на човечеството какво го очаква. Той искаше да каже: “Аз мога да нося кръста на страданията на живите хора, но да нося дървен кръст не искам!” Ала днешните християни все още носят и целуват дървения кръст, презрян от самия Христос!

Хвърлил дървения кръст на Земята, Христос се изправи и пое прав Своя път към Голгота. Приковаха Го на кръста. Ала и на кръста много не стоя. Той Сам се откова. Как? – Като излезе из тялото Си и отиде при Йосифа Ариматейски.

Погребаха Го и запечатаха гроба. Но и оттам излезе. Той не искаше да остави тялото Си в гроба, защото то беше живо. Той Сам го възкреси.

Ангелът, който причини смъртта Му, занесе душата Му в ада, но и тук Христос не стоя дълго. С влизането Си в ада Той причини цяла революция – Той раздвижи всичките му жители и ги пусна на свобода. Не мислете, че след Възкресението Си Христос беше сам – в ада Той беше вожд на цяло войнство от Ангели, които очистиха ада от всички затворници.

С всичко това Христос доказа, че силният не може да бъде държан на кръст, нито може да бъде затворен в гроб. Силният не умира – той възкръсва и дава Живот и на другите. Христос бе сърцето на Бога, и затова Той възкръсна. Божието сърце не може да умре. И то се възвърна там, откъдето бе дошло. Ала с цялата тази трагедия, която се разигра на Голгота, то вля нова кръв в изтощените жили на човечеството и даде нов импулс на Божественото кръвообращение на Живота.

При своето идване преди две хиляди години на Земята Христос ни показва само едната страна на своя образ. Ние виждаме Христа в унижения и скърби, в страдания и изпитания. Ние Го виждаме като герой на изкуплението. Хората не познават още Христа в Неговата слава, в Неговата Божествена мощ и сила.

Силен и мощен е сега Христос! В миналото пробиха ръката на Христа с гвоздеи. Но днес никой не може да пробие тази ръка с гвоздеи – те мигом ще се разтопят. В миналото разпънаха Христа на кръст, но днес няма такава голямо дърво, на което могат да Го разпънат. Христос не може да бъде разпънат втори път!

Този Христос иде сега да посети човешките умове и сърца. Той ще срути всички затвори, ще заличи всички лъжливи учения – всичко онова, което разрушава човешкия ум и сърце, което всява смут и безначалие, което скована човешкия живот. Той е живият Христос, който внася Живот, Светлина и Свобода за всички души, който повдига и събужда у тях Любов към всичко.

Когато казвам, че Христос иде сега, някои мислят, че Той ще дойде отвън. Христос няма да дойде отвън, Той не ще дойде нито в човешка, нито в каква да е друга форма. Когато слънчевите лъчи влизат във вашите домове, значи ли това, че самото Слънце ви е посетило? Помнете: Христос е проява на Божията Любов. И Той ще дойде като вътрешна Светлина в умовете и сърцата на хората. Тази Светлина ще привлече всички около Христа като около велик център. Отварянето на човешките умове и сърца и приемането на Христа отвътре – това ще бъде Повторното идване на Христа на Земята. Не го ли приемат по този начин хората, ще продължава този живот на безлюбие, на страдания и неволи, на външни вярвания, суеверия и заблуди.

Пленени от тези външни вярвания, много религиозни хора днес се спъват, като казват: “Христос е благовествал преди две хиляди години. Той е казал каквото е имал да каже и сега е възлязъл на Небето, докато настъпи Второто пришествие, когато ще дойде пак да съди живите и мъртвите.” Ала аз ви казвам: Христос във време и пространство не е благовествал. Ние не гледаме на Христа и Неговото учение като на нещо минало. Ние не гледаме на Христа и Неговото учение като на нещо, което ще дойде в бъдеще. Ние гледаме на Христа и Неговото учение като на вечно настояще.

Ето защо не само през време на своята три-годишна проповед, но и в течение на две хиляди години, Христос не е престанал да говори. И ако можеше да се възстанови всичко онова, което Той е говорил в течение на трите години, през които е проповядвал на тогавашните хора, ако можеше да се възстанови и онова, което Той е говорил в течение на тези две хиляди години, хората щяха да имат едно ценно знание.

Но и от онова, което Христос е говорил в течение на трите години на своята проповед, много малко е било запазено – само откъслечи. Много и от посланията на Павел, както и на другите апостоли, са останали скрити за света. Те обаче някога ще излязат на бял свят. Те и сега се разкриват, но само на напредналите ученици.

Мислите ли, от друга страна, че Христос изнесе цялото Си учение? В сравнение с това, което Христос носеше, Той даде много малко на тогавашните хора. Хората по онова време не бяха готови за наука. Ето защо Той им говореше с притчи. Христос не искаше да даде оръжието Си в ръцете на невежите, за да го обърнат против Него.

Мислите ли, че ако днес дойде Христос, Той ще говори тъй, както е говорил преди две хиляди години? Другояче ще говори днес Христос. Той ще проповядва преди всичко великата наука на Любовта и методите за нейното прилагане. Той ще проповядва пътя на ученичеството, братството и служението. Защото законът на еволюцията изисква днес това.

И сега Великият Учител се обръща към всички пробудени души, възвестявайки им основите на новото благовестие: “Да бъдат всички прилежни ученици, добри братя, верни и истинни служители!” Защото само онези, които са прилежни ученици, добри братя и истински служители, могат да бъдат творци на Новата култура, в която Христос ще живее във всеки човек и между всички хора.

Не обикновени вярващи иска днес Христос, не хора, които воюват един против друг, не господари и жреци, а истински човеци – творци на новото, ученици, братя и служители. Не хора, които постоянно Го разпъват вътре в себе си, иска днес Христос, а човеци, които Го приемат да живее с тях и между тях, които да бъдат едно с Него.

Днес Христос възвестява една култура без разпятия, култура на Възкресението. Защото ние видяхме какви са резултатите на съвременната култура, създадена от хора, които разпънаха Христа. Дошло е време да се положат основите на една нова култура, която да бъде изградена не от хора, които се кланят на разпънатия Христос, а от човеци-братя, в които живее възкръсналият Христос – живият Христос на Любовта. Основата на тази култура ще бъде Любовта. Защото Любовта е единствената Сила, която може да направи човеците прилежни ученици, добри братя, верни и истинни служители, творци на Новия живот. Това е новото, което Христос носи днес на човечеството. Това е Словото на Великото Всемирно Братство, това е, което Учителят говори.

Но няма ли тогава много вярващи, които се наричат християни, да се съблазнят от Неговото Слово? И ще го познаят ли? Те ще продължават да спорят за разпънатия, за

историческия и космически Христос, за Христа така, както Го схващат разните църкви, а духът на Неговото живо Слово ще им остава чужд. Затова ви казвам: оставете тези определения и разграничения на Христа!

Знайте, че има само един Христос на великата Любов, който сега действа в света, който действа в душите на хората. За този Христос ви говоря аз – не за историческия или разпънат Христос. Най-сетне, като историческа личност, хората достатъчно Го познават, но като жива Любов те не Го познават. За живия Христос ви говоря аз, за онзи Христос, който носи в Себе Си Живот, който носи живото Знание и Светлина, който носи Истината и Свободата. За онзи Христос, който носи всички методи за изграждане на Разумния живот. Той е великият Христос, който се нарича Глава на Великото Всемирно Братство. Него познават всички велики души и между тях не съществува никакъв спор кой и какъв е Той, какъв е бил, къде е сега, какво място заема в йерархията на учителите и прочее. Те не спорят, защото знаят абсолютно какво място в Цялото заема Христос, така както знаят какво е мястото и на другите велики хора, които са се явили и се явяват в света.

Този Христос трябва да познаят хората днес. Него трябва да видят те – да Го видят и познаят. Защото мнозина искат да ни убедят, че без да видим Христа и да Го познаем вътрешно, можем да бъдем истински християни. Аз обаче поддържам, че ако човек не види Христа, нищо не може да стане от него. Ала за да може да види човек Христа, той трябва да има ум, сърце, душа и Дух като Неговите. Всички, на които Христос се е явявал, преди да достигнат това състояние, са падали с лице към земята. А какво може да види един паднал човек?

Трябва да пие човек от самия извор, а не от реката, която е размътена, защото в нея са влезли много други примеси. Тръгни по пътя, който води към този извор – пътят е малко труден и дълъг, но затова пък ще пиеш от самия извор жива вода, която ще освежи завинаги твоя ум и твоето сърце. Пред твоя поглед ще се разкрият широки гледки, невиджани дотогава. На тази планина, където блика живият извор, ти ще чуеш гласа на Бога.

Не пожелавай да останеш там, а слез долу при своите братя! Слез долу и приложи като ученик, като брат и като служител живото Слово на твоя Небесен Баша, който те е привлякъл с нишките на Своята Любов.

Тези нишки са в ръцете на Христа, изявеният Бог на Любовта.

Послесловие

Поднасяйки тази книга – избрани мисли из беседите на Учителя, ние, негови ученици, сме убедени, че изпълняваме един любовен, един свещен дълг към всички онези наши братя по цялата Земя, за които тя е предназначена.

От изобилния извор на Учителовото Слово ние отправяме няколко живи струи, вярвайки, че те ще оросят и освежат душите на другите, както оросиха и освежиха и нашите души; че те ще напоят с животворната си влага и ще събудят за растеж

Божествените семена, вложени изначало в техните души, така както напоиха и пробудиха за растеж Божествените семена и в нашите души.

Ние бихме желали тази книга да бъде приета като израз на добрата ни воля да бъдем добри ученици на Учителя, добри братя на човеците и верни служители на Бога.

Ние бихме желали да бъде тя приета като братски дар, като отбор плодове, узрели в градината на Учителя, в градината на неговото Слово.

Поднасяйки тези плодове, ние вярваме, че те ще нахранят и усладят душите на всички, които ги опитат, както нахраниха и усладиха и нашите души.

И вярваме, че след като вкусят от благите плодове, те ще посадят семената им в градината на своя живот и в градините на своите братя.

Речник на остарели и чужди думи

Всуе (ост.) – напразно.

Конечен, конечни (рус.) – краен, крайни.

Краска (рус.) – цвят, боя.

Манас (санскр.) – ум, всички ментални прояви на психичната функция в човека.

Мир, миров (рус.) – свят, световен.

Непреривен (рус.) – непрекъснат, непрестанен.

Разлъчвам (рус.) – разделям.

Симпатикова нервна система – дял от вегетативната (автономна) нервна система, чийто най-голям нервен сплит е слънчевият възел, наричан още стомашен мозък.

Уд (ост.) – крайник, член, отделен орган от тяло.

Съдържание

Живот.....	5
Душа.....	9
Истина.....	15
Любов.....	19
Мъдрост.....	29
Правда.....	33
Бог.....	39
Човек.....	47
Дух.....	58
Добро.....	65
Свобода.....	72
Светлина.....	77
Ядка на Божественото учение.....	83
Живата Природа.....	85
Великото Всемирно Братство.....	92
Четири неща.....	101
Учител.....	106
Ученик.....	114
Свещеният Огън.....	125
Тяло на Любовта.....	128
Христос.....	131
Послесловие.....	148
Речник на остарели и чужди думи.....	149

Беинса Дуно
УЧИТЕЛЯТ ГОВОРИ
Шесто издание

Съставител *Георги Радев*
Редактор *Димитър Калев*
Художник *Даниела Тодорова*

Издавателство “Бяло Братство”
София, ул. “Ген. Щерю Атанасов” 6
Тел: (02) 668 955; 9 634 313

Официален уебсайт
на Общество Бяло Братство - България
www.BeinsaDouno.org